

ХАНА ХАУЪЛ
КРАСАВИЦАТА И ЗВЯРЪТ

Превод от английски: Анна Минева, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Англия, 1365 година

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Но как така изведнъж — мъртъв?

— Паднал от коня. Счупил си врата.

Гита премига, после се втрени в баща си. По облото му, възпълно лице не откри белези на лъжа, въпреки че изглеждаше някак странно притеснен. Очакваше да почувства скръб от загубата на годеника си — красивия и галантен барон. Някаква болка я прониза, след това отмина. В края на краищата, беше го виждала съвсем за малко. Това, което я смущаваше сега, бяха сватбените приготовления. Нали ако Уйлям е мъртъв, сватба няма да има? Миг по-късно стана ясно, че и мислите на майка ѝ са свързани с това.

— А какво ще стане със сватбата? Приготовленията за празненството са в разгара си. — Закръглената фигура на Берта се разтресе от безпокойство. — Гостите пристигат. Да ги отпращам ли обратно?

— Няма нужда да правиш това, Берта, скъпа.

— Татко, не мога да се омъжа за мъртвец.

— Разбира се, че не можеш, скъпа.

Джон Роуйе стисна нежната ръка на дъщеря си в своята едра мазолеста длан.

— Значи трябва да спрем приготовленията — смутено измърмори Гита, виждайки, че баща ѝ не предприема нищо.

— Слушай, скъпо дете, споразумението ни с моя добър приятел барон Сейтън, мир на праха му, беше да се омъжиш за наследника на имението Сейтън.

— А това беше Уйлям.

— Така е наистина, но има и други наследници. Веднага след Уйлям следва Тейър.

— Какво искаш да кажеш — че сега ще се омъжа за Тейър? — Не беше сигурна, че разбира за какво споразумение говори баща ѝ.

— Не, за Бога. Той умря във Франция.

Мина ѝ през ума, че или тя е прокълнатата, или Сейтънови са белязани от злочеста съдба.

— Ще се омъжвам ли, или не, татко?

— Ще се омъжиш. Третият наследник е Робърт. За него ще се омъжиш утре сутринта. Мисля, че си го срещала вече.

Имаше памет, заради която много хора ѝ се възхищаваха. Бърза и много точна, тя съхраняваше ясно и най-малките подробности. Съсредоточи се, но образът, който изникна в съзнанието ѝ, не ѝ достави радост. Знаеше, че ако не беше надарена с такава остра памет, нямаше да възпроизведе образа на Робърт Сейтън. Той се беше държал като сянка на Уйлям и повечето от времето му минаваше в опити да избегне ритниците и ударите на Уйлям или на чичо си — един много неприятен човек, който държеше Робърт изцяло под свой контрол.

— Да, срещала съм го. Не е ли... добре де, признак на неуважение към паметта на Уйлям да се омъжа за друг мъж толкова скоро?

— Не — според споразумението — Уйлям е мъртъв. Всичко станало далеко в полето, затова не могли да те повикат при него.

— Или дори да ми съобщят — допълни тя. — Както и на втория наследник — онзи Тейър, когото никога не съм срещала.

— Казах ти, дъще, той умря във Франция. Не искам да бъда неучтив, но може би така е по-добре. Той не беше мъж за теб.

Тейър Сейтън отстрани ръката на жената от огненочервените къдрици, украсяващи широката му гръд, и се изправи:

— Утрото дойде, жено. Време е да поемеш по пътя си.

Извади кесията си изпод възглавницата, взе няколко монети и ѝ ги подхвърли. Тя ги улови ловко. В усмивката му проблесна цинизъм, докато наблюдаваше как жената претегля монетите в ръка, преди да му се усмихне. Винаги ставаше така. Посрещаха го с почести, името му будеше респект, даже страх у мъжете, но жените трябваше да видят блясъка на монетите му, преди да проявят някакъв интерес към него.

Отпуснал се по гръб с ръце, кръстосани под главата, той наблюдаваше безизразно как жената се облича. Беше се отегчил от безименните курви, но у тях поне имаше някаква честност, а и не можеха да си позволят да изразят неудовлетворението си от неговия ръст, грозотата или — направи гримаса, като погледна надолу — червенината му. Макар че кожата му нямаше ръждивия оттенък, който често е проклятието на рижавите, знаеше, че малко хора забелязват това. Огненочервените косми и луничките прикриваха цвета на кожата му. Даже големият му ръст беше в негова вреда, защото осигуряваше по-голяма площ, върху която да се покаже проклетият огнен цвят. Звукът от отваряща се врата го извади от състоянието на самоохуване.

— Смяташ да прекараш деня в леглото ли? — измърмори провлечено Роджър, дясната му ръка, като пропусна нощното му развлечение да се измъкне от стаята, преди да затвори вратата.

— Не — Тейър скочи на крака и отиде да се мие, — чака ни гуляй.

Роджър легна на разхвърляното легло.

— Положението ти на наследник ще приключи скоро — отбеляза той.

— Ъхъ. Уйлям ще си отгледа наследник. Не се съмнявам в това. Доказал е уменията си в тази работа много пъти.

— Изглежда малко се безпокоиш за това, че ще останеш рицар без имот или ще станеш управител на някой замък.

— Безпокоя се малко. Само глупак може да очаква мъж като Уйлям никога да не се ожени или да не наплоди наследници. Много по-добре е тази грижа да се падне на него, а не на мен. Това е дълг, който аз трудно бих изпълнил.

— Подценяваш се. Никога не липсва жена, която да стопля леглото ти.

— Те първо преценяват стойността на парите ми.

Тейър не обърна внимание на неодобрителното възклицание, с което Роджър посрещна горчивината, която не успя да прикрие. Приятелят му не го гледаше с очите на жена. В него той виждаше боен другар, приятел и човек, който му беше близък като брат. Не виждаше никаква беда в това, че има толкова богато червеникаво окосмяване.

В неговите очи вълмата косми по широката гръд, буйната къделя по слабините и по силните му ръце, както и дългите мускулести крака

бяха просто белези за мъжественост. Мъжете гледаха на едрото му, яко телосложение като на нещо, достойно за завиждане. На много от тях им се искаше главите и раменете им да се извисяват над другите. Те не разбираха, че у дребните хубавички млади дами това предизвиква повече страх, отколкото възхищение.

Роджър не можеше да види и какво не е в ред с лицето му — отсечено така яко, както и тялото. Годините, прекарани със сабята, бяха започнали да превръщат некрасивото му лице в грозно. Когато погледнеше силно извития му, леко смазан от няколкократните счупвания нос, Роджър просто си припомняше битките, в които това беше станало. Тейър можеше да се гордее с това, че е запазил всичките си зъби, но тази гордост избледняваше при мисълта, че по тънките му устни започваха да личат раните от всички битки. Разсеяно опипа с пръст неравния белег, който прорязваше скулестата му буза. И в него Роджър не би забелязал нищо лошо, само ще си припомни славната битка, в която го бе получил.

Опита се да приведе в ред косата си, която, за зла участ, се къдреше. Дори Роджър да е прав в твърденията си, че би могъл да заплени сърцето на някоя жена, тази мисъл бе без значение за него. Той нямаше дом, в който да я подслони. Даже да открие любовта, то ще е само за да види как дават жената за съпруга на друг. Малко бащи биха се съгласили да дадат дъщерите си на безимотен рицар.

— Хайде, Роджър, помогни ми. Скоро трябва да сме на път. Горя от нетърпение да видя жената, която Уйлям нарича ангел.

Гита прекрачи прага на стаята си и шумно затръшна вратата. Хвърли се на леглото и започна цветисто да ругае. Пълните ѝ червени устни, възхвалявани толкова често от ухажорите, бълваха всички мръсни ругатни, които знаеше. Когато познатите псувни свършиха, започна да измисля нови. Както винаги, когато се отдаваше на такъв буен изблик на гняв, накрая произнесе ругатня, която ѝ се стори смешна. Захихика, видя как вратата се отваря, и направи гримаса на братовчедка си Маргарет, която надникна предпазливо в стаята.

— Свърши ли? — Маргарет влезе бавно и остави вратата да хлопне зад гърба ѝ.

— Аха. Току-що напсувах всеки жив мъж в кралството. После си помислих какво би станало, ако ругатните ми се сбъднат — изкиска се тя отново.

— Понякога си мисля, че трябва да се покаеш — усмихна се леко Маргарет и положи фино избродирана рокля на леглото. — Булчинската ти рокля. Готова е най-после. Да видим как ти стои.

Гита седна и докосна нежно роклята. Оценяваше красотата ѝ, но не беше особено доволна да я види.

— Ти си най-добрата шивачка на света. Би могла да станеш шивачка на кралицата. — Усмихна се леко, когато лицето на братовчедка ѝ порозовя.

Всъщност, помисли си тя, Маргарет е не само хубава с големите си светлокафяви очи и кестенява коса, но вече е почти на осемнадесет години. Тя също трябва да се омъжи. Наистина не може да се цели прекалено високо, но това не означава, че няма никакви перспективи. Чичо ѝ беше осигурил на Маргарет, единственото му незаконно дете, значителна сума за зестра. Може би, помисли си Гита, в антуража на съпруга ѝ да се намери мъж, подходящ за нея. Трябва да се погрижи за това.

— Стига, Гита. Спри да правиш планове за мен. Веднага.

Като си придаде невинен вид, макар да знаеше, че това не ѝ се удава, Гита измърмори:

— Не бих била толкова нахална.

— Псуваш, а сега и лъжеш. Греховете ти нарастват. Ще пробваме ли тази рокля?

— Сигурно трябва. В края на краищата, сватбата е утре. — Гита не помръдна и продължи да гледа роклята с невиждащ поглед.

Маргарет въздъхна, взе четката и започна да реши гъстата ѝ коса с меденозлатист цвят. И намръщена, Гита беше красива, но определено не беше суетна. Маргарет смяташе, че братовчедка ѝ заслужава по-добра участ. Беше убедена, че девойка като нея трябва сама да избере съпруга си, да се омъжи по любов.

Красотата на Гита извираше дълбоко от душата ѝ. И докато огромните ѝ бриляntenосини очи, съвършеното лице и стройната, но чувствена фигура оставяха мъжете без дъх, обичливият ѝ нрав караше дори най-големите циници да омекват. Както и изумително красивите братя, Гита гледеше на красотата си като на дар от Бога, нещо, което

трябва да бъде оценено набързо и оставено настрана като незначително. Много често, след като успяваше да се измъкне от нахалното преследване на някой влюбен младеж, Гита гледаше на външността си по-скоро като на проклятие, отколкото на дар. Това, от което се нуждаеше, беше мъж, който да погледне зад хубавичкото ѝ лице в истинската ѝ природа. Маргарет беше сигурна, че Робърт Сейтън не е този мъж.

— Струва ми се неприлично да се омъжа толкова набързо за наследника на Сейтън след Уйлям — каза Гита, престанала да се цупи.

— Не съм, убедена, че е „толкова набързо“. Но и така да е, ако се опиташ да спреш приготовленията, значи да изпразниш кесията на баща си.

Маргарет помогна на Гита да стане, за да свали дрехата ѝ, и попита:

— Познаваш ли въобще Робърт?

— Не. Защо мислиш стоя тук от толкова време и проклинам всичко и всички? Не съм подготвена за това.

— Доста хора биха казали, че за лорд Уйлям не ти трябваше много време, за да се подготвиш.

— Вярно е, но той беше красив, силен и прославен рицар. Все пак женитбата е важна стъпка. Добре е човек да има малко време, за да я обмисли. А аз трябва само за един ден да се подготвя да се омъжа за човек, когото въобще не познавам. Не знам нищо за характера на Робърт.

— Просто имаше късмет, че познаваше така добре Уйлям. Малко жени могат да се похвалят с такова предимство.

— Вярно е, но все пак ми се струва чудовищен начинът, по който става всичко. Закрилят и пазят жената чиста, докато израсне. И изведнъж я изправят до някакъв мъж, довеждат свещеника и ѝ казват: „С този непознат мъж, който вече е твой съпруг, повелител и господар, сега навлизаш в нещо, за което не сме ти говорили нищо.“ Страхувам се, че ще направя някоя глупост. Може даже да изпадна в несвяст.

— Ти никога не изпадаш в несвяст — изсмя се тихо Маргарет. — И сега няма да го направиш.

— Жалко. Това би ми спестило смущението.

— Леля Берта сигурно е говорила с теб. Трябва да знаеш какво да очакваш.

— А-ха, струва ми се. Да, наистина говори нещо. Но беше страхотно трудно да я разбера — изчервяваше се, колебаеше се, мънкаше. — Маргарет отново се засмя. — Сякаш и сега е при мене. Горката леля Берта! Горката аз! Все пак най-много ме безпокои това, че трябва да се съблека. Не ми се иска и да чуя за това.

Съсредоточавайки се над дантелите на булчинската рокля на Гита, Маргарет прикри гримасата си. Тя също не искаше да чува за това. Гита имаше такова тяло, че можеше да подлуди всеки мъж. Макар очевидно да не си даваше сметка, това беше една от причините, поради която така строго я пазеха. Гита успяваше някак да бъде едновременно слаба и стройна, но пищна и чувствена. Маргарет беше виждала безброй пъти как очите на мъжете светват, щом се появи братовчедка ѝ. Въпреки строгия контрол, имаше и случаи, когато Гита трябваше бързо да се отдръпне, за да запази девствеността си. Да се покаже гола пред мъж, беше крайно опасно, още повече ако този мъж знае, че има всички права над нея. Бедната Гита, първата ѝ брачна нощ можеше да се окаже много бурно и болезнено изживяване.

— Той също трябва да се съблече — измърмори Маргарет накрая. — Готово! — Отстъпи крачка встрани: — Ще бъдеш много красива булка.

— Роклята е красива. — Гита се завъртя бавно пред огледалото. — Няма нужда от корекции. Деколтетото е изработено чудесно. Виждала ли си някога сър Робърт? — усмихна се леко на изплашения поглед на Маргарет от рязката смяна на темата. Трудно можеше да се раздели с този навик.

— Да. Ти също си го виждала. Младият мъж, който беше в свитата на лорд Уйлям при последното му посещение.

— Искам да чуя мнението ти.

— Ами... той е слаб и рус. Мълчалив.

— Мммм. Прекалено. Възможно най-ненатрапчив. Чудя се кога е бил удостоен с рицарско звание и защо. Не мога да кажа, че прави голяма чест на титлата. През по-голямата част от времето Уйлям или вуйчо му го побутваха пред себе си и той отчаяно се опитваше да ги избягва. Добре де. Поне няма да се страхувам, че може да е брутален.

— И от това има полза.

Маргарет помогна на Гита да съблече роклята.

— Може би, когато братовчед му и чичо му не са наоколо, ще се покаже в по-добра светлина.

— Да, напълно е възможно.

Но съвсем скоро след пристигането на Робърт Гита разбра, че това е невъзможно. Вуйчото на Робърт — Чарлз Пикни — стоеше наблизо през цялото време. Тя установи, че не може да хареса Чарлз Пикни, колкото и да се стараеше. Още при първата възможност тя се измъкна от компанията на бъдещия си съпруг и неговата сянка, за да потърси Маргарет и да я повлече към градината за цветя.

Денят беше слънчев и топъл, полята зад имението бяха покрити с цветя. Настроението на Гита бързо се подобри. Обичаше пролетта, обичаше пищността и надеждата за живот, които тя носеше. Смехът и закачките с Маргарет ѝ помогнаха да забрави тревогата си. Скоро заприлича повече на грубо, невъзпитано момиче, отколкото на лейди в навечерието на сватбата си, но това не я интересуваше. Искаше поне за кратко време да забрави Робърт, вуйчо му и сватбата.

Тейър забеляза двете момичета, които подскачаха из полето, и дръпна юздите на коня, за да се отдалечи на няколко ярда от тях. Бързо махна с ръка на хората си да направят същото, защото знаеше, че импулсивните, ако ги остави, веднага ще се втурнат към девойките като разгонени песове. Макар че момичетата бяха доста раздърпани, разбра, че съвсем не са селски моми. Роклите им бяха твърде фини. Тръгна към тях бавно, защото не искаше да ги изплаши, а мъжете го последваха. Скоро девойките го забелязаха. Когато ги доближи, Тейър се почувства омаян от красотата на дребната блондинка.

— Здравейте, госпожици. — От усмивката ѝ дъхът му секна. — Тази красота за булката ли я приготвяте?

— Да. Вие на сватбата ли отивате, сър?

Гита откри, че с лекота се усмихва на големия червенокос мъж, въпреки че се извисяваше много над нея от седлото на огромния си черен жребец.

— Точно така. Братовчед ми се жени утре.

Флиртувайки открито с двете девойки, Роджър попита:

— Ще стане ли гуляй, който си струва пътешествието?

— Определено трябва да стане, сър. — Разговорът водеше Гита, защото Маргарет беше онемяла от учудване. — Виното и бирата ще текат като пълноводна река. Храната е обилна и ненадмината на вкус.

Музикантите ще свирят божествено. — Не можа да се сдържи и се изсмя на подробните си обяснения.

— Редно си е да е така, след като братовчед ми твърди, че се жени за ангела на Запада. — Дъхът на Тейър секна при звука на сладкия ѝ звънлив смях.

— Ангел, така ли? — Гита погледна Маргарет, която беше излязла от вцепенението си дотолкова, че намигна. — Не мога да преценя. — Сграбчи ръката на Маргарет. — Ще ви видим в имението — извика тя и хукна, повличайки след себе си смеещата се Маргарет.

— Срамота е, че не можем да ги последваме. — Роджър погледна Тейър. — Това празненство става все по-обещаващо.

Тейър беше като омагьосан. Всяка частица от съществуването му беше пленена от финото момиче с гъстата коса с цвят на слънчева светлина. В този кратък разговор тя му беше дала много повече от това, което беше получавал от момичетата с добро потекло от много години. Знаеше обаче, че тя няма да отиде по-далече. Не и с него. Започна да го обзема страх от предстоящото празненство. Внезапно почувства желание да избяга. Уйлям беше любимецът му сред малкото роднини, които имаше, и нямаше да позволи на една дребна девойка с големи сини очи да го отклони от сватбата на братовчед му.

— Малката блондинка много ти се усмихваше — каза Роджър, когато продължиха пътя си.

— Беше учтива, нищо повече. — Дръпна юздите и се понесе напред, прекъсвайки рязко разговора.

Роджър изпсува наум. Тейър беше много уверен в силата и ума си, почти до арогантност. Но когато се отнасяше за жени, загубваше всякаква увереност. Роджър смяташе, че виновна за това е лейди Елизабет Севийе. Според него Тейър се показва глупак, като се влюби в нея. Но пораженията, които тази вещица му нанесе, бяха неоспорими. Даже и да може да убеди приятеля си, че малката блондинка проявява интерес към него, това само ще го накара да си плюе на петите. Тейър беше фурия във всяка битка, но от една дребна високопоставена девойка можеше да се изплаши до смърт. И Елизабет беше хубава високопоставена девойка.

След като реши, че няма смисъл да спори, Роджър измърмори:

— Може би. Хайде да вървим да видим ангела на Уйлям. Ясно е, че на тази земя расте добра реколта.

Гита спря бесния си бяг, когато пред нея изникна силуетът на дома й. След малко дишането и на двете с Маргарет се уравни. В мълчаливо съгласие те се опитаха да приведат в ред външността си. Гита отбеляза мимоходом, че Маргарет се нуждае от много по-малко оправяне в сравнение с нея, и докато се почисти, доколкото можа, забеляза пристигането на рицарите, с които се бяха срещнали за кратко.

— Той въобще не прилича на Уйлям или на Робърт.

Гита въздъхна, докато наблюдаваше как големият червенокос мъж скача грациозно от седлото.

— Такива красиви очи!

— Да — въздъхна Маргарет, наблюдавайки рицаря, който яздеше до едрия червенокос. — Като трева, току-що поникнала и свежа.

— Зелени? Как можа да помислиш, че очите му се зелени? — смръщи се Гита, но разбра за кого говори Маргарет и се изкиска: — Ох, ох! Ето къде си се втренчила!

— Шт! Може да ни чуят. Кой тогава има хубави очи?

— Кой, големият червенокос мъж, разбира се.

— Големият червенокос мъж? Шегуваш се.

Гита почувства необходимост да защити мъжа срещу удивлението на Маргарет, въпреки че не знаеше защо.

— Да, той има хубави очи. Красив цвят. Такъв мек, сладък кафяв.

— Сладък? За цвят не може да се каже, че е сладък.

Маргарет се почувства обърквана и силно удивена. Някои от най-красивите рицари в страната бяха ухаждали Гита, но никога не я бяха развълнували. А сега след кратката среща с един огромен, силно червенокос и малко омачкан рицар момичето започна да мечтае за очите му.

— Не съм съвсем сигурна, наистина — отговори Гита. — И все пак думата „сладък“ ми харесва. — Въздъхна и тръгна към задната част на дома. — Е, хайде да се върнем пак при Робърт.

Маргарет я последва и попита:

— А какво мислиш за младия рицар със зелените очи?

Гита се замисли за миг, за да си припомни мъжа, за когото говореше Маргарет.

— Хубав е.

Думите отекнаха в съзнанието на Маргарет многократно, докато я обзе нещо като прозрение. И тъй като двете с Гита трябваше да се промъкват по задните стълбища на имението, за да стигнат незабелязано до стаята си, за радост, изплашеното ѝ мълчание не беше забелязано. Когато Гита казваше за някой мъж, че е хубав, това беше просто израз на учтивост. Тя не влагаше нищо в думите си. Но ако наистина искаше да отличи някого, подбираще едно негово качество и го възхваляваше. След като бе живяла, заобиколена от някои от най-хубавите мъже на Англия, Гита реши да изкаже рядката си похвала на някакъв грамаден червенокос мъж с обветрено от битките лице. Когато влязоха в стаята ѝ, Маргарет затвори вратата и се втренчи удивена в братовчедка си.

— Ах — изпуфтя Гита и седна на леглото, — в безопасност сме и, което е най-важното, не ни видяха. Мама щеше да се разстрои, ако ме беше хванала в такъв вид.

— Не изглеждаме чак толкова неблагоприлично.

— По подгъва на роклята ми има кал.

— О, да, това би хвърлило леля в паника. Какво ще правим с цветята? — Маргарет седна на леглото до Гита. — Венци за косите си?

— Чудесна идея. Ще си сложа венеца довечера, докато цветята са все още свежи и уханни. Ако останат още цветя, ще накараме слугинята да ги постави в младоженската стая. Много хубаво ще ароматизират въздуха.

Гита започна да подбира цветята, които ѝ трябваха.

Седнала на леглото, и Маргарет направи същото.

— Какво толкова му хареса на онзи огромен червенокос рицар? — попита тя.

— Какво значение има? Утре се омъжвам за Робърт.

Гита не можа да прикрие леката горчивина в гласа си.

— Учудва ме, ако искаш да знаеш. Толкова много красиви млади мъже са полагали сърцата си в краката ти...

— Съмнявам се, че са го правили искрено, макар че ме обсипваха с долнокачествените си стихчета.

— Добре де, тогава да кажем, че са флиртували с теб. И всичко, което казваше за тях, ако въобще ти се говореше, беше, че са хубави. А сега се появява някакъв мъж на кон, който дори не е хубав. Ако се сравни с Уйлям, този рицар е направо грозен.

— Никога ли не ти се е случвало да погледнеш някого и да почувстваш, че искаш да му се усмихнеш ей така, без причина?

— Да, обикновено така се чувствам с бебетата. В тях има нещо, което поражда щастлива нежност у мен.

— Така се почувствах и аз, когато видях този мъж. Прииска ми се да се погрижа за него, да го накарам да се усмихне.

— Мъжете се грижат за жените — измърмори Маргарет, силно изумена. — Жените не могат да се грижат за тях.

— О, да, мъжете се бият, бранят, ръководят и вършат ред други работи. Знам това. Веднъж попитах татко дали жените наистина са създадени на тази земя само да раждат деца. Той каза, че не. Каза, че сме създадени, за да помагаме на мъжете да не забравят нежните и хубави неща в живота, да поддържаме техните чувства. Че трябва да облекчаваме пътя на мъжа, да го приласкаваме и да му осигуряваме убежище от света, когато той стане непоносимо суров.

— И ти поиска да направиш всичко това за този мъж?

— Да. Прииска ми се да изтрия бръчките на грижите от челото му, да накарам звучния му глас да се излее в смях — въздъхна Гита. — Но мястото ми не е при него. След по-малко от денонощие ще се омъжа за Робърт.

— А към него не чувстваш ли тези неща?

— Страхувам се, че не. Може би по-късно. Сега най-много, което изпитвам, е желание да го нахокам, както правят другите с него.

— Това не е добре за брака ти.

— Е, бракът много често е такъв, какъвто сам си го направиш. — Гита се помести, за да види венеца си в огледалото. — Какво ще кажеш?

Маргарет прие промяната на темата, изтича до вратата, за да отвори на камериерката, после кимна:

— Много е хубав. Ще си го сложиш ли тази вечер?

— Да. А, Една! — Усмихна се на хубавичката млада камериерка. — Събра ли новини за последните пристигнали гости?

— Да, госпожице. Рижия дявол, така викат на оня високия. Рижия дявол и неговата свита от копелета.

— Много сурова оценка — смръщи се леко Гита.

— Ама е вярна. По-скоро вярна, отколкото не. Мъжът наистина е много рижав и говорят, че бил същински дявол в битките. Повечето от

хората му са копелета — незаконни синове на благородни господа. Дали са им знания и умения, но са ги оставили без петак и без земя. Затова яздят с Рижия дявол и продават сабите си заедно с него. Говорят, че дори само появата му е достатъчна, за да спре битката. Врагът хуквал да бяга от него или веднага се предавал.

— Хубава вест, но се съмнявам Рижия дявол да е получил всичките си белези от масовото предаване на враговете — отбеляза Гита. — Какво се чува за него?

— Той е от Сейтънови, мисля. Неженен, безимотен, но богат на слава. Говори се, че джобът му не е съвсем празен.

— Не трябва да я насърчаваш да слухти и да дебне така — поклати неодобрително глава Маргарет.

— Тя така или иначе ще си го прави. Няма нужда да я насърчавам. Защо да не се възползвам от това? А какво ще кажеш за мъжа, който язди от дясната страна на Рижия дявол, Една?

— Гита! — простена Маргарет, неспособна да прикрие изчервяването си.

Като видя това, Гита ѝ намигна:

— Хайде сега, признай си, че те гложди любопитство. Е, Една? Някакви новини за него?

Очите на Една проблеснаха в замечтан поглед.

— Ау, какъв мъж! Каква хубава усмивка има само! — въздъхна тя.

— Чуй само — промърмори Маргарет, — току-що пристигна и вече се е вторачил в слугините.

Гита направи усилие да потисне кикота си:

— Това ли е всичко, което знаеш за него, Една?

— Тъцъ. И той не е женен. Всъщност мисля, че те повечето не са женени. Името му е Роджър. Сър Роджър. Тъй че и той е рицар, значи.

— Благодаря ти Една. Ще ни трябва вода за баня.

След като Една излезе, Гита се обърна и намигна на братовчедка си:

— Ето, това се казва новина, Маргарет — човекът не е женен.

— Да, и е флиртаджия. Някой похотлив негодник.

— Тъцъ, тъцъ — лицето на Гита доби тъжно изражение, — така да дамгосаш бедния човек само защото се усмихнал на една хубава прислужница! Страхувам се, че си много коравосърдечна, братовчедке.

— Аха, бедното момче. Стига си ме поднасяла. Този път няма да мине. Добре де, хубав е. Вярно, че сърцето ми трепва странно, когато го погледна. Но най-добре ще е да спра да мисля за него. Няма земя, навярно е и беден. Ако някога реши да си търси жена, няма да вземе някоя, която е в същото положение като него.

Гита усети как настроението ѝ спада. Не можеше да приведе никакъв аргумент срещу тази тъжна истина. Даже и да можеше да измисли нещо, по-добре беше да го запази за себе си. Разбираше, че няма да направи услуга на Маргарет, ако подхранва у нея надежди, които ще се окажат фалшиви. Ако има благородно име, рицарят може да получи земя и пари чрез женитбата си и така да се сдобие с всичко, което му е отказано поради незаконния произход. И това ще надделее над всякакви емоционални връзки. Кесията и имотът винаги ще бъдат пред любовта. Това е житейски факт, който тя не можеше да отрече колкото и да го ненавиждаше.

Настроението ѝ спадна още повече, когато си припомни, че това е решаващият фактор и за нейната собствена женитба. Сигурна беше, че баща ѝ я обича, и въпреки това, когато се стигна до женитба, той и за миг не се замисли за сърдечните ѝ вълнения. Мислеше единствено за произхода, имотите и парите на съпруга ѝ. Интересуваше се само от това да бъде добре поставена в обществото и добре осигурена, а не и от прищевките на любовта. Ако тя се опита да предложи някакво друго решение, несъмнено ще я сметне за луда. И много други хора ще споделят това негово мнение.

Макар че се вълнуваше за бъдещето си, това все пак не беше най-голямата ѝ грижа. Родителите ѝ бяха открили любовта. Вярваше; че и тя ще има възможност да стори това. Ако пък любовта ѝ убегне, би могла поне да постигне спокойствие. Упорито си повтаряше, че това е достатъчно.

Връщането на Една я извади от мрачните размисли. Започна да се приготвя за вечерните празненства. Повечето от гостите за сватбата бяха вече пристигнали и вечерта обещавахе да бъде приятна. Гита се насили да възвърне обичайното си настроение. Гостите очакваха да видят усмихната младоженка.

— Страхуваш ли се от това, което ще стане? — зададе малко странния си въпрос Маргарет, докато си помагаха една на друга да се облекат.

— Малко. Най-много ме е страх, че ще трябва да топля леглото на съпруга си.

— От дамата не се очаква да харесва това.

— Често го повтарят. Но ако е истина, защо жените си намират любовници? Мисля, че ни говорят така, за да ни опазят целомъдрени. Няма значение — повдигна рамене Гита. — Аз не търся непременно забавление. Просто не искам да бъда отвратена. Ако бог ме дари с дълъг живот, голяма част от него ще прекарам в леглото на съпруга си. Представи си какъв тормоз ще е, ако открия, че не мога да понасям това.

— Кое точно мислиш, че може да бъде отблъскващо?

— Не знам точно. Казах ти, мама не беше много ясна.

— Сигурно все пак си прозряла нещо от приказките ѝ?

— Става въпрос за нещо, което се намира между краката на мъжа. Той ще ми направи нещо с него. И става въпрос за това, което се намира между моите крака. Но не можах да разбера как точно се свързват двете неща. — Гита се изчерви и се втренчи в прислужницата си Една, която избухна в зле прикрит кикот. — Може би Една ще разсее мъглата.

— О, не, госпожице! Това не е моя работа — каза тя, оттегляйки се към вратата, след като кикотът ѝ внезапно спря.

С бързи стъпки Гита прегради изхода с тялото си.

— Една, ще ме изпратиш ли в брачното ложе в пълно неведение? Никога няма да спомена, че си говорила с мене за брачната нощ. Всички ще мислят, че мама е била по-ясна, отколкото всъщност беше.

— Страхувам се, че знам само груби думи, които не са за вашите уши.

— Ушите ми ще оцелеят. Една, най-добре е да проговориш. Няма да напуснеш тази стая преди това. Можеш ли да отречеш, че най-добре за мене е да знам за какво става дума?

След миг Една кимна с глава. С много фъфлене и изчервяване тя разказа на Гита точно какво ще се случи през брачната нощ. Когато свърши, дълго време Гита не можа да отвори уста. Накрая тихо измърмори някакви думи на благодарност и пусна прислужницата да излезе от стаята. Като затвори вратата след нея, тя се опря о тежкото дърво:

— Е, добре, вече не съм в неведение.

— Сега страхуваш ли се?

— Не знам, Маргарет. Може би така е най-добре — въздъхна и поклати глава. — Наистина се чувствам по-добре сега, като знам. Едно нещо само ме плаши.

— И какво е то?

— Че ще започна да мисля прекалено много как ще стане това с Робърт.

ГЛАВА ВТОРА

— В името на Бога! Казах ги, че Рижия дявол е твърде силен рицар, за да остави да го плени някакъв си французин!

Принудена да спре така рязко, че се препъна, Гита изруга тихичко. „Грешката е моя“ — помисли си тя. Ако не се бе втренчила така в Рижия дявол, който беше влязъл в Залата само няколко крачки преди нея, Робърт и Маргарет, щеше да забележи, че кортежът ѝ е спрял. Трепна, когато усети, че Робърт стисна силно ръката ѝ. Погледна ръката с изпъкнали бели кокалчета, поставена върху нейната. Опита се да се освободи от пронизващата хватка на Робърт, накрая го погледна и се намръщи още повече.

Слабото му лице беше останало съвсем без цвят. Светлокафявите му очи бяха широко отворени, даже леко изскочили от орбитите си. По челото му започнаха да се стичат дребни капки пот. Като проследи ужасения му поглед, разбра, че се е втренчил в Рижия дявол. Но тъй като не забелязваше никаква заплаха, учуди се защо е на път да припадне от страх.

Тейър погледна човека, който произнесе думите. Разпозна го и си спомни, че го е виждал няколкократно и се е бил на негова страна веднъж. Решил да открие какво е предизвикало странната му реплика, той пристъпи към него:

— Чули сте, че съм посечен във Франция? — Мъжът кимна. — Къде чухте това?

— Ами... от нашия домакин — братовчед ми Рауйе.

Поглеждайки към домакина, който се беше втренчил в него очевидно в състояние на шок, Тейър попита:

— Кой ви каза за моята смърт?

— Ваш роднина.

— Уйлям?

— Не, сър Робърт и вуйчо му. — Джон посочи Гита и Робърт, които се появиха на вратата.

Тейър се обърна и погледна треперещия си братовчед с малко симпатия.

— Поизбързали сте. Защо?

Надавайки панически вик, Робърт пусна ръката на Гита и се обърна, за да избяга. Но не беше достатъчно бърз. Тейър сграбчи предницата на ярката му ризница. Краката на Робърт увиснаха няколко сантиметра над пода и той започна да издава давещи се звуци. Ръцете му се вкопчиха безполезно в яката десница на Тейър, която го държеше.

Гита забеляза затруднението на Робърт и промърмори:

— Бих казала, че ще му е трудно да отговори, докато го държите така.

Усмихна се леко, когато Рижия дявол погледна към нея.

Тейър отпусна задушавачката си хватка и извика рязко:

— Отговаряй! Защо?

— Вуйчо ми каза — отговори Робърт, задъхвайки се. — Той ми каза, че си бил посечен във Франция.

След като пусна Робърт, който се свлече и тупна неграциозно на пода, Тейър потърка брадичката си замислено.

— Но каква е ползата от такава лъжа? Нито ти, нито Чарлз можете да спечелите нещо от смъртта ми.

С помощта на Гита и на Маргарет Робърт се изправи нестабилно на крака.

— Аз печеля, разбира се. Нали ти си наследник на Уйлям, а пък аз — твой. — И пак нададе силен писък, когато го сграбчиха за предницата на робата.

С глава, почти долепена до преbledнялото лице на Робърт, Тейър изсъска:

— Къде е Уйлям?

— Мъртъв! — изпищя Робърт и в следващата минута беше запратен на пода достатъчно силно, за да изпадне в несвяст.

Тейър се обърна към бащата на Гита и изръмжа:

— Мъртъв като мене ли?

— Не, Уйлям наистина е мъртъв.

— Кой твърди това? Оная коварна змия, която Робърт величае като роднина?

— Собственият ескуайър на Уйлям ни донесе новината.

— И как е умрял?

— Паднал или е бил хвърлен от седлото на коня. Счупил си врата, съжалявам. — Въпреки многото неща в краткия и шумен сблъсък, които подсказваха отговора, Джон все още не беше съвсем сигурен кой е този ядосан мъж. — Вие сте сър Тейър Сайтън?

— А-ха! — С мисли, съсредоточени върху загубата на Уилям, Тейър разсеяно се остави да бъде представен. — Уилям е мъртъв, а сватбата продължава, защо?

Гита, която помагаше на Маргарет да свести Робърт, се обърна и отговори:

— Трябваше да се омъжа за нашия братовчед.

— Така е според споразумението — започна да обяснява Джон, като видя мрачното изражение на лицето на Тейър.

— Какво споразумение?

— Споразумението между мен и бащата на Уилям, който беше втори баща и чичо на вас и на Робърт. Уговорихме женитбата, когато Гита беше още бебе. Чумата току-що беше оставила първите си рани по нашите земи, затова споразумението беше малко, как да кажа, странно. — Спря и изпрати жена си да донесе копие от него. — Името на Гита беше записано, но на Уилям — не. Баща му искаше двете къщи да се съединят. Аз също исках това. Вие бяхте три момчета — Уилям, вие и Робърт. По това време той се грижеше вече и за трима ви. Уговорката беше Гита да се омъжи за наследника на имението Сейтън — за живия наследник, независимо дали е Уилям, вие или Робърт.

Гита се почувства наранена, когато Тейър се извърна да я погледне. Очите му се разшириха и кръвта се отдръпна от лицето му. Изглеждаше ужасен. Това беше единствената реакция на мъж, с която никога не се беше сблъсквала. Знаеше, че не би я заболяло, ако беше дошла от който и да е друг. Никога не я беше грижа какво мислят мъжете за нея. Видя ѝ се несправедливо да се засегне от реакцията на единствения мъж, който като че ли гледаше на нея като на проклетие.

Лейди Рауйе подаде на Тейър документа и го извади от вцепенението. Той го погледна за миг с невиждащ поглед, а в мозъка му се вихреха разпокъсани мисли. Сега вече беше човек с имот и титла. Нямаше проблеми да приеме тази щедрост на съдбата. Това, което почти спря сърцето му, беше мисълта за цената, която трябваше да плати, за да получи полагащото му се. Трябваше да вземе жената. И

то каква жена! За мъж като него да се ожени за такава красавица не беше нищо друго, освен проклятие.

Накрая се насили да прочете документа, който държеше, но и там не намери успокоение. С ясният почерк на втория му баща беше написано, че собственикът на имението Сейтън ще се ожени за Гита Одъл Рауйе, когато тя навърши седемнадесет години. Така че той присъстваше на сватбата не на Уйлям, а на собственото си сватбено тържество. Погледът му се спря бегло на Гита, която заедно с друга млада жена помагаше на още замаяния Робърт да седне. После погледна към Джон Рауйе:

— Това законно ли е?

— Законно и задължаващо. Самият крал е поставил печата си, одобрявайки съединяването на двете фамилии.

Тейър виждаше това съвсем ясно. Беше обвързан чрез думата на доведения си баща да се ожени за Гита. Одобрението на краля придаваше още по-голяма тежест на дълга, който му беше вменен. В действителност това одобрение беше почти кралска заповед. Сега титлата лорд, барон на имението Сейтън, вече принадлежеше на него, както и самото имение. Богатството, което беше в него, също. Както и Гита Рауйе, иска или не иска това. Той е тук, младоженката също. Сватбата е подготвена. Няма изход.

Все още зашеметен от поврата на събитията, Тейър се остави да го настанят на една маса между Джон и Гита. Съвсем бегло погледна разстроения Роджър, който седна до Гита, и угрижената Маргарет, която се настани до Роджър. Имаше нужда от повече внимание в момента. Робърт седна до лейди Рауйе и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Тейър едва ли не почувства потребност да направи същото. Бегло отбеляза високото качество на ястията и на вината, които поглъщаше. Опитваше се безуспешно да намери някакъв изход.

Гита погледна мрачния младоженец, изпразни чашата с вино и отново я напълни. Гледаше да е пълна през цялото време, докато продължаваше гощавката. Надяваше се да отмие болката си с вино. Знаеше, че тази болка е породена не от наранена суетност. Досега никога не я беше засягало отношението на мъжете към нея. Но сега определено я засягаше. За първи път в живота си почувства интерес към мъж, събуждащ у нея истинско чувство. Но сега мъжът не се

интересуваше много от усмивките ѝ. Той реагира на вестта за предстоящата им женитба така, сякаш му бяха казали, че се е заразил с чума. Реши, че наливането с вино е точно това, от което се нуждае в момента. Подаваше чашата си за още вино и отбягваше с безразличие опитите на Маргарет да привлече вниманието ѝ.

Накрая Маргарет така се разтревожи за Гита, че забрави добрите обноски. Наведе се назад и зад гърба на развеселения Роджър я удари леко. Най-после привлече вниманието ѝ. Блясъкът в очите на Гита засили безпокойството ѝ.

— Ще спреш ли да се наливаш с вино като някоя...

— Гуляйджийка? — усмихна се широко Гита и отпи нова голяма глътка вино. — Това е гуляй, нали? Моята собствена сватба. Така че аз си гуляя.

— Ти се наливаш!

Гита погледна Роджър, който ѝ смигна.

— Кажете ми, сър, какво прави човек на гуляй?

— Яде, пие и се весели — отговори той през смях.

— А-ха. Ядох, сега пия. И съм весела. Виждаш ли, Маргарет? Няма за какво да мърмориш.

Когато Гита се извърна, Маргарет се опита да я докосне отново, но Роджър я спря.

— Оставете детето на мира, госпожице. Тя не прави нищо повече от останалите.

— Което е много повече от това, което е правила някога. Гита пие съвсем малко вино с яденето. Никога не е пила така. Нямам представа как ще я хване.

— Ще отиде направо в леглото, без съмнение.

Точно когато Маргарет отвори уста, за да му отговори, познат мъжки глас извика:

— Приятели! Гладен ли ще ме оставите?

— Байард! — изпищя Гита и скочи, за да посрещне брат си. Маргарет бързо стори същото.

Затичаха се към стройния млад мъж на вратата, който леко ги пое в прегръдката си. Всички се смееха, докато Гита и Маргарет обсипваха лицето му с целувки и в същото време го отрупваха с въпроси. За миг Гита съзря през рамото на брат си усмихнатото лице на широкоплещестия си чичо, лорд Едгар, който стоеше до Байард. Скоро

към тях се присъединиха майка ѝ и баща ѝ. След поздравите ги приканиха да седнат на масата. Оглеждайки за миг веселата групичка до вратата, Гита си даде сметка, че има поне едно нещо в сватбата ѝ, за което можеше наистина да бъде благодарна — семейството ѝ беше отново заедно.

Роджър погледна щастливата група и измърмори:

— Хубав младеж. По всичко изглежда, че Джон Рауйе е произвел добра реколта.

Тейър изръмжа в знак на съгласие. Не можеше да не се учуди как двама толкова обикновени хора, като Джон и Берта, са създали толкова изумително поколение. Когато се улови, че мисли как биха изглеждали собствените му деца от такава красавица като Гита, негласно изпсува. Да мисли за деца, означаваше, че приема съдбата си, че почти храни някакви надежди за бъдещето. Той нямаше възражения срещу самата женитба. Тя беше естествена стъпка, която трябва да предприеме сега, когато е заможен човек. Но не искаше такава красавица за жена. Единственото бъдеще с нея можеше да бъдат бедите, измамите и болката.

— Много жестоко нарани чувствата на момичето — продължи Роджър.

— Как така? — Тейър не можеше да повярва.

— Как така? — Роджър заклати глава в учудване. — И задаваш този въпрос, след като се държиш така, сякаш са те накарали да пъхнеш змия в пазвата си?

— Това е почти вярно, когато мъж като мен взема такава красива жена.

За Тейър не беше трудно да си представи, че бъдещият му живот ще премине в изритване на чужди мъже от леглото ѝ.

— Приятелю, за първи път в живота си ти правиш изводи, без да познаваш нещата, правиш предположения, без да имаш факти. Да, момичето е хубаво и кара кръвта на мъжете да кипи. При все това, аз седя тук, готов да разменям усмивки и да флиртувам, но тя не направи и най-малък опит за това. Не мисля, че е от флиртаджийките.

— Няма защо да бъде. И без това цял живот ще трябва да се препъвам във влюбени мъже — докато остарее и се отдаде на един или повече от боготворящата я тълпа.

— Тогава заключи сърцето си и просто остави тялото си да блаженства в притежанието на такава хубава жена.

В тона на Роджър имаше някаква острота, което стресна Тейър. Но нямаше време да открие коя е причината за това. Беше ангажиран в серия от представяния на Байард Рауїе и лорд Едгар Рауїе — брата и чичото на младоженката. Някои приглушени забележки между членовете на семейството му подсказаха коя е Маргарет. Казаха му, че тя всъщност е причината, поради която съпругата и децата на Едгар не присъстваха на сватбата. Беглото съжаление се отнасяше по-скоро до отсъствието на децата на Едгар.

— Джон и Фулк не са ли пристигнали още? — попита Байард.

— Не — отговори баща му. — Изпратиха съобщение, с което обясняват закъснението си. Можем само да се надяваме да пристигнат навреме, за да присъстват на бракосъчетанието.

— Сигурен съм, че ще успеят. — Байард намигна на Гита. — Отново смяна на младоженците, както виждам.

— Така изглежда. Робърт малко е поизбързал, като се е обявил за наследник. Вестта за кончината на сър Тейър е преувеличена.

Байард се изкиска и Тейър погледна деликатната си булка. Сигурен беше, че долови сарказъм в думите ѝ. Но тя изглеждаше толкова сладка, че трудно можеше да се упрекне в остър език. Пълната невинност в погледа ѝ обаче го направи определено подозрителен. Без да даде израз на почудата си, реши да обмисли въпроса по-късно.

Остави разговора да се води около него, като слушаше само с половин ухо. Отново се замисли за положението, в което се озова, и се опита да обмисли какво му предстои. Затова му беше необходимо известно време, за да схване отговора на Гита при споменаването на утрешната женитба.

— Ще видим — измърмори тя. — Може утре да се събудим и да открием, че младоженецът си е плюл на петите.

Тейър се обърна към нея и я изгледа твърдо:

— Ще бъда тук. Не късам връзки по този начин.

— Извинете! — Тя постави ръката си на сърцето с подчертано драматичен жест. — Романтиката се носи във въздуха днес.

Роджър се задави с питието си. Маргарет го тупна по гърба, хихикайки. Тейър обаче не се развесели. Погледна чашата с вино в ръката на Гита. Блесналите ѝ очи и силната руменина по бузите

показваха, че е пийнала доста. Протегна ръка да вземе чашата ѝ, но установи, че освен саркастична, младоженката е и упорита.

Гита стисна здраво чашата си, когато Тейър се опита да ѝ я отнеме. Погледна първо към него, след това към чашата. Вътрешният ѝ глас казваше, че наистина е пила повече от достатъчно, но друг глас викаше за още. Нямаше намерение да се отказва от виното. От него се чувстваше добре, то успокояваше напрежението от обидното отношение на младоженеца.

Като видя как Гита погледна ръката на Тейър, Маргарет бързо подаде на Роджър един бонбон.

— Щом си отвори устата, напъхайте ѝ го.

— Но защо? — Роджър не беше убеден, че трябва да изпълни странната молба.

— Няма време да обяснявам. Ето. Сега — бързо!

В момента, когато Гита се готвеше да забиے зъби в ръката на Тейър, устата ѝ се оказа запушена с бонбон. Опита се да види нежелания сладкиш, който се подаваше наполовина от устата ѝ. Когато чу тихия смях на Маргарет и сърдечния кикот на Роджър, разбра, че братовчедка ѝ е виновна за невъзможността да нанесе някакво поражение на Тейър. Втрещена в него отблизо, тя бавно задъвка бонбона.

Макар че не му беше лесно, Тейър прикри веселието си. Усети, че е най-добре да скрие усмивката, която напираше на устните му. Единственото нещо, което трябваше да иска от съпругата си, беше послушание. Почувства, че трябва да ѝ даде да разбере това още от самото начало, но баща ѝ му отне тази възможност.

— Гита, детето ми, защо не покажеш градините на сър Тейър? — Джон Рауйе погледна Тейър и си помисли, че е твърде мрачен за дъщеря му, но се надяваше, след като останат малко време насаме, нещата да се оправят. — Жена ми настояваше за тях. Единствената им задача е да радват окоето. Отначало мислех, че това е глупаво, но постепенно много ги обикнах.

Усетил намеренията му, Тейър измърмори:

— Може би е по-добре да го направим през деня.

— Няма защо да чакате. Градините са добре осветени и от факлите, и от лунната светлина.

Въпреки опиянението от виното, Гита бързо схвана намеренията на баща си. Точно се канеше да му отговори, че не чувства никаква необходимост да опознае навъсеня младоженец, когато видя, че Тейър отправя към Роджър умолителен поглед. Роджър въздъхна, но стана. Докато Тейър ѝ помагаше да стане, Гита кимна на Маргарет. Ако Тейър държеше да има компания, тя също искаше това. Маргарет се надигна с нескрита неохота.

— Мислех, че ще отидете само двамата — промърмори Джон и се намръщи.

— Но, татко — каза Гита, — моят годеник иска да си вземе шафер, затова реших, че е най-добре да направя същото.

Тейър усети, че се изчервява, сграбчи годеницата си за ръка и я поведе навън. Отбеляза малко рязко, че носи чашата си, както и запаси от вино, за да я напълни. Бегъл поглед през рамо му показва, че Роджър и Маргарет ги следват. Това му помогна да си възвърне част от загубеното спокойствие.

Когато излязоха навън, разбра какво имаше предвид бащата на Гита. Храстите, дърветата и цветята бяха подредени така, че човек можеше да се разхожда сред тяхната красота в мир и уединение. Отначало всичко това сигурно е изглеждало като чудовищно разхищение на земя. Въпреки че беше виждал такива градини в няколко европейски имения, знаеше, че в Англия това все още е новост. Тук градините бяха или диви поляни, или полезни зеленчукови лехи. Джон беше прав, като ги смяташе за чудесно място за романтични размисли.

Тейър направи гримаса, когато му дойде наум думата романтика. Момичето наистина заслужаваше малко ухажване. Не можеше да отрече това. Тя не беше виновна за положението, нито за своята красота, която го изваждаше от равновесие. За съжаление не владееше изкуството да ухажва. Като гледаше как тя върви пред него и умълчания до себе си Роджър, потърси в съзнанието си нещо, каквото и да било, което да ѝ каже.

Пренебрегвайки неодобрителното мърморене на Маргарет, Гита напълни отново чашите на двете. След това подаде виното на Роджър. Яростта се надигаше в нея, колкото и да се опитваше да я потисне. Щом настъпи утрото, ще се омъжи за човека, който се тътреше след нея. На това място, събуждащо романтични чувства, той вървеше на

почетно разстояние от нея, навъсено втренчил поглед в гърба ѝ. Изведнъж ѝ се прииска да заговори прямо, напълно честно. Имаше нужда да установи точно защо той така ненавижда самата мисъл да се ожени за нея. Спря рязко и се обърна, за да застане лице срещу лице с него.

Тейър беше потънал дълбоко в мислите си. Все по-отчаяно търсеше нужните слова и не забеляза, че тя спря. Врълхлетя върху нея и я събори на тревата в краката си. Роджър се втурна заедно с него, за да ѝ помогне да стане, и главите им почти се сблъскаха. Маргарет също подаде ръка.

— Трябваше да ми кажете, че спирате — изсумтя той, докато Гита и Маргарет изтръскваха полата на роклята ѝ.

— Исках да си кажем няколко думи, сър — изсъска Гита и го погледна втренчено.

— Добре. Какво имате да ми кажете?

Вдигнала поглед нагоре, тя реши, че положението ѝ е крайно неизгодно. При цялата бъркотия в главата ѝ и това, което искаше да му каже, почувства, че вратът ѝ може да бъде извит, преди да е успяла да свърши. Огледа се наоколо и забеляза ниска пейка. Сграбчи го за ръката и поведе стреснатия младоженец към нея. Качи се на пейката и го погледна втренчено.

— Какво ви кара така да ненавиждате мисълта за приближаващата ни сватба? — попита тя настойчиво.

— Гита... — започна Маргарет с нотка на протест в гласа.

— Това е разумен въпрос, братовчедке. Е, сър? Да не би случайно да предпочитате по-мургави дами?

— Не.

Не можеше да ѝ каже за опасенията си, за страха от бъдещето, изпълнено с болката и срама на рогоносеца.

— Тогава може би прекалено съм ниска за вашия вкус?

— Ами, истина е, че ако бяхте още по-дребна, трудно щях да ви намирам.

— А, разбирам... Предпочитате да бях по-висока. — Намръщи се и поклати глава. — По-слаба? По-дебела?

Въпреки вътрешната му съпротива, погледът му обхвана цялата ѝ фигура. Не можеше да намери нищо несвършено в нея. Високо повдигнатите едри гърди, тънката талия и нежно закръглените бедра

привличаха погледа. Почувства силно желание веднага да започне брачния си живот с Гита.

— Нищо не предпочитам. Дете, изживях шок. Пристигнах тук, за да присъствам на сватбата на Уйлям. Вместо това установявам, че Уйлям е мъртъв и аз съм провъзгласен за негов наследник. Дойдох да се срещна с невестата на Уйлям, а вместо това се срещнах със собствената си невеста. Такава ситуация може да изкара всеки мъж от равновесие.

Не ѝ беше трудно да повярва на думите му. И все пак беше сигурна, че не казва всичко. Въпреки виното, което замъгляваше съзнанието ѝ обаче, разбираше, че е безпредметно да го притиска за цялата истина. И точно когато реши да остави нещата така, от другата страна на оградата зад нея се чуха гласове, които привлякоха вниманието ѝ.

— Не бива — прошепна дрезгав женски глас. — Мъжът ми...

— ... се е налял с вино до безчувственост.

— А жена ти?

— В леглото е. Нея малко я е грижа как се забавлявам.

— Ах, толкова е сладко! Гърдите ти са пълни и сладки като зрели пъпеши.

Гита пое дълбоко дъх и погледна Маргарет, която набързо прикри пламналото си лице с ръце. Макар че често беше слушала за любовници, тайни срещи, изневери и прелюбодеяние, Гита ги беше отминавала просто като клюки. Родителите ѝ се обичаха силно и тя не можеше да повярва на клюките.

Пламнала от възмущение, тя реши, че в нейния дом не може да се допуснат такива неща. Погледна развеселените мъже, скочи от пейката и се запъти зад оградата. Като чу, че тримата вървят подире ѝ, ускори крачки. При вида на преплетените тела на земята, тя побесня. В момента, когато мъжът я забеляза и се надигна да стане, тя го ритна силно отзад. Гледаше как се опитват да се прикрият с разпилените си дрехи. Тогава им зачете лекция, подчертавайки някоя и друга дума с подритване на единия или на другия мерзавец. Мислеше, че разбира човешките слабости и може да прощава грешките, но това тук вече беше прекалено. Това, че някой си позволява да върши такова безочливо прелюбодеяние в новите градини на баща ѝ — гордостта и радостта на майка ѝ — беше повече, отколкото можеше да понесе.

Вече облечена напълно, жената се ядоса на Гита:

— Вие какво знаете за любовта?

— А вие обичате ли този негодник?

Макар че според нея жената е глупачка, ако наистина го обича, Гита беше готова да смекчи присъдата си, в случай че става дума за любов.

Жената се поколеба и когато проговори, в гласа ѝ липсваше убеденост:

— Ами, разбира се, обичам го.

— Глупости! Добавяш и лъжа към греховете си. Върви при законния си съпруг, където ти е мястото.

— Виждали ли сте някога моя съпруг? — подметна жената.

Гита се замисли за миг, после кимна.

— Истина е, че няма такова хубаво лице и фигура като тази свиня тук, но е чист, здрав, всичките му зъби и косата са на място. А има и весел нрав. Можеше да бъде много по-зле. Хайде да ви няма, ставате досадни.

Малко се изненада, когато двойката се подчини на настойчивата ѝ команда.

— О, Гита! — измърмори Маргарет, след като двамата си тръгнаха. В гласа ѝ звучаха обич и веселие. — Трябваше да ги оставиш.

— Но, Маргарет, майка ми често се разхожда тук с баща ми. — Макар че бузите вече го боляха от усилието да преглътне напирания смях, Тейър все още успяваше да се владее. Гита гледаше в земята, като че ли любовниците бяха оставили петно, замърсило градината за вечни времена. Беше красива в своя гняв. Но щом двойката се скри от погледите им, двамата с Роджър избухнаха в неудържим смях.

Гита бавно се извърна към Тейър, привлечена от неговия смях — дълбок, сърдечен, но и с нещо момчешко в него, много заразителен. Откри, че и Роджър се смее така и това развеселява Маргарет. Бегло ѝ мина мисълта дали смехът на Роджър изпълва с топлина Маргарет така, както смехът на Тейър стопля нея.

— Предполагам, че беше глупаво от моя страна да се намесвам — промълви тя и се приближи до него.

Беше седнал на земята — облегал гръб на едно дърво.

Когато тя се отпусна до Тейър, Роджър стана внимателно, хвана ръката на Маргарет и двамата се отдалечиха. Очевидно баща ѝ не беше единственият човек, който чувстваше, че двамата с Тейър трябва да останат малко насаме. Макар че не направи нищо, за да ги спре, чувствата ѝ бяха раздвоени. Смехът някак си беше омекотил Тейър, беше го отпуснал. Но тя не знаеше какво да каже, какво да направи. За първи път, откакто се помнеше, се почувства нервна, почти свенлива.

Знаеше, че отчуждеността му може да се върне. Тя вероятно се дължеше на много причини. Шокът от факта, че се озова сгоден за нея, обаче не беше истинската причина. Но тя просто не знаеше как да я открие.

От напрежението да измисли как да започне разговора я заболя главата. Никога преди не беше имала такъв проблем. Единствената трудност досега беше да поддържа разговора лековат, така че от устата на никой мъж, освен на годеника ѝ, да не излязат думи за любов или желание. Натъжи се и въздъхна. Тук нямаше да има такъв проблем. Трудно ѝ беше да не мисли за тези капризи на съдбата. За първи път изпитваше искрено желание да чуе сладките думи на любовта, но беше сигурна, че мъжът до нея няма да ги изговори.

Тейър изучаваше момичето до себе си. Когато то вдигна поглед към него, не видя притворство в широко отворените очи. Красотата ѝ не беше белязана дори от зрънце суетност. От нея лъхаше някаква атмосфера на грижливо пазено дете. Въпреки това той се беше вкопчил в своите опасения, страхуваше се да се освободи от тях. Само веднъж беше допуснал това и никаква рана, понесена в бой, не можеше да се сравни с болката, която последва.

— Те само ще отидат другаде — говореше с нежен глас, не искаше да си помисли, че ѝ се присмива. — Може да сте направили нещата по-трудни, но не сте ги спрели.

— Това наистина ми мина през ума. Те положително са обречени да идат в Ада.

— Гита, това нещо често се върши. Жените си намират любовници, мъжете имат изгори...

— Родителите ми не вършат такъв грях. Придържат се към клетвата, дадена пред Бога. Да, знам, че верността им се поддържа от любовта.

— Всеки, който ги срещне, може да види това. Те са щастливи. Но не всички хора са така, затова си намират любовници.

— Ха, любовници. Партньори в похотта. В тази двойка нямаше любов. Ето, в това именно е грехът. — Изведнъж през главата ѝ мина мисъл, от която се вцепени. — Ти ще имаш ли любовници?

В първия миг той се изкуши от мисълта да ѝ даде урок за нахалството ѝ. Това беше тема, която съпругата трябва послушно да избягва. — Но Гита беше някак мило незапозната с живота. Тя все още вярваше в светостта на брака. Реши, че не е време за лекции. Знаеше също, че докато му е вярна, няма да му е трудно и той да ѝ бъде верен. Сексуалният му апетит беше силен, но не изискваше разнообразие. Ако Гита внесеше топлина в леглото им, нямаше да има нужда да кръшка.

— Не, освен ако ти не доведеш любовник в леглото си. — Затаи дъх при красотата на усмивката ѝ.

— Тогава най-добре напиши прощални писма на всички твои любовници и изгори.

— Нямам такива. — Неверието в погледа ѝ беше опасно ласкателно. — Жените, които познавам, първо проверяват здравината на монетите ми. — Изсмя се леко на съмнението в очите ѝ, след това отново стана сериозен. — Познаваше ли Уйлям добре?

— Не, не добре. Прекарахме само няколко часа заедно. Чудиш се дали скърбя? — Той кимна бавно. — Не го познавах достатъчно добре за това. Почувствах само мимолетна скръб от загубата на един млад и здрав мъж.

— Да, и при такива странни обстоятелства.

Говореше разсеяно, мислите му бяха свързани с тяхната близост и изолираност от всички останали. Красотата ѝ беше от категорията, често възпявана от поетите. Съзнанието, че скоро ще стане негова по законите на Бога и на краля, повдигаше настроението му. Протегна ръка и докосна блестящата ѝ коса. Погледът му се втренчи във вдигнатото ѝ нагоре лице, в пълните, подканващи устни.

Въпреки че разпозна смисъла на изражението на лицето му, Гита не почувства обичайния подтик да отстъпи.

— Ще ме целунеш ли?

— Винаги ли си така смела с въпросите си?

— Казват, че да. Но мисля, че и виното поразвърза езика ми. И така?

— Предложението много ми допада. — Поглади бузата ѝ с кокалчетата на ръката си. — Уйлям целувал ли те е?

— Да. И се наложи един-два пъти да издърпам ушите му. Беше доста смел в ухажването.

Тейър лесно можеше да си представи как братовчед му се е държал с такава красавица и леко се усмихна.

— А Робърт?

— Току-що бях сгодена за него, когато ти пристигна. Ако искаш списък — подразни го тя, — трябва да си призная, че опитът ми с целувките е доста оскъден. Заливана съм обаче с потоп изгаряща стомаха поезия.

Язвителността ѝ го накара да се намръщи.

— Виното прави езика ти остър.

— Страхувам се, че тази беда не е от виното. — Гледаше го с очакващ поглед, пълен с желание. Беше любопитна да узнае как ще се чувства от целувката му.

Тейър забеляза този поглед и поклати глава учудено. На лицето му се изписа леко глуповато изражение, когато я обгърна с ръце. Възбуждаше го фактът, че е обект на нейното внимание. Твърдо си каза, че това ще е преходно удоволствие, което ще изчезне, когато стане светска дама, но и тази мисъл не намали възбудата му.

Потърка устните си в нейните, поглъщайки трепкащата топлина. Когато тя обви врата му с нежните си ръце и свенливо зарови пръсти в косата му, той притисна по-силно устните си в нейните. Но щом се опита да проникне с език в устата ѝ, тя се дръпна леко назад. Изгледа го с любопитство и със сянка на раздразнение, но топлотата все още озаряваше лицето ѝ.

— В такъв момент издърпах ушите на Уйлям...

От бавното движение на ръцете му по гърба ѝ в нея се надигна някаква остра, странна топлина.

— Предупреди ли го така, както сега мене?

Обсипа с меки нежни целувки деликатните черти на лицето ѝ.

— Не.

Учуди се за миг колко задъхан и дрезгав бе гласът ѝ.

— Това е просто част от целувката, скъпа. Хайде, разтвори устните си за мен. — Когато тя направи това, от устата му се изтръгна стон на наслада. — А, ето, това е красива гледка.

Устата му отново покри нейната и тя си помисли, че не е сигурна как изглежда целувката, но усещането от нея определено беше хубаво. Езикът му се плъзна в устата ѝ, всяко негово движение засилваше топлината, която се разливаше по тялото ѝ. Обгърна по-силно врата му с ръце, когато внимателно я повдигна и я положи в скута си. След като целувката свърши, тя се отпусна на ръката му и се вгледа в него. Страстта замъгляваше ума ѝ, беше изумена. Чувстваше се странно напрегната.

Тейър беше леко замаян. Никога една обикновена целувка не го беше раздвижвала така. Опита се да отдаде на лошата светлина или на своето въображение, подклаждано от напразни надежди, това, което виждаше на лицето ѝ. Нищо, каза си той, не може да промени този нежен, горещ поглед в очите ѝ. И преди беше карал жените да се разчувстват в ръцете му, но никоя от тях не беше като Гита. Жени като нея не се приближаваха достатъчно до него, за да изпробват уменията му.

— Добре ли го направих? — прошепна тя.

— Да — намигна ѝ той. — Наистина много добре. Толкова добре — отстрани я от себе си, — че предпочитам да се присъединим към останалите на пиршеството. Не искам ушите ми да бъдат издърпани.

Разменяйки маловажна информация един за друг, те тръгнаха обратно към имението и се присъединиха към Роджър и Маргарет. Макар че участваше в общия разговор, Тейър беше потънал дълбоко в собствените си мисли. Обзеха го страхове и съмнения. Гита е била сгодена за Уйлям, един изключително красив мъж, след това за Робърт, който беше доста приятен на вид. Сега ѝ се налагаше да се омъжи за него. Целувките му я стоплиха сега, но беше сигурен в скорошното ѝ съжаляване, че се е омъжила за най-обикновения от братовчедите. Както и да се опитваше да разсее тези мисли, всеки път, когато погледнеше годеницата си, виждаше само беди в бъдещето.

ГЛАВА ТРЕТА

Въпреки изпитото вино, Тейър продължаваше да усеща някакъв стегнат възел от напрежение вътре в себе си. Стоеше до тримата братя на годеницата си, докато чакаше появянето ѝ. Те бяха красиви като нея, весели и остроумни и правеха всичко възможно, за да го накарат да се отпусне. За нещастие, това не им се удаваше. Дори ясно изразеното им дружелюбно отношение не можеше да разсее впечатлението от шепота около него, нито да скрие погледите, с които го гледаха другите. Гостите на сватбеното празненство съжеляваха булката. Мислеха, че е чисто пропиляване на красотата ѝ да се омъжи за човек като него и той не можеше да не признае, че са прави.

— Мисля, че е наш дълг да ти кажем какъв е характерът на сестра ни — намигна Фулк Рауйе на Тейър.

Светлосините му очи излъчваха веселие. Тейър се насили да се усмихне на младия мъж.

— Да не искаш да изреждаш недостатъците ѝ?

Джон, най-големият брат, си придаде вид на разгневен:

— Нашата сестра няма недостатъци. Трябват ѝ само едно-две неща, за да стигне съвършенството.

— Добре казано — измърмори Тейър.

Втренчил индиговосините си очи в него, Байард каза:

— Тя никога не е глезена, но винаги е била обичана силно. Същото важи и за Маргарет, която тръгва с нея. Двете винаги са били закриляни, както се полага на момичетата.

— Това ясно се вижда от маниерите им. Както и на техните роднини. Успокойте се, смятам да бъда добър съпруг на Гита.

— Понякога търпението ти може да се изчерпи.

— Джон е прав — продължи Фулк и се намръщи леко. — На нашата сестра си разрешаваше да изказва свободно мнението си.

Джон кимна в знак на съгласие и добави:

— А чувството ѝ за хумор често звучи странно.

Присъединявайки се към четворката, бащата на Гита каза:

— И държи да изслушват това, което има да каже. Не се плаши. Не те обвързваме с някаква опърничава жена. Просто трябва да знаеш, че тя рядко приема нарежданията с мълчание. Исква да получи обяснение и възможност да изкаже собствените си виждания по въпроса. Понякога може да бъде много упорита в това отношение.

— Да — кимна Фулк. — Има случаи, когато се впива в нещата, докато не бъде изслушана.

Отвлечен за миг от своите тревоги, Тейър попита:

— Да се впива в нещата?

Бащата на Гита въздъхна.

— Столове, маси, даже хора. Впива се като бръшлян. И е почти невъзможно да я откъснеш.

Тейър не можа да се сдържи и се изсмя на глас:

— Какво ми докарахте на главата?

Лорд Джон се усмихна:

— Няма да е скучна съпруга. Това може да се каже със сигурност.

Преди още Тейър да отговори, Роджър се приближи и запита:

— Някой виждал ли е Робърт или онзи негов чичо?

— Да — отговори лорд Джон. — И двамата заминаха още преди изгрев слънце.

Тейър потърка брадичката си, обмисляйки това съобщение. Беше приел, че щом не поиска веднага възмездие, това означава, че няма да обсипва с подозрения двамата роднини. Така че нямаха причини да бягат. Това, че го направиха, потвърждаваше вината им. След миг отхвърли всички мисли, свързани с тях. Не бяха спечелили нищо от двуличието си. Сега щяха да изчезнат от погледите.

Малкото мисли, които все още блуждаеха из съзнанието му, бяха напълно разсеяни след влизането на Гита. Дъхът му спря при вида на нейната красота. Тя се подсилваше и от факта, че Гита не си даваше сметка за нея. Приближаваше се бавно към него. Гостите непрекъснато я спираха, за да ѝ поднесат поздравленията си. През всичкото време му изпращаше свенливи усмивки. Това намали напрежението му.

Гита се приближи до него без сянка на колебание. Чувстваше се малко нервна, но и нетърпелива. Нито Уйлям, нито Робърт бяха събудили у нея чувството, че това е най-правилният избор. Тейър го направи. Нито Уйлям, нито Робърт бяха направили мечтите ѝ

чувствени. Но Тейър Сейтън го направи. Тези мечти събудиха някакво любопитство в нея. И когато постави ръката си в дланта на Тейър, знаеше, че очаква настъпването на брачната нощ, въпреки страховете, породени от неопитността ѝ.

Церемонията отне по-малко време, отколкото очакваше. Предположи, че удоволствието я е лишило от реалното чувство за време. Цялото ѝ внимание беше приковано върху свещеника и върху думите, които той произнасяше. Чуваше дълбокия глас на Тейър, който повтаряше клетвата. Беше коленичила до него, изпълнена със съзнанието, че каквито и беди да дойдат, това е мястото, отредено за нея. Когато празненството я раздели от Тейър, установи, че това я раздражни.

Тържеството беше вече доста напреднало, когато Роджър успя да остане за миг насаме с Тейър:

— Хубава булка, Тейър.

— Никой не може да оспори това.

— Но на теб би ти се искало да е по-обикновена.

— Да, макар че много хора биха ме сметнали за луд. Даже и ти. Погледни, само от няколко часа сме женени, а тя вече е заобиколена от ухажори.

— Вярно е, но виж ѝ очите, приятелю. Този сладък поглед често се спира върху теб, а не върху момчетата, скупчени около нея. Не бъди несправедлив. Не я осъждай без доказателства.

Тейър въздъхна дълбоко:

— Знам, че така ще е най-добре. Но това ще бъде трудна битка, която трябва да вода. Прекалено много са хората, които ще подхранват страховете ми. Прекалено често ми казват, че се женя за жена, която не заслужавам. Че притежавам нещо много по-ценно от мен самия. Това ми напомня, че ще има много мъже, които ще се опитат да откраднат съкровището ми.

— Тогава си запуши ушите.

— Това не е толкова лесно и ти сам го знаеш.

— Ако момичето търси в мъжа само хубаво лице, просто не заслужава нито тревогите, нито болката ти.

— Знам — измърмори Тейър с очи, впити в Гита, а вътрешно се молеше да запомни тези мъдри слова.

Лицето, което Гита непрекъснато търсеше в тълпата, изглеждаше на мнозина далеч не толкова красиво — факт, който много от тях се смятаха за длъжни да ѝ съобщят. Тя се усмихваше и се държеше вежливо с младите мъже, които я обсаждаха, но очите ѝ следяха Тейър. Как ли не се опитваше да му даде знак, че иска да я измъкне от този кортеж, но все не успяваше. Накрая потърси с поглед баща си за помощ. Той се оказа по-досетлив и скоро я освободи.

За съжаление обаче не я заведе при Тейър, а я остави при група млади жени. Маргарет беше там, което ѝ достави удоволствие, но това скоро се оказа единственото приятно нещо. Само Маргарет държеше езика зад зъбите си. Другите ѝ досадиха с желанието си да ѝ изкажат съчувствие за лошия избор на младоженец. Въпреки усилията си да остане спокойна и да не им обръща внимание, Гита усети как в нея се надига гняв.

Възгрозно момиче на име Ан въздъхна тежко:

— О, ти си толкова смела! Колко добре приемаш злощастията на съдбата!

— Не съм срещала никакви злощастия.

Гита процеди думите през стиснатите си зъби, но това не скри яда ѝ.

Братовчедка ѝ Изабел заговори с мазен, фалшиво успокоителен тон:

— Не е нужно да скриваш как се чувстваш. Той е такъв дървенияк. Така ужасно рижав.

Гита изсъска, като чу да наричат Тейър тромав кретен:

— Той е добър и силен мъж. Смелостта му е многократно доказана.

— О, никой не се съмнява в това — вметна нахална блондинка на име Едуина. — Но след сладкия Уйлям? Колко ли ти е болно да се окажеш омъжена за мъж, напълно лишен от грация и красота? Но бъди сърцата, скъпа Гита. Мъж, който е така обвързан за сабята си, рядко живее дълго.

Точно в момента, когато вдигна чашата си с вино, за да я излее върху главата на Едуина, някой я сграбчи за китката. Не остана доволна от намесата на брат си Фулк и го изгледа ядно, докато отнемаше чашата от ръката ѝ. Не протестира обаче, когато Фулк я отведе настрана от групата.

Тейър, който наблюдаваше, макар и крадешком, своята съпруга, видя кратката схватка. Той ги последва, когато Фулк изведе сестра си настрана от групата, а Маргарет се присъедини към тях. Гита се обърна и го изгледа, когато се изравни с нея, и бесът, помрачил очите ѝ, го стресна. Любопитен беше да узнае причината за него.

Фулк поклати глава, но смехът, който го напушваше, не позволи на гласа му да прозвучи строго:

— Тц, тц, тц, скъпа сестричке, не е хубаво да заливаме гостите си с вино.

— Или трябваше да я залея, или да избода очите на кучката!

Гита грабна отново чашата си с вино.

— Ама че език! — Фулк извърна очи в престорено недоволство.

Маргарет галеше успокоително ръката на Гита.

— Те просто завиждат. Искат им се това да е тяхно празненство.

— Аха — измърмори Тейър и бавно повдигна ръката на Гита до устните си. — Точеха си езиците на теб, така ли?

Леко успокоена, Гита огледа едрия мъж, когото вече можеше да нарече свой съпруг. Силната му ръка лесно обхващаше нейната, но допирът ѝ беше нежен. Нежност светеше и в хубавите му очи, наситенокафяви, блестящи и меки. Забеляза колко дълги и гъсти са тъмнокаестенявите му мигли.

— Да, но трябваше да знам, че човек не бива да обръща внимание на такава глупост. Страхувам се, че нравът ми е доста буен. — Погледна подигравателно Фулк, който се заливаше от смях. — Не обръщай внимание на този глупчо — каза на Тейър и отпи от виното си.

Започнаха да се шегуват и Роджър скоро се присъедини към тях. Тейър реши, че каквито и тревоги да са го сполетели, сред тях не беше тревогата за това, в какво семейство е влязъл. В него съществуваше близост, която бързо се разпростираше и върху новите членове. Това беше голяма придобивка. Някое размирно семейство, раздирано от вътрешни борби и алчни раздори, можеше да се превърне в доживотно проклятие за мъжа. Въпреки че беше прекарал съвсем малко време в тяхната компания, Тейър вече знаеше, че може да разчита на семейство Рауйе. Искаше му се да има самочувствието, което беше нужно, за да се довери и на Гита.

Скоро започнаха танците и Тейър разбра, че Гита обича да танцува. За съжаление той толкова рядко имаше възможност да танцува, че не беше уверен в уменията си. Покани я няколко пъти, за да избегне неприятното изживяване да я преотстъпва на многото млади мъже, които я зяпаха така алчно. За да не им позволи да се намесят, той се обърна към своите хора. Те ѝ партнираха с най-голямо удоволствие. Тейър им вярваше безрезервно и така можа да ѝ позволи удоволствието да се натанцува, а на себе си да достави насладата да я наблюдава.

Почувства облекчение чак когато дойде времето за спалната церемония. Тя трябваше да се извърши от малка, подбрана група. Престоят им в спалнята беше кратък, а закачливите им бележки — не много фриволни. Веднага щом вратата се затвори след тях, Тейър се извърна да огледа младоженката.

Гита беше смутена, макар че я показаха пред групата съвсем за малко. Притискаше чаршафа около тялото си и се мъчеше да спре изблика на червенина по бузите си. Когато Тейър ѝ подаде чаша вино, тя му хвърли само бегъл свенлив поглед и я пое.

— Страх ли те е, Гита? — измърмори той и протегна ръка да погали гъстите ѝ къдрици.

— Не. Да. Ох, Боже, не знам. Не съм свикнала да ме гледат — прошепна тя. — Не ми се понрави много.

Помисли си, че и на него не му се понрави. Беше избрал за свои свидетели Роджър, Мърлийн, Рив и Тор. Бяха изгледали Гита с широко отворени изумени очи. Остана доволен, когато ѝ разрешиха да се мушне под завивките секунда след като свали робата си. Чувството за притежание вече беше силно назряло в него, колкото и да му беше неприятно.

— Бяха само роднините ти. Десетте мъже, които избрах, са най-близките ми, почти родственици, като оставим настрана онзи глупак Робърт. Те са с мен от началото, бихме се рамо до рамо много години. Безброй са случаите, когато сме си спасявали живота един на друг. Това е нещо, което се прави само веднъж, сладурче, и вече мина.

Тя кимна и се отпусна малко. После го погледна, а в ума ѝ проблеснаха думите на Едуина.

— Ще продължиш ли да живееш от сабята си?

— Не, сега имам имоти. Не е нужно. Вече имам покрива и хляба, за които съм се бил. Но все пак мъжът трябва да се бие от време на време, малка моя, независимо дали за краля, или по собствени причини. Като знам в какво място живеем, не вярвам сабята ми да ръждяса от неупотреба. А и имотът, който ти ми носиш, е още по-близо до разбунените земи на Уелс от моя. Помолих хората ми да останат като мои наемници.

Усмивката на облекчение, с която го дари, беше почти достатъчна, за да го накара никога вече да не вдигне сабя. Прокара ръката си по оголеното ѝ рамо. Кожата беше топла и мека като най-фина коприна. Миглите ѝ бяха дълги, гъсти, светлокестеняви, оброчени със злато. Когато сведе погледа си и се спуснаха над зачервените ѝ бузи, той се наведе и целуна малкия ѝ прав нос.

За миг го обзе чувството за вина, като си спомни жената, която си беше купил съвсем наскоро. Отхвърли го. Нали по това време не беше сгоден и дори не предвиждаше такова нещо? А може би така беше най-добре? Кръвта му беше кипнала от желание за Гита. А искаше да я въведе в тайните на брачното ложе бавно и нежно. Ако беше стоял без жена дълго време, това щеше да е много по-трудна задача, отколкото сега.

Пое празната ѝ чаша и я остави настрана.

— Ще се постарая да не те нараня, Гита.

— Знам, че трябва да заболи малко. Прислужницата ми Една беше съвсем точна в обясненията.

— Прислужницата ти? — засмя се той и нежно я притисна да легне долу. — Майка ти не говори ли с теб за това?

— Да — гласът ѝ потреперваше и издаваше нервност, — но така мънкаше, че от приказките за дълг и скромност разбрах съвсем малко. Точно разказвах за това на Маргарет, когато Една се разсмя. Тогава разбрах, че тя знае тези неща и я накарах да ми каже.

— Прислужницата — промърмори той. — Да, ти ще се нуждаеш от прислуга. Дали тази Една би искала да се присъедини към нашето домакинство?

— Не виждам защо да не иска. Тя няма нито роднини, нито любовник тук, които да я задържат. Много е светло — изписука, когато той започна да отмята завивката настрана.

Тейър предпочиташе да е светло, но знаеше, че е най-добре в момента да пощади свенливостта ѝ. Надигна се да изгаси всички светлини, освен двете свещи до леглото. Когато се връщаше, усмихна се лукаво на широко отворените очи, с които го гледаше. Вътрешно потреперваше. Вече бяха женени. Трябва да свиква с вида му. Не можеше да направи нищо, за да го подобри.

Въпреки че беше пламнала в руменина, Гита наблюдаваше Тейър. Знаеше, че е предубедена, но го намираще красив. Яркото окосмяване и раните от битките не я отблъскваха. Погледът ѝ се спусна по широките му рамене, стегнатата талия, тесните бедра и дългите мускулести крака. Тялото му беше стройно, силно, излъчваше животинска грация. Беше силно възбуден. Не можеше да не се запита дали ще го побере. Въпреки усилията да прикрие страха си, погледна го малко изплашено, когато се мушна при нея. С неохота отпусна завивката, щом той се пресегна към нея.

Тейър искаше да надмогне уплахата ѝ, но чувстваше, че не е лесно да контролира собствения си нагон. Убеди се в това, когато отхвърли завивката, за да огледа жена си на мъждукащата светлина на свещта. Свенлива розовина се беше разляла по млечнобялата ѝ кожа, ръцете ѝ изпърхаха, опитвайки се да прикрият разголеното ѝ тяло. Нежно, но твърдо той я хвана за китките и задържа ръцете ѝ отстрани на тялото, попивайки с поглед деликатната му красота.

Розовите зърна на едрите ѝ гърди се втвърдиха под погледа му. Талията ѝ беше толкова тънка, че можеше да я обхване с ръце. Нежно извитият ѝ ханш преминаваше в стройни, добре оформени, дълги крака, въпреки niskия ѝ ръст. Погледът му се спря върху гнездото от златни къдрици в сгъвката между красивите бедра. Пое дълбоко дъх и вдигна поглед отново към лицето ѝ.

— О, Гита, моя женичке, ти си наистина красива! — измърмори с удебелен глас и се наведе да я целуне.

Тя бързо обви ръцете си около врата му и разтвори устни за него без колебание. Когато тялото му покри частично нейното, Гита потрепери. Усещането от допира на плътта им събуди тръпки по цялото ѝ тяло — от главата до петите.

Ръцете му започнаха леко да гаят гъвките извивки на тялото ѝ. Целувките му я отнасяха в някакви непознати светове. Когато положи ръка върху гърдата ѝ, долови нежен стон, подобен на мяукане.

Мазолестата ръка с дълги пръсти започна да гали зърното, докато допирът стана почти болезнен. Имаше чувството, че някакъв течен огън се излива във вените ѝ. Когато устата му се отдели от нейната, тя издаде лек вик на протест, който бързо прерасна във вик на наслада, щом топлите му устни докоснаха силно пулсиращата вена в основата на врата ѝ и езикът му започна да я гали с нежни потърквания.

Усетил лекото потреперване, докато обсипваше с целувки ключицата ѝ, той каза:

— Ще бъда нежен с теб. Довери ми се, Гита.

— Доверявам ти се — прошепна тя с глас, дрезгав като неговия.

Погледна лицето ѝ и не откри никакво лукавство.

— Тогава защо трепериш от страх, малка моя?

— Не е от страх. — Трудно ѝ беше да говори, докато той продължаваше да си играе с гърдите ѝ, а допирът му изсмукваше всички ясни мисли от главата ѝ. — Не знам какво точно ми става.

— Какво чувстваш, скъпа? — Ръката му бавно се плъзна по корема ѝ и усети лекото потрепване при допира.

— Пламнала съм. Като че ли тялото ми гори. Това малко ме плаши.

Силно вълнение, предизвиквано от мисълта, че допирът му може да ѝ въздейства така, го задуши. Трудно му беше да пророни дума и от гърлото му излезе само приглушен шепот:

— Не трябва да се страхуваш от това.

— Не желая да те разочаровам. Ох, Тейър — притисна ръцете си в гъстата му ярка коса, когато езикът му започна да гали зърното на гърдата ѝ.

— Няма да ме разочароваш, скъпа. За Бога, как би могла? — промърмори, преди да обвие твърдото ѝ розово зърно с уста.

Извиваше се под него, докато той облизваше и всмукваше пълните ѝ стегнати гърди. Каквито и съмнения да беше хранила, те скоро бяха пометени от страстта. Отначало срамежливо, ръцете ѝ започнаха да се плъзгат по широкия му гръб и по силните ръце. Усецането от допира на топлата гладка кожа, здраво обтегната над твърдите мускули, засили надигащото се в нея желание.

Начинът, по който галеше бедрата ѝ, предизвика странна тежест в нейните крака. Леко се стресна само когато той положи ръка върху

къдриците между тях. Малко се отдръпна. Гледаше го с широко отворени очи.

— Стой, скъпа — обсипа лицето ѝ с целувки, за да я успокои. — Отвори се за мен, сладка моя, разкрий ми тайните си.

Гита разбра, че няма избор. Тялото ѝ командваше той. Горещите му влажни целувки прокараха пътека от устните до гърдите ѝ и обратно. Интимното потупване на ръката му разпали отново вътрешния огън, който свенливостта ѝ беше заглушила за миг. Собствените ѝ гальовни движения ставаха все по-неистови. Така силно беше овладяна от усещанията, покорили тялото ѝ, че не разбра кога той смени позата. Чак когато усети допира на твърдото доказателство за неговата възбуда, простена и започна с някакво безумно нетърпение да се търка о него. В момента на влизането му в нея страстта ѝ отново притихна. Напрежението на очакването пролази по цялото ѝ тяло.

Тейър сграбчи стройните ѝ крака, за да ги държи здраво. Знаеше, че болката се понася най-леко, когато проникването е бързо, затова с един тласък влезе в нея. Срещна бариерата на нейната невинност и се гмурна в нея. Разтреперан от усилието, той остана неподвижен, притиснал я здраво в ръце.

Гита го гледаше втренчено. Очите му бяха почти черни. Нещо беше стегнало чертите на лицето му, изглеждаше леко поруменял. Острата болка, която ѝ причини, отминаваше. Неясно си даваше сметка как са се слели телата им, как се намираха сега. Странната топлина, която той подклаждаше, отново пламна в нея, подсилвана от трескавите му, но нежни целувки.

— Страхувах се, че ще е твърде голям... — изстреля с несигурен глас, после премига, удивена от собствената си прямота.

Плъзгайки език по деликатната линия на ухото ѝ, той леко се засмя:

— О, приляга тъкмо за теб! Обвий красивите си крака около мен, скъпа.

— Така ли? — Тя здраво обви ханша му със силните си крака.

— Да. — Той започна бавно да се движи в нея и чу приглушения ѝ стон. — Нараних ли те?

— Не.

Вкопчи се в раменете му с нарастването на възбудата и затвори очи.

Опрян на дланите си, той я наблюдаваше, опитвайки да запази бавния, нежен ритъм.

— Отвърщай на моите тласъци, скъпа. Да, да...

Тя се вкопчи в него и скоро влезе в неговия ритъм. Движенията му станаха по-бързи, нейните — също. Нещо вътре в нея се стегна и се задвижи. Ръцете ѝ обхванаха ханша му, притиснаха го силно, краката ѝ се стегнаха около него. Опитваше се да го вкара дълбоко в утробата си. С частица от съзнанието си отбелязваше леките драскотини от ноктите си по кожата му, но не можеше да се спре. Изведнъж нещо вътре в нея като че ли експлодира. Чу се да извиква неговото име, след това загуби представа за действителността. Като през мъгла усети, че ръката му се плъзна под ханша ѝ, за да я притисне към него.

Движенията ѝ, станали изведнъж диви, подсказаха на Тейър близкото освобождаване на Гита. Когато то я прониза, усети, че повлича и него. Извика силно името ѝ в момента, когато страстта му достигна върха. Стовари се върху нея. Замъгленото му съзнание отбеляза треперенето на телата им и тежкото неравномерно дишане. Притисна лице в извивката на врата ѝ, поглъщайки нейния аромат. Бореше се за въздух.

След като излезе от опиянението, Гита се срамуваше да проговори. Само бегло погледна Тейър, който стана от леглото, за да вземе кърпа и да я избърше. Закри лицето си с ръце, докато той почистваше нежно петното от загубената ѝ невинност. Когато отново легна до нея в леглото, Гита се сви в прегръдката му и зарови лице в гъстите косми на широките му гърди.

Мълчанието продължи дълго и Тейър стана неспокоен. Изплаши се, че може да е отблъснал Гита.

— Е, твоята прислужница Една истината ли ти беше казала?

— Да, но... — внезапно спря.

Страхуваше се, че може да го отврати, ако каже твърде много и ако говори прекалено смело за неща, за които жената трябва да мълчи.

Той се беше стегнал в очакване на думите ѝ и паузата ѝ малко го раздразни.

— Но какво?

Нямаше голямо желание да чуе как тя ще изкаже отвращението си, но трябваше да научи какви са истинските ѝ чувства.

— Не мисля, че трябва да говоря за това.

— Гита, кажи ми — какво има?

Пое си дълбоко дъх с надеждата, че няма да бъде наказана, ако каже истината.

— Една ми каза истината за това, какво ще стане. Мама ми каза, че това е мой дълг, необходима част от брака, за да се родят наследниците. Но никой не ми каза, че това ще ми хареса, а то ми хареса много. — Страхът от неговата реакция на смелите ѝ думи започна да изсмуква силата на гласа ѝ. — Не би трябвало да говоря за това, не е прилично една дама да го харесва или да казва, че го харесва.

Усети в тялото му да се промъква напрежение. Сърцето ѝ подскочи. Колко пъти я бяха предупреждавали, че говори прекалено прямо, че това не прилича на една жена. Когато най-накрая се осмели да го погледне, откри, че я наблюдава с изумление.

— Хареса ли ти? — гласът му беше малко напрегнат, защото се опитваше да задуши напушващия го смях. Даваше си сметка, че тя не би могла да го възприеме като радост.

Изчервявайки се, Гита се втренчи в ръцете си:

— Да, но не трябва да говорим за това повече.

Широка усмивка озари лицето му и той я притегли обратно в прегръдката си:

— О, мисля, че трябва, глупавичко момиче.

Като долови веселата нежност в гласа му, тя надникна изпод спуснатите си ресници.

— Значи не те притеснява това, че го харесах?

— Ще понеса някак този товар.

Устните ѝ се извиха в подигравателна усмивка, когато видя засмяното му лице.

— Ти ме дразниш, нещастнико.

— Да. Мислите ни са се движили една срещу друга. Смятах, че актът те е отвратил, а ти си мислела, че аз ще се отвратя, защото ти е харесал. — Поклати глава. — Не знам какво може да си мислят другите мъже, но мен съпруга, която го харесва, ме устройва напълно.

— А ти — нервно прочисти гърлото си, — ти хареса ли го?

Плъзна я нагоре по тялото си, докато носовете им се срещнаха, и обхвана дребното ѝ лице с ръце.

— Никога не ми е харесвало така. — Целуна я нежно. — Наистина толкова ми хареса, че мисля да опитам още веднъж.

Страстта ѝ пламна отново, тялото ѝ се изви под неговия допир.

— Веднага ли?

— Боли ли те, малка моя?

— Не, наистина не.

— Само това искам да знам.

И отново я отнесе във висините на страстта. Сега, когато вече страховете я напуснаха, тя беше по-свободна да изживее възбудата. Отдаде се изцяло на чувствата, които той подклаждаше в нея.

Този път Тейър я люби с по-малко въздържание, остави страстта му да се развихри напълно. Вече знаеше, че сигналите, които беше доловил и преди, са признаци за нейното желание. Това го опиваше, възбуждаше го така силно, както никога досега.

Зората осветяваше настъпващия ден, когато Тейър се събуди. Загледа се в дребната жена, разположила се удобно върху гърдите му. Скоро щяха да донесат брачната закуска. Чаршафите с петната от кръв щяха да бъдат огледани като доказателство за девствеността на булката и за консумирането на брака. Не му се искаше отново да се вглеждат в Гита, затова се измъкна изпод нея. Лека усмивка се разля по устните му, когато тя се усмихна насън и измърмори името му. Бързаше да вземе робите им. След като наметна своята, занесе на Гита нейната, но откри, че съпругата му трудно се буди...

— Вече е утро? — изломоти сънено, Докато я придържаше в седнало положение, за да ѝ облече робата.

— Да, и скоро тук ще дойдат хора. Няма защо втори път да виждат прелестите ти.

— Много умно от твоя страна.

Прозя се и главата ѝ се отпусна върху гърдите му. Успя най-накрая да я покрие с робата. Тя се засмя, като лягаше отново по гръб.

— Добре де, вярно е, че не те оставих много да спиш нощес.

— Мммм. Много малко. — Сви се в ръцете му на кълбо, затоплена и доволна.

Сънливо потърка бузата си в гъстите косми по гърдите му и остави сънят да я надвие отново. Макар че не беше мързелива, сутрешните разходки не бяха сред любимите ѝ занимания. Но и никога преди не ѝ бе толкова трудно да се събуди. Впрочем, помисли си със

сънливо задоволство, и сънят ѝ никога не е бил така накъсан. Сънят и брачните нощи май не са съвсем съвместими. Удоволствието да се гуши в Тейър засилваше още повече неохотата ѝ да напусне рая на топлото легло.

Тейър почти беше заспал като нея, когато същата група, която присъства на церемонията вечерта, пристигна. Следваше ги прислужница с поднос с обилна закуска. Като не можа да събуди Гита, Тейър трябваше да изтърпи много пиперливи бележки. Церемонията продължи, а те останаха в леглото. За свой ужас той пламна в руменина, когато Гита измърмори името му и отново чувствено се сви в прегръдката му. Жените избягаха от стаята поруменели и кикотейки се. Тейър се подразни от много по-бавното и по-невъздържано оттегляне на мъжете.

След като най-после си отидоха, опита се да яде, все още със спящата Гита в ръце. Движенията му, както ароматът на храната, свършиха работа, както се надяваше. Гита се поразбуди. Изправи се бавно, премига няколко пъти и разтърка очите си, за да се разсъни. Беше прекрасна.

— Най-добре е да хапнеш, преди да съм изгълтал всичко.

Сънливо усмихната, тя си взе малко храна. Свенливостта беше завързала езика ѝ и даже нежните му усмивки не можаха да го развържат. Когато остави настрана празния поднос, Гита се сгуши обратно под завивките.

Легнал на една страна, Тейър прокара леко пръсти по червенината, обагрила бузите ѝ.

— Много си мълчалива тази сутрин. Нямали да целунеш съпруга си?

Тя внимателно обви ръце около врата му и привлече лицето му надолу. В първия момент той се наслади на срамежливата, сладка и неопитна целувка, с която го дари. След това гмурна езика си в сладките дълбини на устата ѝ. Когато повдигна глава, вече беше останал без дъх. Изпълни го задоволство, като видя, че и тя е в същото състояние.

— Сутрин е — измърмори Гита, докато отмяташе робата му, малко недоволна от това, колко покорно звучи гласът ѝ.

Усмихна се и смъкна робата ѝ.

— Да, малка моя, но знам точно как най-добре да приветстваме изгряването на слънцето.

Въпреки свяна си и слабата болка, която чувстваше, тя не го отблъсна, когато я пое в прегръдките си.

— Не предпочиташ ли тъмнината?

Облегнат на лакти, той разглеждаше крехкото ѝ тяло с неприкрит глад.

— Не, не и когато скрива такава красота от очите ми.

Погали розовото зърно на гърдата ѝ. Изпълни го блаженство, когато видя как то се втвърди при допира му. Той искаше да я притежава отново в ярката светлина на утрото, за да се увери, че страстта ѝ не е била просто сън. Искаше да види как откликва на милувките му, да я наблюдава без лъжовната полусветлина на свещите, която можеше да го подведе.

След ада, през който беше минал с Елизабет, се закле никога вече да не се обвързва с жена, която е красива и от благородно потекло. А сега се оказа женен именно за такава жена. Още по-лошо, чувстваше някакво предателско размекване, откликваше на всяка нейна усмивка. Когато устните му докоснаха гърдата ѝ, почувства, че пламва. Ужасно се страхуваше, че може отново да сгреша.

Гита потрепери от удоволствие, когато той притисна с уста твърдото зърно на гърдата ѝ и го всмука бавно. Езикът му се извиваше и галеше зърното. Ръцете на Гита се движеха по едрото му мускулесто тяло с все по-голяма увереност. Гъвкаво се извиваше под него, а ръката ѝ се плъзна по вътрешната страна на бедрото му.

Тейър извика дрезгаво, когато ръката ѝ достигна копнеещата ласки мъжественост. Тялото му се разтресе от удоволствие. Гита се стресна изненадана и оттегли ръката си, но той я сграбчи бързо и я насочи обратно към слабините си.

— Ох, сладка Гита, продължавай да ме докосваш! — Гласът му беше стегнат от желанието, милувките му ставаха все по-ожесточени. — Това е почти болезнено удоволствие. Ох, скъпа, милвай ме. Обвий прекрасните си пръсти около мен.

Въпреки усилията да се сдържа, страстта му ставаше все по-дива. Нейният допир го влудяваше. За радост, Гита също беше обхваната от тази треска.

Ласките му ѝ доставяха наслада, макар че любовната игра вече граничеше с насилие. Облада я почти болезнено, но тя се отдаде напълно на насладата. Когато освобождаването ѝ настъпи, знаеше, че той я следва.

Мина известно време, преди Тейър да възвърне чувствителността на сетивата си. Надигна се на лакти и огледа с любопитство жената, чието тяло все още беше обвито с неговото. Смръщи се, като забеляза червените белези, оставени от грубите му ласки. Но нежността, с която погали гърдите му, както и усмивката ѝ, не издаваха яд или страх.

Гита изглади разсеяно огнените къдрици по гърдите му, като наблюдаваше как те отново се навиват. Отърка нагоре-надолу краката си в неговите, наслаждавайки се на грубата им сила. Сливането на телата им беше нещо, което я караше да тържествува.

— Чудесно е, нали?

— Чудесно? — Не беше сигурен какво има предвид.

— Ние сме толкова различни, а така чудесно си допаднахме!

— Да, наистина. — Погали с ръка следите от любовните ласки по гърдите ѝ и попита: — Нараних ли те?

— Не — погледна го тя дяволито. — Започвам да се питам дали наистина мъжете, с които си воювал, са ти дали прозвището Рижия дявол. Дали не е от жените, с които си споделял леглото си.

— Чаровница! — Целуна я нежно. — Ти ме възпламеняваш, сладка Гита. Страхувам се, че губя контрол над себе си.

— Мога да те разбера.

— Можеш ли вече?

— Да. В такъв момент и аз май преставам да бъда дама.

— Е, добре. Рядко една дама може да задоволи мъж в леглото. — Леко отслаби прегръдката си — Хубаво е съпругата да бъде малко разгулна в леглото — подразни я той, легна по гръб и я притегли към себе си.

Тя се изкиска сънливо:

— Лош мъж. Трябва да ставаме.

— Почини си малко, скъпа.

— Грехота е да се лежи толкова до късно.

— Няма да липсваме на никого. Освен това трябва да направя някои планове за идните дни.

- Още една причина да станем.
- Лежи, жено. Това може да почака.
- Както наредиш, мъжо.
- Точно така трябва да се държи една съпруга.

Засмя се и се сгуши в него. Ето това са ръцете, в които можеше да се свие. Начинът по който я възбуждаха, беше подсилил чувството ѝ за правилност на избора. Само едно нещо я тревожеше. Въпреки страстта му, усещаше някаква сдържаност у Тейър, като че ли се опитваше да запази дистанция между тях. Очевидно му трябва време. Ще направи всичко по силите си да му докаже как чудесно си подхождат. Когато сънят я обори, беше изпълнена с видения за децата, които ще им се родят, и за мирното бъдеще, което се очертаваше пред тях. Беше сигурна, че и той скоро ще сподели нейните мечти.

Загледан в жената, която лежеше удобно в ръцете му, Тейър продължаваше да чувства изумление. Въпреки треската на желанието, която го беше обхванала, той я наблюдаваше. Страстта ѝ не беше трик на светлината. Тя наистина пламваше от неговия допир. Това беше разкошно, но и го плашеше. Сега, когато я беше въвел в радостите на страстта, можеше вече и да не бърза толкова да издърпва ушите на дръзките кавалери. Моралът, който беше показала, може би извираше повече от невежеството ѝ. Сега вече нямаше да гледа мъжете и жените с очите на дете. Страхуваше се, че може сам да е предопределил живота си на нещастен рогоносец.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Гита беше обзета от вълнение и тъга. Отне им цяла седмица, но вече бяха готови да тръгнат. Започваше нов живот. За съжаление това означаваше да остави всичко, което познаваше и обичаше. Знаеше, че семейството ѝ винаги ще бъде до нея, но сега нещата ще бъдат различни. Трябва да бъдат. Съпругът ѝ вече ще бъде нейният свят.

Когато баща ѝ я притисна в прегръдката си и ѝ каза сбогом, видя сълзи в очите му. Видя ги и в очите на брат си, а майка ѝ стоеше настрана и хлипаше на глас. От страх и самата тя да не се облее в сълзи, бързо се присъедини към Маргарет и развълнуваната Една в каретата. Когато тръгнаха, установи, че не е в състояние да гледа без сълзи в очите как домът ѝ се отдалечава. Все пак успя да ги сдържи.

Отиваха първо в имението Сейтън. Гита беше чувала само хубави неща за него и нямаше търпение да го види. Щом приведат в ред всичко там, ще потеглят за малкото имение, което беше нейна зестра. Трудно ѝ беше да сдържа възбудата от пътуването. През живота си беше пътувала много малко и само наблизко. Изпитваше и някакъв страх.

Погледна двадесетината мъже, които яздеха около тях, и си каза, че страхът ѝ е глупав, Тейър и Роджър заедно с дузина мъже, които им служеха, бяха калени бойци, повечето получили рицарските си титли на бойното поле. Баща ѝ беше допълнил свитата с още шест от своите хора — всичките силни и предани мъже. Трудно им беше да крият радостта си, че могат да яздят редом със славния Риж дявол. Знаеше, че няма от какво да се бои.

Малкото, което беше научила, потвърди думите на Една за Тейър и за неговите хора. Повечето от тях наистина бяха незаконни синове на благородници. Такива бяха и пажовете, които им прислужваха. Фактически повечето от пажовете бяха половин братя на мъжете, при които служеха.

Особено я заинтересува един от тях. Косата му беше яркочервена и реши да попита Тейър за момчето. Първия път, когато го видя, я обзе

ревност, но постепенно се освободи от нея. Момчето беше на осем или девет години. Самата тя е била дете, когато се е родило. Но все пак трябва да открие истината. Чудеше се какво ли ще направи, ако подозренията ѝ се окажат верни.

Роджър видя, че Гита пак наблюдава момчето.

— Най-добре е да ѝ кажеш — измърмори той.

— Да — въздъхна Тейър и погледна жена си. — Знам, че не е невъздържана и въпреки това действам като страхливец. Чакам тя да попита за Бек. Историята е сурова. Не ми се иска много да я повтарям. Особено пред нея.

— Тя е един от малкото хора, които имат право да я знаят. Разбирам нежеланието ти да говориш обаче. Невинността ѝ е цяло чудо. Даже се предава на Маргарет и на прислужницата. Като че ли са живели в някакъв свят, различен от нашия.

— Да, лорд Джон е запазил своя дом като отделен свят. Кой може да го вини за това? В света има толкова тъмни неща. Неговите хора са му предани. Те са добри, богобоязливи и вярват, че правилата се създават, за да бъдат спазвани. Той се отнася към тях с разбиране и внимание, а те му се отплащат с безрезервна преданост — ярък пример за това, което би могъл да бъде нашият свят.

— Но не е.

— За съжаление.

— Все пак бих желал да е по-малко праведен. Много ми липсват леките момичета и собствените му синове трябва да пътуват чак до града, за да легнат с някоя жена. — Двамата с Тейър се изсмяха. — Но виждам и доброто на такъв живот.

— Кое?

— Няма опасност някоя мома да се постави над съпругата и да си въобрази, че е по-добра от нея. Не се налага стопанката на дома да понася такова нещо.

— А — усмихна се Тейър, — трябва да прочистя и собствената си свита.

— Дамите ще се погрижат за това, не се бой.

Когато спряха да ноцуват, Гита вече не се чувстваше така възбудена от пътешествието. Беше изморително и дълго. Щом опънаха палатката на Тейър, помоли да ѝ донесат вода. Донесе я момчето Бек и

това ѝ напомни нещо, което се опитваше да забрави. Изглежда го, докато се отдалечи, и влезе вътре.

Маргарет поклати глава:

— Защо се колебаеш да го попиташ за момчето?

— Труден въпрос.

— Никога преди не си била толкова сдържана.

— Маргарет, може би се страхувам от това, което ще чуя.

— По-добре е да го научите госпожо — каза Една и пое водата от Гита.

— Защо казваш това? Твърдят, че съпругата е най-щастлива, когато е в неведение.

— Дрън-дрън. Ами ако жената е още жива? Или е някоя фина дама? Може някога да я срещнете. А ако други хора ви кажат това? Още повече че могат да отровят сърцето ви с такива истории! Не, най-добре е да знаете, за да не ви изненадат. Освен това — Една си пое дълбоко дъх, — най-добре е да знаете дали това е стара любов, или ще ви се наложи да се преборите с нея.

Гита кимна — точно от това се страхуваше.

— Всичко, което казваш, е вярно, Една. Но ще трябва да събера кураж, за да го попитам.

— Хайде — Маргарет потупа Гита по ръката с жест на съчувствие и разбиране — да се поразходим до края на лагера. Видях много цветя в гората. Ще си наберем малко, за да убият миризмата на конете и на изнурените мъже. Това ще те отклони от неприятните мисли. Още преди Гита да отговори, Една ги изведе от палатката. Мъжете не им обърнаха внимание, когато пресякоха бивака. Тръгнаха без посока из гората, но внимаваха да не се отдалечават много от бивака, така че да чуват как мъжете работят. Тишината в гората скоро успокои Гита. Усмихна се с благодарност на Маргарет, докато беряха цветя.

Точно когато се канеха да се връщат в лагера, Гита откри едно много красиво диво цвете. Остана няколко крачки зад Маргарет и се наведе да го откъсне. Когато се изправи, се озова лице в лице с въоръжен мъж.

В първия момент замря от удивление. После се огледа наоколо и видя, че се приближават и други мъже. Промъкнаха се между

дърветата, като водеха конете си за юздите. Явно се подготвяше атака. Сви се рязко, когато мъжът се опита да я хване, и избягна ръката му.

— Бягай, Маргарет! — извика тя, избягна втория опит на мъжа да я сграбчи и се втурна към бивака.

Маргарет само погледна през рамо, за да види какво става. Повдигна полата си и хукна към лагера.

— Предупреди ги, Маргарет! — викаше Гита и бягаше от мъжа, който ругаеше след нея.

— На оръжие! Атака! На оръжие!

Докато Маргарет викаше, задъхвайки се, мъжете в гората скочиха на конете си. Единствената ѝ надежда беше да ги е лишила от възможността да изненадат лагеруващите.

Тейър се напрегна, щом чу виковете на Маргарет. Думите ѝ не се чуваха ясно, но смисълът им беше ясен. Хората му вече тичаха за оръжията си, когато издаде нарежданията. Погледна обезумялата от уплаха Една, която тичаше към него.

— Сами ли отидоха в гората?

— Да. — Една отстъпи назад при вида на яростта му. — Отидоха да наберат цветя.

Втурна се в галоп към гората точно когато Маргарет се показа между дърветата.

— Къде е Гита?

— Зад мен! — отговори тя и продължи да бяга към палатката, схванала ясно резкия му жест.

Застанал на края на гората, Тейър се бореше с паниката, която се опитваше да го обземе.

— Гита!

— Тук съм, Тейър! — извика тя и изскочи между дърветата.

Достатъчен ѝ беше само един поглед към Тейър. Заобиколи го. Когато той посочи с пръст палатката, тя се подчини, без да промълви и дума. Яростта му беше почти осезаема. Потрепери, когато чу писъка на преследвача си. Изтича към палатката, където я очакваха Маргарет и Една. Наблюдаваха битката със смесица от ужас и изумление.

Гита не се страхуваше. Не вярваше, че едрият ѝ и силен съпруг може да бъде посечен. Поне не този път. Опитваше се да успокои и компаньонките си. Всъщност между тях и ужасната съдба имаше само група малки пажове, застанали решително пред палатката. Разбираше

страховете им. Тези наперени момчета много лесно ще бъдат пометени, ако врагът си пробие път до тях. Но тя просто не вярваше, че точно този враг ще победи Тейър и неговите мъже.

Лек повей на вятъра отзад набразди полата на Гита. Погледна през рамо с разсеяно любопитство и се смрази. Един мъж си беше пробил път до палатката и пристъпваше към нея. Тя избута Маргарет и Една навън, по-далеч от непосредствената опасност. Изплашените млади жени веднага се смесиха с момчетата. Още преди някой да е погледнал към нея, мъжът здраво я улови.

Гита започна отчаяно да се дърпа, но той я държеше пред себе си и излезе от палатката. Макар че беше уплашена, Гита се трогна от действията на момчетата. Те обкръжиха веднага жените, извадиха сабите си, но не смееха да помръднат от страх, че може да ѝ навредят.

Гита скоро разбра, че мъжът няма да я убие, а ще я вземе за заложница. Страхът ѝ бързо прерасна в гняв. Бореше се с подновени сили. Не можа да се освободи, но забави отстъплението на човека, който я беше пленил. Чу го да ругае и усети заслепяваща болка в главата. След това изпадна в безсъзнание.

След като извади сабята си от поредния труп, Тейър спря за миг, за да погледне към палатката. От убежището на жените се чу силен писък. Отначало помисли, че е от паника, но все пак се разтревожи. В следващия момент видя мъжа, който удари Гита по главата с тъпата страна на сабята си. Яростен вик се изтръгна от устата му, когато видя как тя се смъкна в ръцете на мъжа. Без да помисли за гърба си, той се втурна към Гита. Роджър се хвърли да го защити, въпреки че битката беше към края си.

Като се увери, че никой от отстъпващите нападатели не може да се възползва от невниманието на Тейър, Роджър се изравни с него. Забеляза че мъжа, който беше хванал Гита пребледня при вида на налитация Тейър. Маргарет, Една и пажовете също се вцепениха. Всеки нормален човек, помисли си Роджър, би се изплашил от такъв бяс. Почувства облекчение, когато Тейър спря смъртоносния си ход.

Той пое дълбоко въздух, за да се освободи от обзелото го безумие, преди да връхлети върху мъжа, който държеше Гита. Начинът, по който подкрепяше отпуснатото ѝ тяло, за да се прикрие с него, го отрезви. Тейър гледаше втренчено със сабя, готова всеки миг да влезе дълбоко в тялото на човека, ударил жена му.

— Внимавай — измърмори Бек, който познаваше редките, но страховити избухвания на баща си. — Господжата му е щит.

— Да — кресна Тейър, — кучето се е скрило страховито зад полата ѝ. Ела тук, плужек такъв, и се справи с мен като мъж.

— Искам да се предам. — Мъжът погледна по-спокойния Роджър и повтори: — Искам да се предам.

Роджър хвана ръката на Тейър, за да предотврати всякакви прибързани движения, и нареди:

— Хвърли тогава сабята си настрани.

След миг колебание, все още притиснал Гита, мъжът захвърли сабята в краката на Тейър, който трепереше от желание да убива. Въпреки това той остави Роджър да вдигне сабята и да се приближи до мъжа. Без да промълви дума, Тейър прибра сабята си и пое Гита от разтреперания мъж. Вдигна я на ръце и я отнесе в палатката. В момента, когато нежно я полагаше на леглото, Маргарет и Една влязоха запъхтяни.

Една погледна Гита и нареди:

— Погрижете се за вашите ранени мъже, господарю. Тя получи само удар по главата.

— Сигурна ли си?

— Да, господарю. Вижте, вече се раздвижи. Ние ще се погрижим за нея.

Тейър се вгледа в Гита за миг. Трябваше да се пребори с паниката си, предизвикана от бледия ѝ, отпуснат вид. Една беше права — Гита се раздвижи и челото ѝ се смръщи, когато съзнанието ѝ започна да се възвръща. Тейър се обърна рязко, излезе от палатката и почти се сблъска с чакация го Роджър.

— Колко души загубихме? — изплющя гласът му, докато приближаваше към единствения им пленник.

— Мъртвите са двама. Трима са ранени, но не тежко. Глупаво беше от страна на жените да скитат така из гората, но пък тяхното предупреждение ни спаси. — Стигнаха до пленника и Роджър измърмори: — Нищо няма да научиш, ако го убиеш.

— Не, няма да го убия. — Тейър погледна изплашения пленник. — Името ти?

— Джон Блек, господарю.

— Кой ви прати тук, Джон Блек? — Когато човекът се поколеба, преди да отговори, Тейър изруга: — Ще ти съдера жив кожата, парче по парче.

— Бяхме наемници на братовчед ви, милорд.

— На Робърт Сейтън?

— Да, макар че чичо му ни командваше.

Тейър сграбчи мъжа за предницата на дебелия му ватирана риза и изсъска:

— Ще се върнеш при скъпия ми братовчед Робърт и онова кирливо псе, което го командва. Ще ги посъветваш да изчезнат от очите ми. Не е по вкуса ми да убивам собствените си роднини, но кълна се в Бога, ако ги видя или надуша наоколо, ще го направя. — Отхвърли мъжа настрана. — Отрежете му три пръста от ръката, с която държи сабята — разпореди на хората си, които охраняваха пленника. — После го изпратете да си върви. — Загледа се във варелите за вода, без да чува молбите и писъците на мъжа, последвали изпълнението на заповедта му.

— Господжата? — Бек побърза да напълни кофа вода за баща си.

— Една ме уверява, че е получила само лек удар по главата.

Роджър се усмихна с благодарност, когато Бек донесе вода и за него.

— Затова ли наказанието беше толкова леко?

— Не — въздъхна Тейър, докато Бек му помагаше да свали горните си дрехи. — Човекът е изпълнявал команди. Ясно е, че е внимавал как удря Гита. Искал е само да я усмири, за да не се дърпа. Разбрах това, когато яростта ми попремина.

С помощта на Бек Роджър също разголи тялото си.

— Разумно ли беше да предупреждаваш Робърт и онова псе — чичо му?

— Кой знае? — разтърси рамене Тейър и започна да се мие. — Имах едно наум, че това не е сляпа, необмислена атака. Робърт искаше Гита за жена. Видях изражението му, когато разбра, че не той ще е младоженецът. Истината е, че той и Бек са единствените ми роднини. Нямам голямо желание да го посичам. Знам, че онзи негов чичо стои зад цялата работа. Той иска Робърт да вземе всичко и може да се опита да постигне това, без да подбира средствата. Трябва да бъдем нащрек.

Нямам никакво желание следващия път мълвата за смъртта ми да бъде вярна.

— Особено сега, когато имаш толкова много неща, за които да живееш — промърмори Роджър и хвърли поглед към палатката на Тейър.

— Да. — Тейър също погледна натам, докато изтриваше тялото си.

— Тя видя човека, като влизаше в палатката — обясни Бек. — И изтласка другите две дами навън на безопасно място.

— И позволи да я пленят — изсумтя Тейър.

— Когато ѝ изревеш, опитай се да го направиш по-меко.

— Какво?

— Ами, сигурно главата ще я боли известно време.

Тейър се втрени в сина си за момент, после се изсмя:

— Джентълменът не реве на дама.

Бек върна гримасата на Тейър, преди да извика с момчешки ентузиазъм:

— Видя ли ги как бягаха?

— Да, бързо си плюха на петите кучетата — каза Роджър.

— Нямам предвид мъжете, сър Роджър. Говорех за дамите. — Усмихна се, когато двамата мъже се разсмяха. — Не знаех, че дамите могат да тичат така добре. Мога да се хвана на бас, че биха надбягали някои от хората тук. Не един и двама.

— Да, бързи бяха. Имам добра идея — заговори провлечено Тейър, — може да ги пуснем да се надбягват и да изкараме някоя и друга пара. — Избухна в буен смях при вида на изуменото лице на сина си. — Шегувам се, момче. Хайде, иди сега и ни донеси ядене. Ще се нахраня, преди да видя Гита. Току-що Една внесе някаква храна. Гита трябва вече да е станала.

Бек се затича да изпълни нареждането, а Тейър се зае със своите дела. Помогна да увият телата на двамата убити. Щеше да се погрижи за погребението им в първата църква, която им попадне. Съжаляваше за смъртта им, но все пак беше доволен, че и двамата бяха с него отскоро и не му бяха много близки. След като размени по някоя дума с ранените и се увери, че раните им не са много тежки, седна с Роджър да се нахрани.

Мълчанието продължи дълго, докато накрая Роджър проговори:

— Потънал си в мисли, приятелю.

— Това е затишие след бурята. — Видя съмнението, изписано на лицето на Роджър, и направи гримаса: — Как може човек да не се размекне при вида на красива жена?

— Не може да не го направи, ако така му е писано.

— Това, което беше писано, е Гита да се омъжи за Уйлям.

— А може да не е така. Кой знае какви са пътищата на съдбата?

— Със сигурност никой от нас, бедните смъртни.

— Аз не бих оставил това да ме тревожи. Наслаждавай се. Въпреки бедите и болката, които чувството може да доведе, нищо не може да се сравни с него.

— Говориш така, сякаш съдиш от собствен опит.

Тейър не си спомняше Роджър някога преди да е споменавал за такъв проблем.

— Да, от опит, макар и отпреди много години. Случаят беше безнадежден. Бях рицар без земя и толкова беден, колкото и сега. Макар и краткотрайна, тази любов беше разкошна.

— И оттогава не си се научил да сдържаш такива чувства?

— Нямам и желание да се уча. Това, което наистина научих, е да търся начин да ги подклаждам. — Пое дълбоко въздух, защото знаеше, че следващите му думи ще докоснат болезнено място. — Знаех, че любовта ми е безплодна още преди да ѝ се отдам. Докато, ѝ се отдавах, дамата не ми даде никакви фалшиви обещания, винаги казваше истината. Когато и малкото щастие, което изживяхме, свърши, болката беше споделена. Тя не се отнесе презрително с мен. Може сърцето ѝ да не е било така покорено като моето, но не го показва. Никога не се надсмя над чувствата ми.

— Ето, тук е разликата — измърмори Тейър и Роджър кимна с глава.

— Да, тук е разликата. Може би си струва да помислиш по този въпрос.

Тейър си обеща да помисли, оттегли се в палатката и даде знак на Маргарет и на Една да излязат. В първия миг помисли, че Гита спи. След това я улови, че го наблюдава. Мъчеше се като дете да се скрие зад затворените си очи, за да избегне гнева му. Гневът обаче вече го беше напуснал. Изгаси свещта, остави дрехите да се смъкнат свободно

на земята, мушна се в леглото и обгърна леко напрегнатото ѝ тяло с ръце.

— Как е главата ти?

Целуна я по челото и усети, че се отпуска в прегръдките му.

Гита разбра, че вече не е бесен. Беше се държала като страхливка, която се преструва, че спи, за да избегне справедливия му гняв. Страхуваше се от него. Знаеше, че ако заговори грубо, сърцето ѝ ще закърви.

— Боли ме, но не много — обви ръце около талията му.

— Глупаво беше да останете в гората сами.

— Не останах — усети, че едрият му гръден кош потрепера от смях.

— Гита, мълчи и ме притисни силно.

— Да, мъжо.

Отмина без забележка непокорството, което се прокрадна в гласа ѝ.

— Неразумно беше да напускате лагера. Никога не трябва да скиташ така, без да си ме предупредила къде отиваш и защо. Знам, че очакваше да съм бесен. И наистина щях да бъда, ако не беше минало достатъчно време, за да може кръвта ми да се успокои. Освен това не си сериозно наранена. А и предупреждението ти спаси хората ми. Ако атаката ни беше изненадала, всички щяхме да бъдем мъртви. Вместо това загубих само двама души. Но защо решихте да скитате?

— Исках да набера малко цветя, за да ароматизирам покоите ни.

— Следващия път, като решиш да береш цветя, просто ми кажи. Ще изпратя добре въоръжен мъж с теб. Може и двама.

— На тях това няма много да им хареса.

— Въпреки това ще те придружат. Ясно ли е?

Кимна в знак на съгласие.

— Какво стана с човека, който ме плени?

— Загуби три пръста на ръката, с която държи сабята си. Отпратих го при господаря му с предупреждение.

Тя потрепера, въпреки че наказанието беше прекомерно милостиво в сравнение с това, което биха наложили много други мъже.

— И кой е господарят му?

— Братовчед ми Робърт.

— Робърт? — поклати изумено глава. — Сигурен ли си?

— Да, от негово име беше организирана атаката. Но всъщност я е подготвил вуйчо му. Мисля, че знаеш това не по-зле от мен.

— Да. Но Робърт е допуснал да се осъществи. Защо?

— Иска да получи всичко — имението и богатството ми. Те ще останат на името на Робърт, но чичото ще ги управлява. А Робърт желае и теб. Да — измърмори той, когато тя се опита да протестира, — желаше те и те желаше. Мисля, че тази женитба нямаше да бъде безопасна за теб.

— Защо?

— Защото можеше да направиш от Робърт мъж.

— Да — кимна леко тя с разбиране. — Ако Робърт стане по-силен и добие чувство за отговорност, ще се превърне в заплаха за вуйчо си. Този човек не би търпял дълго време такава заплаха.

— Не. Ще се постарее бързо да я отстрани завинаги.

— Какво смяташ да правиш с него?

— Изпратих онзи човек при Робърт и вуйчо му. Сега вече знаят, че заговорът им се е провалил и че съм предупреден за кроежите им. Посъветвах ги да изчезнат, съвсем да изчезнат. Това е последното ми предупреждение.

— Мислиш ли, че ще се вслушат в него?

— Надявам се. Не ми се иска да убивам собствените си роднини.

— Колко е тъжно, когато в семейството се водят борби. В семейството на баща ми беше така.

— Човек трудно може да повярва в това. Твоето семейство я толкова дружно, обичливо. Всеки може да го види.

— Татко се е поучил от грешките в семейството на родителите си, Тейър. Видял е как съпруг насъсква собствената си съпруга срещу себе си. Как тя, от своя страна, после насъсква децата му срещу него. Видял е как незаконните деца, отгледани и признати, но необичани, втрещават алчен поглед във всичко, от което са били лишени. Докато е растял, е видял как хората, които би трябвало да стоят рамо до рамо, да създадат семейно огнище на сигурност и любов, се отвърщат един от друг. Кроили планове и се избивали, докато накрая останали живи само баща ми и брат му. И двамата се заклели да не допуснат завистта и омразата да ги опълчат един срещу друг. — Гита поклати глава. — Но леля ми все пак се опитва да трови отношенията им.

— Заради Маргарет ли?

— Да. Ревнива е заради тази единствена ергенска грешка на чичо ми, въпреки че не мога дори да си помисля за Маргарет като за грешка. И от ревност леля ми се опитва да насъска семейството срещу него, но няма да успее.

— Сигурна ли си в това?

— Напълно. Скоро момчетата и момичетата ще отидат при моите родители, Маргарет е вече с мен, както е било предвидено. Двете къщи ще се смесят напълно. Каквато и отрова да е била излята, ще бъде изхвърлена.

Докато я слушаше, Тейър си даде сметка, че това е най-подходящият момент да заговори за Бек. Съдбата на Маргарет вълнуваше Гита и щеше да смекчи отношението ѝ. Но въпреки това му беше трудно да започне. Не се безпокоеше от това, как ще приеме Бек. Нещата можеше да се променят. Тревожеше го историята, която трябваше да ѝ разкаже. А тя беше унижителна и се страхуваше, че го представя като пълен идиот. А и никоя жена не се радва, като слуша за любовта на съпруга си към друга жена, макар тази любов отдавна да е мъртва. Опита се да преглътне тези опасения и започна разказа си:

— Като говорим за ергенски грешки... — започна той с колеблив глас. Гита усети как се напъга. Не искаше да спира разказа му. Очакваше да продължи и се молеше да не чуе история, която да я нарани прекалено силно. — Трябва да изплюя камъчето сега — промърмори той. — За такива грешки е лесно да се говори на тъмно.

— Човек се чувства по-малко разголен.

— Да. Бек е мой син.

— Подозирах това — прокара ръката си през гъстата му коса. — Този цвят е доста рядък.

— Това е тайна.

— Няма да кажа на никого — каза тя и добави на себе си: — Освен може би на Маргарет и на Една.

— Майка му е лейди Елизабет Севийе, по баща Дарнел.

— Не съм чувала за тези фамилии.

— Ще чуеш и за двете, ако ни поканят в двора. Където е дворът, там е и лейди Елизабет.

— Много е красива, нали? — Гита смръщи вежди при издйническата несигурност в гласа си.

— Да. Много. Млечно бяла кожа, абаносово черна коса, зелени очи и меки плътни форми. Бях много млад, само на двадесет и една години, когато я срещнах. Тя беше на шестнадесет, но вече имаше опит във флиртовете, а от невинността ѝ не беше останал и помен. Бях не само млад, но и глупав. Мислех, че е невинна и очарователна, но подведена от корумпираните отношения в двора. И станах неин любовник.

Внезапната болка накара Гита да потрепери вътрешно. Трябваше да си повтаря, че по това време е била още дете на осем години. Така се освободи от болката.

— Тя така живо откликваше на всичките ми любовни клетви! — Тейър поклати глава: — Накара ме да повярвам, че има шанс да се оженим, макар че бях безимотен рицар. Поставих сабята си в услуга на един граф с надеждата да получа в замяна награда, която би помогнала за женитбата. Изглеждаше, че страда, когато дойде време да тръгна за бой. Това ме накара да се почувствам сигурен в любовта ѝ.

— И се върна при нея?

— Да, след шест месеца. Наистина без земя, но с пълна кесия. Достатъчно пълна, за да мога да купя малко имение. Тя обаче вече не беше в двора. Наложих се почти две седмици да я издирвам.

— Къде беше отишла?

— В един женски манастир, за да роди детето ми. Бек беше на няколко дни, когато я открих. Седеше и слушаше спокойно, докато ѝ разказвах за спечеленото. Когато ѝ заговорих за любов и женитба, се разсмя.

Гита усети болката от унижението в гласа му и го притисна по-силно в обятията си. Искаше ѝ се да я измие от сърцето му, да я заличи от паметта му.

Макар че му беше трудно, Тейър продължи разказа си:

— Каза, че не ме е смятала за такъв голям глупак. Наистина ли съм повярвал на това, в което се е клела? Напомних ѝ за сина, който току-що беше родила от мен. Той положително е доказателство за любов. Тя пак се разсмя. Синът, каза тя, е доказателство само за това, че номерата, които използвала, за да не може семето ми да я оплоди, не били добри. Опитите да се освободи от детето също останали безрезултатни.

— Опитала се да убие детето в утробата си? — прошепна Гита, напълно шокирана.

— Да, но Бек беше силно бебе. По-късно установих, че първата му глътка въздух е можела да бъде и последна. Когато останала сама с бебето, се опитала да го задуши. Една от монахините я хванала и взели детето. Оправдали действията ѝ, като си казали, че сигурно е полудяла при вида на живото доказателство за греха ѝ. Искала е да не остане никакво доказателство за липсата на девственост. Защото сватбата ѝ вече била уговорена. Не можех да повярвам това, не исках да повярвам. Опитах се отново да я убедя да се омъжи за мен. Каза ми, че съм кръгъл глупак, щом съм могъл някога да помисля, че ще се омъжи за безимотен рицар като мен, за човек, който трябва да продава уменията си да се бие, за да си изкарва прехраната. Как би могла да ме предпочете пред богатия и с много титли Севийе? Пред човека с толкова много имоти? Напомних ѝ, че ще престане да я обича, щом разбере, че не е девствена. Тя се изсмя и на това. Щяла да напръска чаршафите с кръв и Севийе щял да повярва, че е девствена.

— И ти взе Бек и я напусна?

— Взех Бек, да. Но не можах да напусна Елизабет и в това е моят срам. Наскоро след сватбата ѝ със Севийе пак станах неин любовник. За Бога, тази жена знаеше как да си играе със сляпото ми сърце. Мислех, че съм единственият ѝ любовник. Из двора се шушукаше за разгула ѝ, но аз отминавах без внимание тези приказки.

— Но са били верни, нали?

— Да, напълно. Открих това една вечер в градината. Въргалияше се с някакъв кавалер като уличница. Знаеш ли какъв глупак бях — бих ѝ простил дори и това. Но думите, които изрекоха, ме освободиха от магията. Мъжът говореше така, като че ли е удържал някаква голяма победа над мен, като е легнал с нея — победа, каквато никога не би могъл да извоюва със сабята си. Тя се смееше и разправяше, че просто съм най-дълготрайният от всичките ѝ любовници. Разстроеният ми вид много я забавлявал. Мъжът беше изненадан от това, че може да легне с мъж като мен — грамаден, рижав и грозен. Тя се съгласи, че съм грозно животно, което напълно си е заслужило всички ругатни, но съм бил надарен в друго отношение. От този ден не се приближих до нея. Ето — въздъхна той, — това е цялата грозна история. Сега трябва да те попитам какво мислиш за Бек?

В едно ъгълче на сърцето ѝ остана болка, защото той не каза, че е престанал да обича онази жена. Но заглуши безпокойството си. В момента очакваше да чуе мнението ѝ за сина си. Искаше да знае дали няма да презира не само него, но и сина му заради миналото.

— Бек е твой син. Имам впечатление, че е добро момче. Никога не бих го отблъснала заради злочестата му съдба.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. А ти... не си грозно животно.

— Не съм красавец, Гита — промълви той. Мислеше си, че тя не би започнала да го успокоява с празни ласкателства. — Не съм като Уйлям. Нито дори като Робърт или Роджър.

— Не казвам, че си красавец — усмихна му се закачливо. — Вярно е, че ако продължиш да подлагаш лицето си на такива саблени удари, може и да станеш грозен. — Отново стана сериозна. — Да, ти си едър и много риж. Но си силен и здрав. В теб съдбата е вложила цялата грация, на която е способна. Фигурата ти е едра, но пропорционална. В теб няма нищо прекалено голямо, прекалено дълго или прекалено късо. Лицето ти може да не е красиво, но излъчва сила и увереност. В гласа ти и в начина, по който се смееш, прозира голям финес. Усмивката ти не е на лицемер или лъжец, тя е хубава. — Вдигна ръка и погали крайчетата на очите му. — Имаш наистина красиви очи. Този дълбок и мек кафяв поглед излъчва много нежност.

— Красиви очи?

— Да, още когато те видях, помислих това.

Притисна я силно в прегръдката си. Инстинктът му подсказваше, че говори истината, че казва точно това, което чувства. Беше забелязала малкото хубави неща, които имаше във външността му. Изведнъж почувства бясно желание да я люби, но се опита да се пребори с него. След всичките събития от деня, тя определено имаше нужда от почивка.

— Достатъчно, жено. Ще ме накараш да се изчервя, а и без това съм достатъчно червендалест! — Усмихна се, когато чу нейния кикот. — Хайде, заспивай. Сънят е най-добрият лек за болна глава.

Когато се сгуши до него, доказателството за възбудата му се притисна силно в корема ѝ.

— Каква болна глава? — попита тя наивно.

Тейър се изсмя и се изви така, че тя остана под него. Зае се от все сърце да удовлетвори поканата ѝ.

ГЛАВА ПЕТА

— Братовчедът ми и онази свиня, която го командва, не са се грижили много за това място.

Гита се мъчеше да върви в крак с мъжа си и не отговори. Напълно споделяше гнева на Тейър, докато обикаляха имението Сейтън. Дори да е било хубаво някога, в момента беше напълно занемарено и потънало в мръсотия. Богатото и красиво имение, за което беше слушала толкова много, сега ставаше за живот само на свинята, която тичаше на свобода из салоните му.

Опита се да потисне яда си. Безсмислено беше да се нервира. Поразиите бяха направени. Сега беше нужна работа, много работа, а не безполезен гняв срещу отсъстващите злосторници.

— Не мога да повярвам, че Уйлям е допуснал да стане това — измърмори Тейър.

— Не — така се беше задъхала, че ѝ беше трудно да отговори. — Приличаше на човек, който цени чистотата.

Като усети колко е задъхана, Тейър спря и я вдигна на ръце. Отбеляза разсеяно колко изящна и лека е. Забеляза, вече не така разсеяно, как пълните ѝ гърди се надигаха в опита ѝ да успокои дишането си. С усилие отклони погледа си към зачервеното ѝ лице. Ядът обаче все още бушуваше в него. Тръгна пак. Яростта го караше да се движи. И когато излезе навън, вече нищо не можеше да го успокои. Там беше не по-добре, отколкото вътре.

— Толкова много работа има тук! — изсумтя той.

— Най-вече — почистване. — Гита се настани по-удобно в ръцете му.

— Да, всяко камъче, всяко ъгълче. Имаме ли достатъчно хора за това?

Гита обви врата му с ръка и го целуна по бузата:

— Ако нямаме, можем да доведем от селото.

След като огледа земята под едно дърво, за да се увери, че е чисто, Тейър седна. Усмихна се нежно, като видя, че Гита не прави

нищо, за да се освободи от прегръдката му. Само се настани по-удобно. Вече беше разбрал, че е много открита в любовта си. Това му беше приятно, макар че можеше да се окаже и опасно. Можеше да отслаби решимостта му да остане необвързан, да защити силно нараняваното си в миналото сърце. Трябваше обаче да отвърне на усмивката ѝ. Нямахше сили да ѝ се противопостави.

— Много добре посрещаш положението, Гита.

— Трябва да си призная, че съвсем не съм във възторг от работата, която ме чака. Но все пак тя може да се свърши, ако достатъчно хора се заемат с нея. Усилията ще бъдат възнаградени. Мястото е занемарено и мръсно, но е ценно.

През следващите дни Гита разбра колко много труд беше нужен, за да се докаже правотата на думите ѝ — як труд и за мъжете, и за жените. Нае още няколко помощници, но внимаваше, защото през целия си живот беше възпитавана да не харчи излишни пари. Тъй като чумата беше унищожила голяма част от населението, знаеше, че вече не може да разчита на безплатния труд на многото крепостни селяни. Баща ѝ бързо беше усвоил изкуството да наема работници и да заплаща труда им и тя му беше благодарна, че я научи на това изкуство. Тейър остави всичко на нея, тъй като никога не беше се занимавал с такива неща.

Първото ѝ нареждане беше да почистят. Знаеше, че след това полесно ще разбере какво трябва да се подмени или поправи. В продължение на цяла седмица тя работи редом с другите. И когато имението ѝ се стори достатъчно почистено, беше изтощена до краен предел.

В края на седмицата Гита установи, че е прекалено изморена, за да се радва на постигнатата чистота. Освободи наетите работници, хапна и се стовари в леглото почти в несвяст. Размърда се и само леко се пробуди, когато Тейър легна до нея. За първи път беше толкова уморена, че не можа дори да му пожелае лека нощ.

Тейър се усмихна и привлече в обятията си изнурената си съпруга. Желаше я силно, но знаеше колко е изтощена. Тя измърмори името му, но тялото ѝ остана отпуснато. Трябваше да потисне

желанията си този път. Ясно беше, че нищо не би могло да я възбуди сега. Когато Гита сънливо се сгуши в него, Тейър смръщи нос.

— Каква е тази миризма?

— Страхувам се, че е от мен, Тейър. — Гита се прозя, докато говореше, а думите ѝ излизаха леко провлечено.

— Да, така си и помислих, че идва от теб. От какво е?

— От нещо, което използвах за чистене.

— Много е гадно. Какво имаше в него?

— Най-добре е да не ти казвам — измъкна се от ръцете му. — Знаем, че трябваше да се изкъпя, но просто нямах сили. Прекалено изтощена съм. Ще спя на другия край на леглото.

— Това няма да помогне — изръмжа той и стана.

Гита го повика, но с половин уста, след това се сгуши и заспа. Знаеше, че сутринта ще се чувства зле, загдето го е прогонила от леглото им, но сега беше прекалено изморена, за да се тревожи. В момента, когато потъваше вече в забравата на съня, Тейър отметна завивките ѝ настрана.

— Какво правиш? — Опита се да си върне обратно завивката, но той я вдигна на ръце. — Искам да спя.

— Ще се изкъпеш ли?

— Би трябвало, но съм много изтощена. Ще заспя и ще се удавя във ваната.

— Няма да се случи това, защото сам ще се погрижа за тебе.

Внимателно я положи на земята до ваната, която беше донесъл и напълнил с вода.

Тя изведнъж се събуди достатъчно, за да разбере какво става.

— Толкова лошо ли мириша?

— Страхувам се, че да, мила — засмя се той нежно и свлече робата ѝ на земята.

Гита беше твърде уморена, за да се смути. Въпреки че все още не ѝ беше удобно, когато се изправеше гола пред него, умората ѝ надви обичайната свенливост. Чувстваше се слаба като малко болнаво дете, затова се остави напълно на неговите грижи.

Тейър установи, че шетнята около нейната баня му доставя голямо удоволствие. Щастие беше, че има свободата да я разглежда, да я докосва. Но като знаеше колко е уморена, не можеше да допусне страстта и желанието му да надделеят. Понякога се смущаваше от

лекотата, с която тя ги подклаждаше. Колкото и приятно да беше това, можеше да се нарече и слабост.

Наблюдаваше я, докато движеше ръката си по пълните ѝ гърди. Въздъхна и си помисли, че тя би могла да събуди такава слабост у всеки мъж. Трудно му беше да повярва, че притежава такава красота. Учудваше се всяка сутрин, когато се събуждаше и я намираще свита в прегръдките си. Това не му помагаше да се отърси от безпокойството. Започваше да си мисли, че никога няма да се освободи от него.

Усмихна се, когато я подсушаваше и обличаше в чиста роба. Беше смъртно уморена. Нежно я положи отново на леглото. Изгаси свещите, легна до нея и я обви с ръце.

— Ето, така е много по-добре — измърмори той, вдъхвайки аромата на косата ѝ.

— Бях много мърлява, нали?

— Да. Сега отново си сладка.

— Благодаря, Тейър. — Въпреки състоянието си, тя си даде сметка за възбудата му, за жаждата, която не можеше да утоли. — Съжалявам. Капнала съм от умора.

— До сутринта ще си отпочинеш — усмихна се той лукаво.

— Да. И?

— Ще чакам.

— О!

Заспа, както се усмихваше. Тейър избухна в сърдечен смях. Но реши, че вече няма да ѝ позволява да се изтощава така. Решението му беше продиктувано не само от глада на собственото му тяло. Тя рискуваше здравето си. А това беше прекалено висока цена за чистотата, колкото и приятна да беше тя. Шеговито си помисли, че и собственото му неудовлетворено желание е с прекомерно висока цена. Затвори очи и се опита да заглуши изгарящото го желание.

Гита се опъна лениво, докато наблюдаваше мъжа си, който се миеше. Реши, че е много приятно да се събудиш от нежни галювни ръце и меки, горещи целувки. Насладата, която ѝ донесе любовната игра, не можеше да бъде помрачена дори от мислите за предстоящата работа.

— Сега, Гита — Тейър я изгледа строго, докато се обличаше, — вече няма да работиш толкова много.

— Няма ли?

— Няма. Разбирам, че трябваше да се почисти тази кочина. Но вече е чисто. С останалата работа няма защо да се бърза толкова. Здравето ти е по-важно от всякакъв комфорт. Ако се разболееш, ще загубиш повече време.

— Да, прав си. И аз си мислех за това, докато се влачех към леглото снощи. Но мръсотията беше голяма. Не можех да я понасям.

Той се доближи до леглото, наведе се и я целуна.

— Знам. Сега вече я отстранихме и можем да поддържаме чистота с малко надзор. Така че внимавай! Това е заповед — добави той и поклати предупредително пръст, преди да излезе.

Тя не протестира. Такава заповед може да спази лесно. На този свят има много неща, без които може да живее, но не и без чистота. Вече се беше справила с мръсотията, настанила се във всяко кътче на имението. С голямо удоволствие ще намали темпото. Има много време, за да направи къщата толкова хубава, колкото може да стане. Ще го прави стъпка по стъпка. Замисли се дали и това не е много бързо.

Погледна към градината и промърмори:

— Билките не могат да се видят от плевели.

— Да — въздъхна Маргарет. — Ясно е, че тези глупаци не са се грижили много за лековете.

— Нито за приятните аромати.

— Съвсем очевидно.

Гита запретна ръкави и клекна в прахта.

— А ние ужасно се нуждаем и от двете. Ще издирим полезните растения, които все още са оцелели в буренака. Може да са поотслабнали, но мисля, че все още има време да се съживят този сезон.

— Да. И да цъфнат. — Маргарет клекна до Гита, запретна ръкави и огледа градината. — Мисля, че виждам някои полезни растения да се подават изпод бурените.

Мълчаливо се наведоха рамо до рамо. Гита обичаше да работи в градината. Работата и в зеленчуковата, и в цветната градина, засадена просто за красота, ѝ доставяше удоволствие. Беше тежък труд, но ѝ носеше удовлетворение.

— Гита, щастлива ли си?

Сепна се от неочаквания въпрос на братовчедка си и за миг се втренчи в нея, преди да отговори:

— Страхуваше се, че не съм ли?

— А, не. Но много малко говориш за това.

— Няма много за казване. Мисля, че човек говори повече, когато нещата не вървят.

— Да, понякога. А обичаш ли Тейър?

— Ох, Боже, този въпрос!

— Да, този. Обичаш ли го?

— Страхувам се, че не знам. Не е толкова лесно да се разбере, както си мислех. Но има нещо, в което съм сигурна — той ме интересува. Само че дали този интерес и страстта означават любов? Вярвам, че може да се интересува от някого, но все пак да не го обичаш. Не, не това исках да кажа. Ами, това е главоблъсканица — поклати тя глава.

— А той обича ли те?

— Кой знае? Никога не говорим за това. Може би именно заради това мълчание се чувствам така неуверена.

— Но много се грижи за теб.

— Грижи се — да. Но дали тази грижа ще се превърне в любов или просто изпълнява задълженията си към жената, която споделя леглото му и ще роди децата му? Разбираш ли какво имам предвид? На тези въпроси може да се дадат много отговори. А и въпросите не са малко. Може да е любов. Но може да е и толкова много други неща. Ако говорехме, може би нещата щяха да се изяснят. Но никога не засягаме тази тема.

— Трябва да му дадеш време.

— Може би. Но не мисля, че Тейър е мъж, който ще разговаря за тези неща. Някои мъже просто не умеят.

— Вярно е. Докато други говорят за това свободно, прекалено свободно, но лъжат.

— Предпочитам мълчанието пред лъжата.

— Много по-добре е. Може би има нещо, което води до объркване — нещо, което, ако се изясни, ще даде отговор на много въпроси?

— Да, има нещо — сви рамене, — но не съм сигурна, че изясняването му ще уреди каквото и да било. Тейър не ми вярва.

— Не, Гита. Заблуждаваш се.

— Страхувам се, че не. Аз съм олицетворение на това, от което той се е научил да бъде благоразумен. В него има някаква предпазливост. Усещам я, въпреки че не мога да определя колко дълбоко е навлязла в душата му. За съжаление не знам как да му помогна да се освободи от нея. Тя е като бариера пред чувствата ни.

— Положително е бариера. Гита, мисля, че не можеш да направиш нищо повече от това, което правиш. Ако има жена, която да заслужава доверие, това си ти. И той трябва да го разбере. Да се убеди, че опасенията му са глупави. Нужно му е време. В края на краищата, макар и женени, вие все още сте почти непознати. Толкова много има да научите един за друг! Но докато се опознаете, трябва да сте предпазливи.

— Вероятно. Да изречеш просто клетвата пред свещеника, колкото и да уважаваш тази клетва, не значи, че трябва незабавно да отдадеш любовта и доверието си на другия човек. Аз имам късмет, че доверието ми никога не е било поругавано. Но неговото е било, и то най-брутално е поругано. Аз мога по-лесно да се доверя, но той не. — Усмихна се на Маргарет. — А ти какво мнение имаш за моя съпруг?

— Все още никакво. Понякога се чувствам много несигурна в отношението си към него.

— Да, когато избухне в гняв. — Гита се засмя, като видя как страните на Маргарет поруменяват. — Не трябва да се страхуваш от това, братовчедке.

— Много си сигурна.

— Да, сигурна съм. Повярвай ми, не бива да се страхуваш от гнева на Тейър, освен ако не се опасяваш, че може да оглушееш. Погледни юмруците, които размахва. Вярно е, че могат да смажат много неща, като онази яка врата миналата седмица например. Но те рядко докосват човешка плът. Той познава не само силата, а и бурния си темперамент. Крещи, ругае, вика, но не вярвам да нарани човек, когато е в такова състояние.

— Конярят би искал да знае това. Той се страхува до смърт.

— И има защо. От безгрижието му едва не окуця най-добрият жребец на Тейър. Друг би го посякъл на място за тази немарливост. А

той е жив и здрав. Този глупак все още може да запази мястото си на главен коняр, ако не сбърка така втори път.

— Ще се опитам да си спомня думите ти следващия път, когато стените потреперят от гнева на Тейър — пошегува се Маргарет и двете се разсмяха.

— Това босилек ли е? — Гита се смръщи при вида на туфата изпомачкани растения в краката ѝ. Маргарет ги разгледа внимателно.

— Мисля, че трите стръкчета в средата са босилек. Гита почеса носа си и започна да изкубва растенията около босилека.

— Може би трябва да изкубна босилека и да оставя бурените.

Маргарет се изкиска и после отново стана сериозна.

— Чувствам се разкъсана от твоето объркване. Разбирам го, но се надявах да получа някакъв отговор, да добия някаква представа. Може би — някакво откровение.

— Откровение? За какво?

— За любовта — измърмори Маргарет и се изчерви.

— О-хо, Роджър.

— Да, Роджър, струва ми се. Не мога да бъда сигурна не само за своите чувства, а и за неговите. Държи се като ухажор. Страхувам се, че в красивите му слова и в нежните усмивки виждам повече, отколкото наистина влага. Мислех, че ще ми помогнеш да разбера собственото си състояние. Надявах се да видя и да разбера нещата по-добре.

— А откри, че съм объркана като теб. — Гита се придвижи към следващата голяма туфа трева. — Съжалявам, Маргарет, това е положението. Никога не съм виждала Роджър да се опитва да флиртува с някое от момичетата. Не ходи и в селото, както правят другите мъже.

— Аз също го забелязах. Но се страхувам, че виждам само това, което ми се иска да видя. Щом и ти си го забелязала, значи е истина. А ако е истина, може би е искрен.

— Искаш ли да ти кажа какво бих направила на твое място?

— Да. Може да ми е от полза.

Маргарет хвърли един бурен върху нарастващата купчина и се доближи до Гита.

— Бих се доверила на Роджър. Бих му вярвала, докато не ми даде основание за противното. И ще бъда искрена с него. Мисля, че ако бъда прекалено предпазлива, може да загубя всичко, което силно

желая. Вярно, че рискувам да бъда наранена, ако се окаже неискрен, но наградата, която може да получа, си струва риска. Тейър е мой съпруг, така че трябва да понеса предпазливостта му. Но Роджър не е длъжен да търпи твоята. Свободен е да се загледа и в друга жена, която няма да претегля всяка негова дума или действие, за да преценява дали е искрен.

Маргарет поклати бавно глава:

— Права си. Надявам се, че ще съумея да се вслушам в съвета ти и ще бъда достатъчно смела, за да поема риска.

Замълчаха отново, съсредоточени в прочистването на градината. Следобедното слънце беше напекло гърба на Гита и тя бързо усети липсата на неговата топлина. Почувства, че някой я наблюдава отблизо.

— О, Боже, облаци ли излязоха?

Маргарет поклати глава и погледна към ясното небе. Гита надникна през рамо и измърмори:

— Само един. Един голям червен облак — усмихна се на съпруга си. — Нещо лошо ли има, Тейър?

— Мисля, че се разбрахме да не работиш много.

Трудно му беше да запази строгото си изражение. Гита беше много мръсна. Приличаше повече на просякиня, отколкото на стопанка на имението. Стори му се странно мила в този си вид.

— Това е единствената задача, която съм си поставила за днес.

— Не е лека задача, както виждам.

— Вярно, но не работя сама.

— И това е всичко, така ли?

— Да, както и да осигурим достатъчно храна за мъжете в края на деня. Не е толкова много, Тейър, наистина. И ми доставя удоволствие.

— Само се постарай да не се наслаждаваш на работата в градината, докато стигнеш до състоянието на изнемога, в което беше снощи.

— Обещавам. А, да, Тейър! — извика след него, когато си тръгваше. — Може ли да помолиш някой да ни донесе малко тор?

— Тор? — Спря се и я изгледа невярващо. — За какво?

— За да наръсим градината. Тези нещастни растения имат ужасна нужда от тор.

— Да я наръсите? Хммм. Ще изпратя някой да свърши тази работа — добави със заповеден тон и се отдалечи от тях.

Гита гледаше с нескрито възхищение фигурата му, докато се отдалечи. „Радва окото — помисли си тя. — Излъчва силата и грацията на расов жребец.“ Красотата, която липсваше на лицето му, беше щедро компенсирана с тялото. Когато погледна към Маргарет, видя, че се е вторачила със странен поглед в нея. Лицето ѝ беше силно поруменяло.

— Какво има, Маргарет?

— О, нищо! Добре де — ами начинът, по който го гледаш, Гита? Това е ммм... гладен поглед. Да, гладен!

— И разгулен, без съмнение. Ами така се чувствам, когато го наблюдавам.

— Наистина ли?

— Наистина. Ех, братовчедке, знам, че няма красиво лице, но очите му са хубави. А фигурата му е почти съвършена. Вярно е, че някой биха го намерили за прекалено едър или прекомерно рижав. Но той притежава силата и грацията на расов жребец победител. Забелязах това още в началото. Разбира се, сега, когато знам какво става в брачното легло... — повдигна рамене и захвърли един бурен настрани. — Добър любовник е, братовчедке. Наистина нямам възможност да сравнявам. Но въпреки това не мога да повярвам, че друг би ми доставил такава наслада през нощта — намигна лукаво — или пък сутринта.

Маргарет гледаше втренчено Гита с провиснал в ръката ѝ бурен. Беше шокирана.

— Сутринта?

Гита взе бурена от ръката ѝ и го хвърли настрани.

— Да, сутринта. Толкова малко казват на момичетата! Очаквах само едно приемливо задължение, болка или в най-добрия случай — простичко удоволствие, най-вече от съзнанието, че той се забавлява. Но открих много повече. Много повече, отколкото може да се опише с думи.

— Хубаво е, така ли? — Гласът на Маргарет беше приглушен, разкриваше свенливостта ѝ да говори по въпроса.

— Да, и навярно затова ни казват толкова малко. — Размениха си кратки погледи. — С Тейър е толкова хубаво! Това ме кара да мисля, че

го обичам. Как иначе? Той също го намира за хубаво. Това значи ли, че и той ме обича? — Поклати глава. — Мисля, че не. Страстта на мъжа не идва непременно от сърцето. А може би и на жената.

— Като говориш така, затваряш отново кръга на объркването.

— Да. Толкова малко знам за страстта! Какво може да означава или да не означава тя? Колко е силна? Дълбоко в мен се е загнездило чувството, че тази женитба беше правилен акт. Нито съмненията, нито объркването могат да го променят. Доволна съм да живея така.

— Това е всичко, което можеш да направиш всъщност.

Гита кимна.

— При теб е по-лесно. Страстта не замъглява мислите ти и не скрива чувствата ти. — Засмя се, като видя как Маргарет се изчервява. — Така си и помислих. Както и да те ухажва Роджър, да те приласкава и да играе всички игрички, които играят любовниците, все пак не ти е любовник. Тейър беше чужд човек за мен, както и аз за него. И изведнъж се озовахме съпруг и съпруга. Мисля, че това е неправилно. Не познавам истински мъжа, който ме държи в обятията си през нощта. През деня се налага да вършим толкова много неща! Кога ще ни остане време да се опознаем? През нощта говорим малко, прегърнати в тъмното. Но страстта, която се разгаря помежду ни, често прави тези разговори много кратки и всъщност научаваме съвсем малко един за друг. Понякога се страхувам, че страстта ще угасне и ще остана с един непознат човек. Ще познаваме телата си, може да имаме и дете, но няма да се познаваме истински един друг.

— О, не, Гита! — Маргарет притисна китката ѝ с желанието да я успокои, след това разсеяно избърса калта, останала върху ръката ѝ. — Не мога да си представя такова нещо. Струва ми се, че ако си помислиш добре, ще откриеш много неща за Тейър. Вярно е, че не познаваш най-съкровениите му чувства — страховете, надеждите или миналото му. Но ти знаеш някои неща и тези знания ще се увеличават, като живеете и работите заедно, защото все пак разговаряте. Виждала съм ви.

Гита се замисли за мир, после кимна:

— Права си, Маргарет. Наистина разговаряме, а не си разменяме само любезности и празни комплименти. Точно при тези разговори се опитвам да опозная Тейър. Трябва да насърчавам такива разговори, да обмислям всичко, което се казва и върши и което вече съм видяла. Ще

помисля сериозно върху това, което вече знам, за което съм сигурна. Другото може би ще дойде по-късно. Поне ще добия някаква представа за това, което все още ми предстои да открия.

Разговорът им беше прекъснат от пристигането на един човек с тора, за който Гита беше помолила. Обеща си да не забравя това, за което бяха говорили с Маргарет. Трябваше да обмисли всичко, което беше научила или което все още не знаеше за Тейър.

Но си спомни за всичко това едва когато дойде време за лягане. Разположи се удобно в леглото, щом Една напусна спалнята. Тейър щеше да дойде след малко. Искаше да използва свободното си време за размисъл. Легна по гръб и кръстоса ръце под главата си. Първо трябваше да погледне очевидното — това, което беше пред очите ѝ и за което беше сигурна.

Тейър е силен, смел боец, спечелил много битки. Трябва да е доволна от това, че съпругът ѝ е вещ в бойното изкуство. Това означава, че тя и децата ѝ ще бъдат добре защитени.

Чувството за чест е заложено дълбоко в характера му. Честлюбив и справедлив е. Парите никога не са били единствената му цел, когато е вадил сабята си и я е насочвал към друг човек. Неговата кауза винаги е била каузата на честта, на справедливостта.

Нежен е, въпреки начина, по който е живял. Нежността му проличава в отношението към другите и преди всичко в начина, по който се държи с нея. Бог го е дарил с едро силно тяло, но Тейър никога не злоупотребява със силата си.

Внезапното влизане на съпруга ѝ прекъсна нейните размишления. Но не съжали за нахлуването му, защото чувстваше, че е стигнала до някакво разбиране на собствените си чувства. Обеща си да се върне към тези разсъждения по-късно и седна в леглото, за да наблюдава как Тейър се подготвя за сън.

Погледна я, съблече се до кръста и започна да се мие.

— Изглеждаш така, сякаш си спазила обещанието си да бъдеш по-внимателна — измърмори той.

— Да, спазих го.

— Радвам се да чуя това.

— Бях послушна и покорна.

— И устата — добави той с усмивка.

— Как върви работата ти?

„Още едно добро качество, помисли си тя — чувството му за хумор.“ Обичаше леко да я дразни. Харесваше ѝ тази черта на характера му.

— Добре — отговори Тейър. — Всъщност достатъчно добре, за да можем да продължим пътуването. Мисля, че трябва да отидем до земите, които са твоя зестра.

— Чувала съм, че Западните мочурища са опасно място на размирици.

— И аз съм чувал — духна свещите, с изключение на тази до леглото.

— Мислиш ли, че е вярно?

Смъкна панталоните си, мушна се в леглото и я притисна до себе си.

— Понякога приказките не са съвсем верни. Не мога да кажа със сигурност какво ни очаква, преди да сме отишли там. Трябва да огледам мястото. Често безредиците се причиняват от хората, които най-силно викат срещу тях и най-много се оплакват от тях. — Усмихна ѝ се. — Може би трябва да те оставя тук, докато разбере какво ни очаква в Ривърфол.

— Предпочитам да дойда с теб.

— О, да не искаш да спориш със съпруга си? — подразни я той.

— Ами... не съвсем.

— Не съвсем? Тогава това какво е?

— Просто разговаряме по въпроса.

Изсмя се леко, след това я целуна по челото:

— Спести си красноречието, малката ми. И аз предпочитам да дойдеш с мен. Ако не за друго, поне за да знам как минава времето ти. Ще мога да се грижа за удобствата и за защитата ти, вместо да седя в Ривърфол и да чакам пристигането ти.

— Не съм чувала баща ми някога да е говорил за големи проблеми в Ривърфол. Навярно всичко ще бъде добре.

— Мммм. Навярно.

Не ѝ беше нужен разсеяният му отговор, за да разбере, че интересът му се е отклонил от разговора. Начинът, по който я галеше, след като свали нощницата ѝ, показа това. Усмихна се и плъзна ръце около врата му. Потръпна от удоволствие, когато притисна голото си тяло до нейното.

— Умори ли се от разговора, Тейър? — измънка в момента, когато той покри устните ѝ с меки, нежни целувки.

— Да. Колко си умна да забележиш това!

— Добрата жена трябва да знае кога да спре да измъчва съпруга си с разговори. — Опита се да си придаде покорен вид, когато той ѝ смигна, но не успя.

— Можем да поговорим по-късно. — Нежно притисна слабините си в нейните и леките стонове на възбудата ѝ засилиха още повече желанието, което винаги изпитваше към нея. — Сега ме интересува друго.

— Така ли? И къде е то?

Обърна я по гръб и изръмжа:

— Сега ще ти покажа, жено.

Лекият ѝ смях беше заглушен от жадните му целувки. Както винаги, страстта я обзе бързо. Чак когато по-късно лежеше задоволена и отпусната, а Тейър все още опънат до нея, се учуди защо въобще трябва да анализира чувствата си. Каквото и да означаваха, бяха хубави чувства и не трябваше непрекъснато да се терзае.

Погледна мъжа, който заспиваше в обятията ѝ. Погали разсеяно гъстата му ярка коса и се запита какво ли крие в сърцето и в ума си. Много рядко издаваше мислите и чувствата си. Знаеше, че никога няма да бъде напълно сигурна в преценките си, ако ги основава само на действията му.

Въпреки това изражението на лицето му в момента, когато я представиха като негова годеница, се беше запечатало в съзнанието ѝ. То най-често беше причина за безпокойствата, които я терзаеха, за съмненията, които понякога я тровеха. В женитбата си с нея Тейър вижда нещо, което го тревожи, въпреки страстта, която изпитва, и въпреки добрия начин, по който се отнася с нея. Трябва да открие корена на тази тревога. Помоли се откритието да не бъде прекалено болезнено, а проблемът да не е неразрешим.

ГЛАВА ШЕСТА

— След следващото възвишение ще бъдем в Ривърфол.

Гита въздъхна с облекчение, щом чу това. Много ѝ се искаше пътуването да свърши. Когато свалиха страничния сенник на каретата, ставаше много горещо, а щом го вдигаха — много прашно. В момента се примиряваха с второто неудобство. Имаше усещането, че по тялото ѝ беше полепнала толкова прах, колкото е собственото ѝ тегло. Погледна в посока към Ривърфол и едва забеляза възвишението, за което говореше Тейър, който яздеше до каретата.

— Възвишението просветва много надалеч, Тейър.

— Един ден езда, не повече. Скоро ще спрем на бивак. Наблизо има малка поляна и вода за конете.

Когато избърза напред, за да се присъедини към хората си, Гита изпита желание да го замери с нещо. Съобщението му не я зарадва особено. Един ден езда за нея съвсем не беше близо. Въздъхна и се опита да се намести по-удобно. Молеше се да намерят достатъчно вода за къпане в бивака.

Когато спряха да нощуват, вече се свечеряваше. Гита не пророни нито дума, докато не издигнаха палатката на Тейър. С помощта на Бек, като използваха един от празните варели, се отдаде на удоволствието от бленуваната баня. Настроението ѝ видимо се подобри, след като изми потта и прахта от тялото си. Не се изненада, когато Маргарет побърза да заеме мястото ѝ в банята. Облече набързо чистата рокля, която Една ѝ беше приготвила, завърза мократа си коса на рехава опашка и тръгна да търси Тейър. Намери го седнал до огъня заедно с Роджър, Мерлиън, Тор и Рив.

Тейър погледна Гита малко тревожно, докато сядаше до него. Беше наблюдавал как веселото ѝ настроение изчезва с всяка измината прашна миля. Разумът му подсказваше, че всеки човек би се вкиснал от такова пътешествие. Но въпреки че се презираше за това, друга част от съзнанието му си задаваше въпроса, дали мрачното ѝ настроение не се дължи на други причини, може би на отегчението ѝ от него. Бяха

женени достатъчно дълго време, за да избледнее донякъде новостта. Сега, когато беше пропътувала толкова много, след като изпита и страстта, може би вече нищо не може да я заинтересува. Бореше се със себе си, за да отхвърли тези тревоги, които смяташе за опасна слабост. Имаше много по-важни неща, за които да се тревожи. Когато видя, че се усмихва приятелски на Тор, който ѝ подаде супа, почувства облекчение. Явно настроението ѝ се беше подобрило.

— Никога не съм мислила, че в Англия има толкова много прах — поклати глава. — И всички пращинки паднаха точно върху мен. — Глътна няколко лъжици супа и измърмори одобрително.

— Сухо е — съгласи се Тейър. — Даже и някои от мъжете, които не са така пристрастени към чистотата, изпитваха нужда от баня този път.

— Да — кимна Роджър. — Потокът е като кална яма.

— Някои от нас — изрече провлечено Тейър и пое мяха с вино, който минаваше от ръка на ръка, — не са толкова нежни, за да затоплят водата, за къпане. — Скри усмивката си в глътката вино.

— Има и такива, които биха ти казали, че е малко налудничаво да скачаш в ледената вода, при положение че можеш първо да я стоплиш. — Гита посрещна погледа на мъжа си със сладка усмивка, отпи малко вино от мяха, който ѝ подаде, след това го предаде понататък. — Аз, разбира се, никога не бих подценила съпруга си, за да го подозра в такова нещо.

— Естествено, че не — засмя се той и прокара ръка по все още мократа си коса.

— Така си и помислих, като чух воя, който следваше всяко шумно цопване във водата — усмихна се тя, и мъжете се разсмяха.

— Утре в края на деня ще бъдем в Ривърфол — обеща Тейър, когато смехът утихна.

— Някой от хората, които язدهа напред, разгледал ли е имението? — попита Гита.

— Един — да. Казва, че изглеждало добре и било здраво. Удобно е за отбрана.

— Това е добре, но — усмихна се бегло Гита — не това исках да знам. Той сигурно не им е казал за нашето пристигане?

— Не. Вчера изпратих друг човек, за да свърши това. Ще остане там, за да се увери, че всичко е подготвено за посрещането ни.

— Съжалявам, че не отделих време да разпитам повече татко за имението.

— Не може да е по-лошо от Сейтън.

— Моля се на Бога да не е.

Докато спокойният разговор се лееше около него, мислите на Тейър се носеха другаде. От първата вечер на това уморително пътешествие досега само спеше до Гита в леглото. Всяка вечер още преди да легне до нея, умората го поваляше в дълбок сън. Очевидно сега банята я беше ободрила. Предполагаше, че и съобщението за приближаващия край на пътуването също я бе посъживило. Мислите му упорито се насочиха към желанието да я заведе в леглото, преди умората да я обори отново.

Точно когато улови ръката ѝ с намерението да я заведе в палатката колкото може по-скоро, от близката гора долетя тревожен вик. Скочи на крака и повлече Гита към убежището. В същия момент един от постовите, които беше поставил в гората, се довлече до лагера. Окървавен и слаб, мъжът едва успя да предупреди, че започва атака.

Гита се препъна и преплете крака, но успя да запази равновесие. Разбираше какво става, но въпреки това се колебаеше да се крие в палатката. Искаше да помогне по някакъв начин, да участва активно в отблъскването на противника, но не можеше да измисли какво да прави. Тейър я погледна. Въпреки че издаваше заповеди на своите хора, намери време да изкомандва и нея. Рязко посочи с показалеца си палатката, с което ѝ показа какво иска. Гита реши да се подчини и побягна към укритието.

В момента, в който стигна отвора ѝ, палатката беше обсадена от пажове и възрастни мъже в пълно въоръжение. Този път Тейър нямаше да поеме никакви рискове. Нямаше да позволи някой от нападателите да пропълзи до палатката незабелязано. Тя влетя вътре и един въоръжен мъж бързо спусна чергилото, което закриваше входа ѝ.

— Какво става? — извика Една и се вкопчи в нея. Братовчедка ѝ Маргарет също престъпи напред, хвана се за нея и прошепна:

— Пак атака ли?

Въпреки че двете жени бяха обхванати от панически страх, Гита почувства облекчение от тяхната близост.

— Да. Нова атака. Но бяхме предупредени.

— Значи мъжете не са сварени неподготвени? — попита Маргарет.

— Не съвсем. Видях ги да се стягат за битката в момента, когато въоръжени мъже изскочиха от тъмнината.

— Разбойници ли? Да не сме попаднали в обкръжение на разбойници?

— Не бих казала, Една, Бяха твърде много и добре въоръжени.

— Дали са пак Робърт и вуйчо му? — Маргарет пусна ръката на Гита, но остана близо до нея.

— Може би. Не зная. В края на краищата намираме се в разбунтувана област.

Замълчаха и насочиха цялото си внимание към шума от ожесточената битка навън. Гита разбра, че се страхува за Тейър. Странно беше, че първия път, когато се би, за да спаси живота им, не изпита такъв страх. Разтревожи се при мисълта, че това може да е някакво предчувствие, но побърза да отхвърли тази мисъл. Липсата на безпокойство първия път вероятно се дължеше на това, че още не знаеше какви опасности крие една битка. А и любовта към съпруга ѝ не беше още толкова силна. Повтаряше си тези аргументи отново и отново, като се мъчеше да им повярва. Стиснала болезнено ръце, тя се молеше битката по-скоро да свърши.

Тейър се биеше и ругаеше с еднакво ожесточение. Липсваше обичайното му хладнокръвно отношение към насилието. Знаеше, че е така поради близостта на Гита. Измъчваше го мисълта, че тя ще страда, ако не успее да отблъсне нападателите.

Когато битката вече замираще и враговете отстъпваха, той се оказа в най-голяма опасност. Изтегли сабята си от тялото на посечен нападател, извърна се леко и се озова лице в лице с двама едри противници. Видът им беше свеж, очевидно не бяха участвали в битката. Знаеше, че е разгорещен, потен и уморен.

— Огледайте се наоколо, кучета. Бандата ви започна да подвива опашка. Най-добре е да се присъедините към тях.

Тейър извади със замах кинжала си, за да добави смъртоносната му, макар и ограничена по обхват мощ към силата на сабята си.

— Тогава ще се наложи да те пратим в Ада малко по-бързо, отколкото бяхме запланували! — изкрещя единият нападател и се хвърли към Тейър.

Той го отблъсна с лекота, но му беше доста по-трудно да избегне удара на втория мъж. Уменията на враговете му бяха на средно равнище, но обединени в атаката си, бяха сила, която изискваше Тейър да съсредоточи в борбата цялото си внимание. Роджър, който обикновено се биеше зад гърба му, хитро беше отвлечен настрана. Чист късмет щеше да бъде, ако излезе невредим от атаката.

Главната му грижа беше да не допусне някой от мъжете да го заобиколи в гръб. Трябваше да държи и двамата пред очите си. Това изискваше много по-уморително концентриране, отколкото беше необходимо на двамата. Мрачните им усмивки показваха, че разбират чудесно в колко неизгодно положение е.

Известно време ги държа настрана без много усилия. Те сякаш проверяваха доколко славата на силата и умението му е вярна. Изучаваха и тактиката му в боя. Тейър знаеше, че ако имат малко мозък в главите си, скоро ще разберат по какъв начин да го атакуват. Трябваше да нанесе поразяващия удар, преди да са стигнали до такова прозрение.

Откри му се възможност да изравни шансовете. Отби удара на единия и внезапно се извърна към другия, за да го завари неподготвен да се защити. Тейър замахна светкавично и сабята му се заби дълбоко в тялото на човека. Които я изтегли и жертвата му рухна на земята, вторият нападател нанесе нов удар. Въпреки че реагира достатъчно бързо, така че ударът да не бъде смъртоносен, Тейър почувства как оръжието на врага му проряза дълбока рана в дясната му ръка. Залитна леко назад и се опита да се подготви за следващата атака. Но силата изтичаше от ръката му заедно с кръвта. Трябваше да се пребори с чувството за неизбежност. В съзнанието му се зароди мисълта за поражение.

Лицето на врага му се разтегна в зловеща усмивка. Тейър знаеше, че е забелязал слабостта му. Стисна зъби от болка и вдигна сабята си, за да отбие удара на нападателя. Ударът беше силен. Прониза го болка, която граничеше с агония. Политна назад и започна да отстъпва тромаво, като се бореше с нахлуващия в съзнанието му мрак. Направи последен, макар и безсмислен опит да вдигне кинжала си, за да отблъсне следващия удар на нападателя.

Но вместо да се забие в плътта му, в последния миг сабята на нападателя беше спряна от друго оръжие. Когато Роджър се появи в

полезрението му, отблъсквайки ожесточено нападателя, Тейър си позволи да се отдаде на слабостта. Изруга тихо, приклезна на колене и загледа как Роджър привършва с нападателя. Чак след като предсмъртният вик на мъжа замря, Тейър си даде сметка, че шумовете, които чува, са на вече затихващата битка. Нападателят бяха отблъснати и бягаха, за да спасят живота си.

Приведен над него, Роджър се усмихваше, но очите му издаваха безпокойство:

— Зле ли си?

— Не. Но раната много кърви и ме омаломощава. Победихме ли?

— Така изглежда. Не мога обаче да ти кажа каква цена платихме за победата.

— Моля се на Бога да не е много висока.

— Не е много висока, но все пак е висока — каза Мерлиън, който се приближи до тях. — Двама мъртви, един, който сигурно ще умре от раните си, и четирима, които ще се нуждаят от много грижи, преди да могат отново да хванат сабята. — Погледна раната на Тейър: — А може би пет такива?

— Не, макар че в момента съм доста слаб. Раната не е сериозна.

— Жена ти ще е доволна да чуе това, макар че може да се усъмни в преценката ти — Мерлиън кимна към палатката.

Тейър проследи погледа на Мерлиън, докато Роджър му помагаше да се изправи на крака, и видя Гита, Маргарет и Една да излизат предпазливо от палатката.

— Гита е разумна жена.

Затихващият шум от битката привлече Гита навън. Огледа лагера. И този път предупреждението беше дошло навреме, за да ги спаси от най-лошото. Тя обаче разбра, че днешната атака им струваше повече, отколкото предишната. Отказа се да размишлява върху това. Главната ѝ грижа беше да намери Тейър. Когато го съзря, лек вик се изтръгна от гърдите ѝ. Целият беше в кръв, а Роджър го придържаше, за да стои изправен. Запретна полата си и се втурна към него. Маргарет и Една я следваха по петите. Спря лудешкия си бяг едва когато се изправи пред него и се вкопчи в разкъсаната му окървавена туника.

— Ранен си.

Знаеше, че изрича очевидна истина и чувстваше страха в гласа си.

— Само драскотина.

— Драскотина? Подгизнал си в кръв.

— Не всичката е моя. — Разтревожен от бледността ѝ, той добави успокоително: — Спечелихме битката. Вече свърши. Няма от какво да те е страх.

— Няма от какво да ме е страх? Ти стоиш пред мен, кървящ като заклано прасе, и казваш, че няма от какво да ме е страх? — Опита се да се контролира, да се съсредоточи върху гласа, а не върху ужасния му вид. — Роджър, Мерлиън, доведете го в палатката. Трябва ми вода. И превръзки — измърмори и се затича към палатката, за да се подготви.

Маргарет хвана ръката на Една, която се канеше да последва Гита, после погледна тримата мъже.

— Ако раната наистина не заплашва живота ви, милорд — каза тя на Тейър, — може би е по-добре ние с Една да помогнем на другите, които се нуждаят от грижи.

— Така е — отговори Тейър. — Мерлиън, Роджър, можете да ме заведете до моята палатка. А жените отведете при ранените.

По пътя към палатката Тейър измърмори:

— Какво тревожи Гита? Не се държа така след предишната битка, въпреки че беше почти отвлечена.

— В онази битка мъжът ѝ не беше ранен.

— Може би ѝ станаха прекалено много битките. Страхува се, че вечно ще трябва да живее сред битки.

— Разбира се — въздъхна Роджър със зле прикрито раздражение. — Не може да е от това, че те завари целия в кръв.

— Раната ми не е толкова сериозна — измърмори Тейър, но Роджър не му отговори и влязоха в палатката.

Гита си беше възвърнала самообладанието. Но като видя окървавения си съпруг, ужасът отново се надигна в нея, заплашвайки да я задуши. Успя обаче да се овладее дотолкова, че да разстеле чаршаф на леглото, за да може Тейър да легне. Трепереща от страха, с който се мъчеше да се пребори, тя помогна на Роджър да съблече дрехите му. Когато започна да отмива кръвта от тялото на Тейър, в палатката влезе Мерлиън. Знаеше, че ще започнат да обсъждат битката

и едва се сдържа да не им каже да излязат. Съсредоточи се върху раната. Бореше се с желанието да се разплаче при вида на разреза по ръката. Слушаше разговора с половин ухо.

— Ще се погрижат ли жените за ранените? — попита Тейър, мъчейки се да заглуши болката.

— Да. Може даже да спасят мъжа, когото смятах почти за мъртъв. Това е човекът, който вдигна тревогата.

— И ни спаси. Моля се да не заплати с живота си за това. Пленници има ли?

— Не. Не се мръщи. Мъртвите ми казаха това, което ни е нужно.

— Как така?

— Бих се с един от тях при миналата атака.

— Сигурен ли си?

— Човек не забравя такова грозно лице.

— Значи така — измърмори Роджър, — Робърт и вуйчо му не са се вслушали в твоето предупреждение.

— По всичко изглежда, проклети да са. Онази първа атака не е била просто изблик на ярост.

— Не — въздъхна Роджър и си даде сметка доколко тази борба със собствения му родственик тревожи Тейър. — Това е война. Робърт, или по-вероятно неговият вуйчо, възнамерява да доведе борбата докрай.

Тази новина подсили безпокойството на Гита. Вече знаеше, че губи битката, която водеше, за да превъзмогне изгарящите я чувства. Провери още веднъж дали е промила добре раната на Тейър, след това я превърза и се заслуша в разговора на мъжете за Робърт и вуйчо му. Мрачните перспективи подсилиха още повече чувствата ѝ. Беше доволна, когато Роджър и Мерлиън си тръгнаха.

Отиде да се измие и когато протегна ръцете си над легена с вода, се втренчи в тях. Кръвта на Тейър по тях я накара да загуби самоконтрола, който си беше наложила.

Потопи ръцете си във водата, затърка ги ожесточено и се разплака. Знаеше, че в момента не може да спре сълзите си, но поне се опитваше да плаче безмълвно. Не искаше той да я види в ролята на слаба, безполезна женичка, която не може даже раните му да превърже.

— Гита — каза Тейър, след като наблюдава известно време как усилено търка ръцете си, — вече трябва да са чисти.

Отговори му само с поклащане на глава. Смръщи се, докато я гледаше как изсушава ръцете си. След това започна да разтребва нещата, които беше използвала при промиването на раната. В движенията ѝ липсваше обичайната грация. Сигурен беше, че плаче, но не чуваше нищо освен подсмърчане от време на време.

Реакцията ѝ го объркваше. Изглежда беше дълбоко разстроена от това, че е ранен.

— Гита?

Осмели се да погледне към него и пое дълбоко въздух. Той беше почти на крака. Забравила, че иска да крие сълзите си, тя хукна към него.

— Какво правиш?

Опита се да го накара да легне отново в леглото, но успя само да му попречи да стане напълно.

Той протегна ръце и обви лицето ѝ, пренебрегвайки силната болка.

— Ти си плакала. — Топлите сълзи се стичаха от очите ѝ и овлажняваха ръцете му. — Грешка, ти плачеш.

— Не, не плача. Лягай долу. Забрави ли, че си ранен?

Позволи ѝ бавно да го избута в леглото, но очите му останаха приковани в обляното ѝ в сълзи лице.

— Ти май повече се тревожиш за тази драскотина от мене?

— Драскотина? На това драскотина ли му викаш? Драскотините нямат нужда от зашиване. Драскотините не кървят така, че туниката ти да подгизне от кръв. — Чуваше, че гласът ѝ звучи неистово, но не беше в състояние да спре. — Драскотините не изсмукват силата на мъжа така, че да му помагат, за да стигне до леглото си.

— Раната ме омаломощи само за миг — отвърна с усмивка той.

— Но в този миг главата ти можеше да отлети от раменете!

Потрепера само при мисълта за това.

— Гита, изгаси свещите, освен тази до главата ми.

— Какво?

— Духни свещите. — Гледаше как тя разсеяно изпълнява нареждането му. — Сега се съблечи и ела в леглото.

Сумтейки раздражено, тя изпълни нареждането му. Постави внимателно дрехите си върху един сандък и се мушна в леглото, колкото може по-внимателно. Когато ранената му ръка се обви около

нея, почти се хвърли към него. Притисна се плътно и потърси успокоение в силата на тялото му, в отчетливите удари на сърцето му. Обеща си да се научи да контролира своите чувства. Беше сварена неподготвена и шокът помете целия ѝ самоконтрол. Сгуши се още по-близо до него, докато галеше успокоително гърба ѝ с едрата си мазолеста длан.

— Виждала си белезите ми и знаещ, че мога да понеса някой и друг удар.

— Да, знам.

Даде си сметка, че никога не беше помисляла за кръвта, болката или опасността, която тези белези бяха донесли със себе си.

— Въпреки че кървеше обилно и предизвика известна слабост, тази рана не е сериозна.

— И това знам.

Наистина го знаеше. Знаеше и че шевовете бяха нужни само за да намали белегът, който щеше да остане.

Той я целуна по челото.

— Така че можеш да прогониш страховете си.

— Не, не мога. Сълзите и това глупаво поведение — да. Но страховете си — не. Робърт и онази миризлива свиня, която той нарича свой вуйчо, са решили да те видят мъртъв. Както каза Роджър, това е война. Те ще се опитат отново.

— Готов съм за това — намръщи се при спомена за битката. — Смятахме, че е само една атака, но разбрахме, че е нещо повече. Беше планирано убийство.

— Твоето убийство.

— Да. Нарочно отстраниха Роджър от мястото му зад гърба ми и ме оставиха без помощник срещу двама нападатели. Това няма да се повтори. Следващия път ще сме подготвени за такъв замисъл. Оцелявал съм в битки и с подобри бойци.

— Знам. Прости ми за слабостта. Друг път няма да те разочаровам така.

С възвръщането на самоконтрола чувстваше, че я обзема смущение.

— Не ме разочарова. Въпреки сълзите, ти се погрижи за раната ми, както трябва. — Той разпусна косата ѝ и прокара пръсти през нея.

Приличаше на тежка коприна. — Ще се постарая да те предпазвам от такива насилия в бъдеще.

— Това не беше насилие — каза тя и въздъхна. Знаеше, че трябва да се опита да му обясни, иначе ще я помисли за прекалено слаба и деликатна, за да може да се справи със суровата страна на живота. — Не беше заради битката.

— Вярно е, че беше твърда по време на първото нападение.

Почувства как в сърцето му се надига надеждата. Ако не е от самата битка, тогава се дължи на раняването му? Това, че така се разстрои, може би означава, че храни по-дълбоки чувства към него? Гита притисна устни до гърдите му и прошепна:

— Не искам да оставам вдовица.

— Аз пък нямам желание да те оставям вдовица.

Тя се изсмя тихичко. Сега беше най-добрият момент да сподели чувствата, които таи в сърцето си, но се въздържа. Самопризнанието ѝ беше все още твърде прясно и ново. Прозрението за собствените ѝ чувства беше дошло в момента, когато видя Тейър слаб и облян в кръв. Искаше известно време да го запази за себе си, искаше тайно да ликува от това, че така дълбоко и всеотдайно е влюбена в Тейър. А искаше и да го запази от липсата или от незадоволителния отклик от негова страна.

— Раната ти... — промърмори, когато той плъзна ръката си по гърба ѝ.

— Не ме е осакатила.

Усети глада за жена, който често изпитваше след битка — глад, десетократно засилен от факта, че държи Гита в обятията си.

Учудена от бързината и силата, с която се надигна собствената ѝ страст, само мигове след като беше разстроена, тя започна да се извива под ръката му.

— Трябва да почиваш.

— Битката разбуни кръвта ми, а ти, малка Гита, я разпали.

— Сигурен ли си, че ти е останала достатъчно кръв за разпалване?

Той леко я повдигна, постави я върху себе си и притисна слабините ѝ към своите.

— Повече от достатъчно. Не си прекалено уморена, за да провериш твърдението ми, нали?

Начинът, по който бавно и еротично отъркваше тялото ѝ в своето, я накара да се задъха.

— Мисля, че мога да се убедя.

Плъзна ръце по стройната ѝ фигура, обхвана лицето ѝ и привлече устните ѝ към своите. Обсипа я с кратки целувки, докато не зарови пръсти в косата му. Разтвори устни под неговите и отговори на настойчивите му целувки. Той я притисна силно и отвърна на желанието ѝ. Усети надигането на горещца наслада от това, че отвърща на неистовата му страст. Загуби всякакъв контрол, когато тя започна все по-настървено да търка тялото си в неговото. Прокара ръка по меката вдлъбнатина между гърдите ѝ и надолу между неспокойно движещите се крака. Не му беше нужно тътнещото ѝ изсумтяване, за да разбере, че е готова да го приеме.

— Яхни мъжа си, малка моя! — Повдигна бедрата ѝ и я нагласи в позата, която искаше.

Тя се изчерви, но не беше сигурна дали това се дължи на смущение от грубите му думи, или на засиленото желание. Погледна го през спусналата се пред лицето ѝ коса.

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш.

— Искам ти да водиш танца. Седни отгоре ми, скъпа.

Тя бавно изпълни молбата му. Чувството за несигурност и объркване малко охлади страстта ѝ, но тя отново пламна, когато почувства как Тейър я изпълва. Внимателно се изправи. Дълбокият стон, който излезе от устата му, ѝ подсказа, че и за него тази поза е също така възбуждаща, както и за нея. Не знаеше защо, но ѝ се струваше, че телата им бяха много по-цялостно съединени, отколкото когато и да било преди.

Задвижи се внимателно. Едно съвсем нежно движение, но то я остави без дъх. Усещането беше толкова силно! Не беше нужно Тейър да притегля краката ѝ, за да я накара да повтори движението. Собственото ѝ тяло го желаше.

Въпреки че му се искаше от удоволствие да затвори очи, Тейър се насили да ги държи отворени. Видът на възседналата го Гита, на насладата, изписана така ясно върху красивото ѝ лице, му доставяха блаженство, каквото никакви думи не биха могли да опишат. Пресегна се да улови гърдите ѝ с ръце и тя ускори ритъма. Разбираше, че никой от двамата няма нито силата, нито волята да укроти страстта си.

Когато усети, че освобождаването ѝ приближава, той я притегли надолу и покри устата ѝ със своята. Начинът, по който тя наподобяваше движенията на тялото си с движенията на езика в устата му, го подлуди. Стисна силно ханша ѝ и я задържа така, докато викът на освобождаването не изпълни устата му. Повдигна я леко, за да се гмурне още по-дълбоко в нея. Сляха се в заслепяващата кулминация на накипялото им желание.

Минаха няколко минути, докато набра сила да се освободи от прегръдката. Внимателно положи отпуснатото ѝ тяло, жадно за сън, до своето. Задоволството ѝ можеше да се усети в начина, по който се гушеше в него. Както винаги, това едновременно го удиви и зарадва. Не можеше да се начуди как красавица като нея може да изпитва такава наслада с мъж като него. Срамуваше се да го признае, но това беше една от причините, поради които искаше да я наблюдава, когато се любят. Някаква частица от него се страхуваше да не установи, че е само преструвка, че удоволствието ѝ е фалшиво.

— Как е раната ти? — попита Гита и бързо потисна една прозявка.

— Добре — излъга той, защото раната наистина го болеше, но смяташе, че това е нищожна цена, която плаща за току-що изживяното удоволствие.

Тя се засмя и сънливо поклати глава. Разбра, че не казва истината, но и не настоя. Даже и да го боли, едва ли болката беше много силна. Не почувства слабост в прегръдката, нито болка в гласа му. Това, че се отдаде на желанието си, очевидно не беше му причинило голяма болка.

Това върна мисълта ѝ към току-що изживяното. Беше уловила здраво юздите на любенето, действа разгулно и диво. Споменът накара бузите ѝ да порозовеят. Намръщи се.

— Това, което направихме, Тейър, църквата отрича ли го?

Той не можа да се сдържи да не се разсмее:

— Съмнявам се, сладурче. Не мисля, че заслужава голямо наказание.

— Да, навярно си прав. Но и да не си, съмнявам се дали ще изповядам греха си. Думите няма да излязат от устата ми — измърмори, после се усмихна на буйния смях на Тейър.

— Бедният пастор положително ще се смути много, ако ги чуе.
— Протегна се и изгаси свещта. — Време е за почивка, жено. Утре ни чака дълъг ден, нищо че пътешествието ще свърши.

— Сигурен ли си, че трябва да пътуваш? Може би е по-добре да починеш един ден.

— Ще почивам, когато стигнем в Ривърфол.

Тя отвори уста, за да възрази, но се отказа, тъй като беше доловила твърдата нотка в гласа му.

— Поне ще се пазиш ли по време на пътуването?

— Какво? Да се возя в каретата като нежна дама? Добре де, може и да направя това, ако трябва да избираме дали да спрем или да продължим за Ривърфол. Хайде, не се цупи. Познавам това обрулено тяло много добре, знам доколко мога да го напругам. Не съм толкова глупав, че да си причиня непоправими вреди. Особено сега, когато притежавам титлата и земята, за които толкова съм се борил. Ръката, с която държа сабята, ми е потребна. Няма защо да се безпокоиш, че ще рискувам да я загубя завинаги. Сега — целуна я по челото, — почини си.

Едва сдържайки една широка прозявка, тя измърмори:

— Не ми е трудно да изпълня тази заповед. — Потърка бузата си в гърдите му. — И ще пристигнем в Ривърфол преди мръкване?

— Да.

Молеше се да намерят Ривърфол в по-добро състояние, отколкото имението Сейтън.

ГЛАВА СЕДМА

— О, виждам, че си жива и здрава, Джанет! — Гита с усмивка поздрави набитата жена, която излизаше от банята.

— Раничко е да се каже, милейди. Все още мога лошо да настаина.

Гита направи нетърпелива гримаса, въпреки че се смееше. Ривърфол се оказа приятна изненада. Макар че беше голо, имението се нуждаеше от съвсем малко работа, за да стане обитаемо. Всъщност тя нямаше нищо против тази простота. Щеше да е забавно да внесе свои собствени идеи.

Хората и работниците около Ривърфол обаче определено се нуждаеха от хубаво изкъпване. Пренебрегна всички оплаквания, подигра се на страховете им да не хванат някоя фатална болест при къпането и се погрижи хората ѝ да се придържат към същите правила за хигиена, както и самата тя.

Повечето от оплакванията и страховете бяха понамалели с времето, още повече че никой не умря от загубата на дебелия слой мръсотия по тялото си. Даже някои, като Джанет, се чувстваха дотолкова ободрени, че се шегуваха и закачаха. Гита се надяваше, че няма да срещне такава голяма съпротива след два дни, когато смяташе да наложи правилото за ежеседмично почистване на тялото и дома.

— Добре, след два дни ще пробваме отново — подразни тя Джанет, докато набързо проверяваше прането. — Виждам, че младият Бек е скачал с кални крака в чаршафите си.

Джанет продължаваше усърдно да трие замърсеното бельо, но се съгласи през смях:

— Аха, бързо и живо момче е.

— Може да си е такъв, но все пак ще говоря с него за това. Трябва да се научи да не създава допълнителна работа на другите поради невнимание. И ако приказките не помогнат, ще му се наложи да пере сам бельото си, за да се поучи.

Усмихна се леко, когато Джанет се разсмя с пълно гърло, после продължи обиколката си.

За краткото време, което бе прекарала в Ривърфол, тя бе открила малко неща, които се нуждаеха от сериозен ремонт. Макар че хората бяха позанемарили личната си хигиена, те добре се бяха грижили за всичко наоколо. Всички работеха усърдно и компетентно. Чудеше се дали и това няма дял в усещането ѝ за принадлежност към Ривърфол. Ако трябваше да избира къде да се установят, би предпочела Ривърфол, но не знаеше как да съобщи това на Тейър. Все пак неговото семейно имение бе Сейтън Менър.

Съгледа Бек и се приближи към него. Стоеше до баща си и наблюдаваше как мъжете демонстрират уменията си в бойните изкуства. Присъствието на момчето до Тейър я накара да се спре за малко. Бек беше негов син — не неин. После разтърси глава и продължи. Ако искаха да бъдат семейство, трябваше да се отнася към Бек като към тяхно дете. Само се молеше Тейър да разбере и да се съгласи. Нещата можеха да станат много по-сложни, ако не я подкрепеше.

Тейър ѝ се усмихна, когато се присъедини към тях.

— Намерихме тук няколко първокласни бойци. Баща ти добре е подбирал хората си.

— Той изпрати тука тези бойци, на които, изглежда, бе доскучало от спокойствието по домовете им.

Добър избор. Намерили са с какво да запълват времето си.

— Голяма утеха. — Тя размени бърза усмивка с Тейър.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита Тейър, като забеляза колко сериозно е изражението ѝ.

— Всъщност, дошла съм да поговоря с Бек. — Погледна към момчето, което ѝ отвърна с предпазлива усмивка.

— Искаш да ти помогна ли? — То с мъка откъсна поглед от биещите се мъже.

— В известен смисъл, Бек. Изглежда, забравяш да си измиеш краката, преди да си легнеш. По чаршафите ти личат следи от изключително мръсни крака.

Бек се намръщи и сви рамене:

— Прането е изпрано. Жените се занимават с него.

— В това се състои и проблемът. Ти го цапаш толкова много, че на жените им отнема значително повече време да изперат твоите неща, отколкото на всеки друг.

— Това е тяхна работа — да перат.

— Да, знам. Но съвсем не означава поради небрежност да правим работата им още по-тежка. — Видя как една гримаса изкриви красивото лице на момчето и въздъхна. — Бих искала да си лягаш чист и да мислиш повече за тези, които почистват след тебе, Бек. — Момчето се взираше недоволно в нея.

— Аха. Добре де. — И се отдалечи.

Тя сбърчи леко вежди и погледна към Тейър:

— Не исках да го разсърдя.

Тейър се засмя, обви раменете ѝ с ръка и я целуна по челото:

— Страхувам се, че има темперамента на баща си, но поради младостта си не се е научил още да го контролира.

Тя му се усмихна бегло, после го загледа замислено:

— Съгласен ли си, че трябваше да му се поскарам?

— Да. Трябва да се научи да мисли за другите, за всички други. А и да не бях съгласен, никога не бих го показал пред момчето. Щяхме да го обсъдим след това. — Той се намръщи и погледна в посоката, където бе изчезнал Бек. — Трябва да се научи да те уважава така, както уважава мен.

Гита го прегърна бързо и силно:

— Благодаря ти, Тейър.

Той се усмихна, докато я гледаше как отстъпва назад:

— Моля, моля, макар че не съм сигурен с какво го заслужих.

Гита се засмя леко и го потупа нежно по бузата, преди да си тръгне. Радваше се, че се грижи за авторитета ѝ пред Бек. Съмняваше се дали той разбира напълно какво означава това за нея. Всичко, за което трябваше да се тревожи сега, бе как ще го приеме Бек. Тъй като денят минаваше, а физиономията му си оставаше все така намръщена, предполагаше, че приближава стълкновение.

Конфликтът избухна още на следващата сутрин. Като напусна стаята, където закусиха с Тейър, видя Джанет да слиза по стълбите с ръце, пълни със завивки. Гита можеше да види калните петна по тях даже така, както бяха събрани на куп.

— Бек отново е танцувал по леглото, нали? — Приблѝжи се до жената, когато тя слезе долу.

— Да, милейди. — Джанет кимна, когато Гита се наведе над чаршафите.

— Виж го ти! — промърмори Гита след един дълъг, замислен поглед. — Няма да ги переш. Пригответи коритото, но ме изчакай да доведе Бек. Всъщност ти откъде знаеше, че ще трябва пак да ги переш?

— Момчето ме накара.

— Какво нахалство!

Гита изпрати Джанет и въздъхна. Беше доволна, че момчето обявява войната открито, даже предизвикателно, вместо зад гърба ѝ. Обърна се, за да го потърси, и се озова лице в лице с Тейър, който се беше облегал лениво на вратата към големия хол.

— Какво става? — попита той.

— Нищо особено. Вижда ли си Бек?

Тейър протегна ръка зад себе си и изтика сина си напред.

— Спотайваше се в салона. Започвам да разбирам нежеланието му да бъде намерен.

Гита постави ръце на кръста си и се постара лицето ѝ да изглежда възможно най-строго.

— Какво си направил? Овъргалиял си се в най-голямата мръсотия в Ривърфол и после си я разнесъл по леглото си, нали? Няма да се учудя, ако си носил допълнително в кофи. Явно тази, дето е била по теб, не е стигнала. Недоумявам как можеш да спиш сред всичкия този боклук.

Момчето бързо отклони погледа си и тя разбра, че не е спало в леглото си. Едва не се изсмя, но знаеше, че ще е голяма грешка, затова потисна порива и запази назидателно изражение.

— После заповяда на горката Джанет да пере отново.

— Тя затова е тук — отвърна остро Бек.

— Да, но не и защото някои малки момченца са склонни да се държат отвратително. Е, добре. Може би ще ти допадне вкусът на работата, с която тъй лесно товариш другите.

— Какво? — Бек прегракна, когато тя здраво го стисна за ухото.

— Сам ще изпереш мръсното си бельо, сър.

— Няма! Това е женска работа! Джанет да пере, не аз! Това е работата ѝ! Татко!

Тейър срещна оскърбения и умоляващ поглед на сина си и отговори безизразно:

— Звучи ми честно.

— Честно? Аз ще бъда рицар, войн!

— Да — каза Гита. — Рицар. Но има правила, които всеки рицар трябва да спазва. Рицарят проявява загриженост към тези, които с тежък труд му осигуряват удобства, тези, които разчитат на неговата защита. Сега е моментът да се научиш какво е загриженост.

Уловила го здраво за ухото, тя накара момчето да върви в крак с нея към помещението на перачките. Отначало Джанет и другите жени се посмутиха — момчето все пак бе син на техния господар. Но за облекчение на Гита, скоро се успокоиха. Бек обаче се показва твърде опърничав.

Измина почти час, преди Гита да реши, че може да остави момчето на жените. Макар да беше обиден, изглежда се примири с положението. Тя бързо прекоси покоите си и се изтегна на леглото. Затвори очи и усети ново чувство на симпатия към детето. Замисли се колко е трудно зряла жена да наложи волята си над малко момче. Изведнъж усети, че не е сама. Когато отвори очи, Тейър беше вече приседнал на леглото ѝ.

— Може да бъде голям инат — промърмори той.

— Да, може.

— О, ние сме разгорещени!

— Определено.

Тейър се засмя леко на тона ѝ.

— Създаде ти проблеми, нали?

— Донякъде, но започна да пере. Надявам се да види колко изморителна е работата и да изпита състрадание към тези, които я вършат. Поне да се научи да не ги товари излишно.

— Да. Този урок му е необходим. Досега не е водил много нормален живот.

— Знам. — Стана и се настани по-удобно в прегръдките му. — Затова само леко му се поскарах заради бъркотията с бельото му като за начало. Но той трябва да се научи. И то отсега.

— Да, а ти трябва да отделяш време и за себе си. — Тейър стана и я дръпна към себе си.

— Трябва, нали?

— Да. Откакто сме пристигнали, само работиш. Първо се грижеше за мен, докато раната ми зарасне, после се потруди доста да въведеш в ред всичко тук. А сега — усмихна се той, — си мериш силите с едно упорито момче. Да, имаш нужда да поизбягаш за малко.

Изведе я вън от покоите ѝ.

— И накъде бягам сега? — Тя подтичваше, за да не изостане от дългите му крачки.

— Към едно тихо местенце, което открих, докато яздих из имението.

Насочиха се към конюшните и Гита престана да задава въпроси. Тейър беше оседдал само един кон и като излязоха от кулата, я постави пред себе си. Тя смътно забеляза как един пазач предложи помощта си и колко бързо бе отхвърлена. Вниманието ѝ се насочи към местността наоколо. Твърде изморена от пътуването, тя бе видяла съвсем малко при пристигането си и досега не бе излизала много извън дебелите защитни стени на крепостта.

Мястото, където я заведе, я порази с красотата си. Добре напоена от същия поток, който се виеше и около Ривърфол, местността бе зелена и осеяна с диви цветя. Потокът падаше и ромолеше по скалистото си легло. Тя отиде до ръба на бързо течащата вода и потопи пръстите си в прозрачните ѝ дълбини.

— Толкова е студена, колкото и изглежда — промълви тя, като избърса пръстите в полите си.

Тейър седеше, облегнат на едно чепато, обвито в диви лози дърво. Кимна с глава:

— Топлината на слънцето не стига до нея.

— Жалко. Изглежда толкова подканящо. — Тя се приближи да седне до него и се засмя нежно, когато я вдигна и сложи в скута си. — Толкова спокойно местенце! Кога го откри?

— Докато обикалях границите на владенията си.

— Добра земя ли е?

— Отчасти. Няма да ни направи толкова богати, че да спрем да броим парите си, но няма и да ни остави гладни.

— Значи е достатъчно добра.

— Аха. — Той я обгърна с ръце, зарови лице в косата ѝ и се потопи в насладата от сладкото ѝ, чисто ухание.

— Ще поговоря с Бек, ако желаеш.

— Не. Мисля, че е по-добре да се справя сама.

— Да, и аз така мисля, но исках да ти го предложа. Смятам, че за момчето нещата се промениха твърде бързо. Темпераментът му се проявява доста по-често отпреди.

Гита покри ръцете му със своите.

— Ще улегне. Може би се страхува, че в живота ти няма да има място за него, но скоро ще види, че положението му няма да се промени. Предполагам, че не е свикнал жена да му нарежда какво да прави.

— Напълно вярно. Досега е живял в света на битки. — Устата му потрепна нервно и той се намръщи.

Усетила внезапното му напрежение, Гита бързо попита:

— Нещо не е наред ли?

— Не съм сигурен. — Отстрани я от себе си и се изправи с ръка на меча. — Нещо безпокои конете.

Тъкмо започна предпазливо да се изправя и една стрела проряза въздуха. Ужасена, Гита извика приглушено. Стрелата бе приковала Тейър към дървото. Когато успя да се изправи на крака, за да му помогне, със свободната си ръка той я събори отново на земята.

Ругаейки тихо и злобно, Тейър извади камата си, за да се освободи. Стрелата не бе пронизала плътта му, а само туниката. Съзнаваше, че представлява обезпокоително лесна мишена. Тъкмо срязва дрехата, когато друга стрела изсвистя покрай косата му и се заби с тъп звук в дървото.

Веднага след като се освободи, той грабна Гита под ръка и се втурна към коня, но се плъзна и спря, бълвайки проклетия, понеже друга стрела повали животното. Обърна се бързо и хукна към гората, за да попадне под закрилата на дърветата и сенките.

Съзря добро убежище и пусна Гита на земята, после сам се сви до нея. Сега на врага му се налагаше да го преследва и да се издаде, докато търси жертвата си. Това даваше на Тейър малко предимство и той веднага се възползва от него. Позволи си един бърз поглед към Гита, за да провери как е. Като установи, че е невредима, макар и в безсъзнание, съсредоточи вниманието си върху обстановката наоколо.

Без да вдига шум, Гита се опитваше да възстанови дишането си. Внимателно огледа Тейър, за да се убеди, че не е ранен. Реши, че късметът спохожда нейния съпруг по-често от всеки друг. Помоли се това да не се промени точно сега, когато се нуждаеха от планини късмет, за да се отърват невредими.

Дочу някой да се приближава и усети как Тейър се напрегна, насочил поглед точно в посоката на звука. Пръстите му леко я докоснаха по устните в знак на предупреждение, напълно излишно, тъй като тя добре осъзнаваше цената на мълчанието в моменти като този. Настани се с пестеливи движения, после проследи погледа на Тейър и забеляза трима мъже да се приближават предпазливо към тях. Инстинктивно разбра, че са изпратени от вуйчото на Робърт, за да убият Тейър.

— Намирам това за безсмислено — измърмори единият. — Има прекалено много места, където могат да се скрият.

— Млъквай! Той не е сам — жената го затруднява. Ще се разделим тука. — Най-високият от тримата побутна единия от хората си наляво, после погледна към колебаещия се. — Ти давай направо, а аз ще претърся вдясно. Ще вдигнем тая птичка.

— Мисля...

— Не ти се плаща да мислиш. Намери го, намери и тая проклета жена. — Водачът им пое надясно.

Студена усмивка се изписа по лицето на Тейър и Гита потрепера леко, като я съзря. Това беше мъжът, когото бе успяла да разпознае при предишните нападения. Знаеше, че скоро ще трябва да се бият на живот и смърт. Тези мъже възнамеряваха да убият Тейър и всяка слабост можеше да се окаже фатална.

Макар да знаеше, че е неизбежно, Гита отново изпита шок, когато Тейър пристъпи към действие. За толкова едър мъж той се движеше с такава скорост и лекота, че тя го зяпна с отворена уста. Щом врагът се изравни с тях, Тейър атакува. Скочи, запуши с ръка устата на мъжа и го дръпна рязко назад, за да го извади от равновесие.

Човекът се протегна, за да се освободи от задушавачата го ръка, но Тейър заби камата в сърцето му. На Гита ѝ прилоша от спазма, разтърсил умиращото тяло, но Тейър не ѝ даде време да осъзнае напълно какво бе видяла. Пусна тялото и отново я сграбчи под ръка. Усилието да диша що-годе нормално, докато бягаха към друго

скривалище, ѝ отнемаше всяка възможност да протестира срещу непочтителното му отношение. Тя преглъщаше сълзите си, напомняйки си отново, че се борят за живота си. Изведнъж той рязко я хвърли в някакви храсталаци и после се строполи до нея. Когато запъхтяното ѝ дишане се поуспокои, усети някакво раздвижване и разбра, че Тейър се е преместил, за да пресрещне следващия преследвач.

Не искаше да гледа и отклони погледа си, докато Тейър ликвидира и тази заплаха.

Вцепенена и примирена, едва усети как още веднъж бе вдигната като вързоп и пренесена на ново място. За нейна изненада третият от враговете им не умря нито толкова бързо, нито толкова безмълвно като останалите. Тейър се нуждаеше от някои отговори, затова се изправи срещу мъжа в честен двубой, който спечели, и получи необходимата информация, преди да сложи край на живота му.

Мъжът бе разкрил, че преследвачите са само трима, така че засега тя и Тейър бяха в относителна безопасност. Затова се изненада, когато той отново я вдигна и понесе нанякъде. Този път обаче внимателно я положи върху буйната зелена трева. Наблюдаваше го как си свали кожената дреха и изчисти с нея себе си, а после и меча, преди да го захвърли настрани.

Възстановила се до известна степен от преживяното, тя тъкмо се канеше да се оплаче, когато той рязко се обърна към нея. Думите заседнаха в гърлото ѝ, като видя израза на лицето му. Глад, който добре познаваше, затъмняваше очите му и изопваше чертите му. Почувства същото желание. Гладът му докосваше нещо в нея и събуждаше страстта ѝ. Реши, че може да се оплаче и по-късно. Протегна ръце и леко се засмя, когато той едва не падна в обятията ѝ.

Любиха се бързо, грубо, яростно. Гита се отдаде напълно на безумната настойчивост на акта. Едва когато се отпуснаха задоволени, си даде сметка, че е била тръшната и обладана на земята като проста селянка. Не си бяха направили труда даже да се съблекат. Полите ѝ бяха вдигнати до кръста, а неговите дрехи — омотани около глезените. Обхвана я моментно смущение, после то отмина и тя се усмихна широко. Като видя неловкостта и смущението в изражението на Тейър, докато се мъчеше да оправи разбърканите си дрехи, тя не издържа и силно се разсмя.

Тейър на свой ред я наблюдаваше с усмивка как се привежда в ред.

— Не съм те наранил, нали?

— Не, макар че утре може и да открия някоя и друга синина по тялото си.

Той я обгърна с ръце и я целуна бързо и силно.

— Да усещам близостта ти, когато кръвта ми беше още сгорещена и разлютена от боя, беше за мен по-голямо изкушение, отколкото можех да издържа.

Припомняйки си какво бе разгорещило кръвта му, тя се отпусна с цялата си тежест върху него.

— Мислиш ли, че е грях да се държим по този начин след такова преживяване?

— Не. Те искаха да ни убият, Гита.

— Знам. Знам, че трябваше да ги убиеш. Да проявиш милост, щеше да означава смърт за теб. И все пак да се отдадеш безгрижно на страстта, след като трима мъже току-що са умрели! Не мисля, че съм направила нещо нередно, но изглежда толкова безсърдечно.

Въздъхна облекчено, като чу, че тя приветства любовния акт. После потърси думи да изрази чувствата си.

— Може би. Често съм се чудил на това. Похотта никога не ме е спохождала на бойното поле. Не съм толкова покварен, че пролятата кръв да ме възбужда. Това се случва след края на битката.

— Когато, заобиколен от мъртви и умиращи, ликуваш, че си оживял.

— Да. — Погледна я, оценявайки проникателността ѝ. — Тогава идва нуждата. Оглеждам се и знам, че съм оцелял, за да се порадвам на още един ден... — Сви рамене, неспособен да изрази свързано какво чувства.

— И потърсваш друго доказателство, че все още си жив — промълви тя полуусмихната. — Това е отпразнуване на живота, нали?

— Може би. Ти не се би в тази битка, макар че бе въввлечена в нея. Може би същото се е случило и с теб.

— Възможно е. Всъщност, струва ми се, че истинската причина бе начинът, по който ме погледна.

Заповяда си да не допуска признанието ѝ до сърцето си.

— Боже, каква топлина! — Тя разтърси глава и подложи лицето си на свежия въздух. — Чувствах я как се разлива в мен и изгаря вътрешностите ми.

— О, ще запомня това!

— Защо? За да бъдеш по-внимателен ли?

— Не, просто за да открия кой от погледите ми имаш предвид и да го практикувам по-често.

Тя се изсмя.

— Може да е много неудобно някой път.

Доволният му смях секна рязко, той се напрегна и се вслуша съсредоточено.

— Конници.

— Боже Господи, стига вече наемни убийци! — Тя бързо се сви в заобикалящите ги храсталаци.

Тейър грабна меча и дрехата си и се хвърли на земята пред нея. Огледа се по посоката на звука.

— Ако Робърт беше пратил повече мъже, сигурно щяха да ни нападнат едновременно, защото така шансът да ме убият би бил много по-голям. Но по-добре да сме внимателни. Има и други по тези места, които не ни мислят доброто.

На Гита ѝ се стори, че минаха часове, преди конниците да се появят. Усети цялото ѝ тяло да се отпуска от облекчение, като разпозна Роджър в челото на малката група. Страхът, който я беше сковал, докато чакаше да разбере каква нова опасност ги заплашва, бе свил стомаха ѝ на топка, така че доста след Тейър успя да стане и да ги поздрави.

— Не споменах ли, че искам да съм сам? — каза провлечено Тейър, макар че се усмихваше приветливо на хората си.

— Спомням си, че каза нещо такова — отвърна Роджър засмяно, после стана сериозен. — Случи се нещо, което ни накара да си помислим, че не би имал нищо против малка добре въоръжена компания.

— И какво беше това? — Тейър обгърна раменете на Гита, когато тя пристъпи до него.

— Мерлиън се върна от града с интересни новини. Някакви странни лица са видени през последните дни.

— Колко?

— Говореше за шестима.

— Е, ако това е вярно, сега са трима.

Очите на Роджър се разшириха леко, докато оглеждаше набързо Гита и Тейър.

— Значи трима вече не са наша грижа.

Тейър кимна учтиво:

— Ако не желаете да ги оставите на дивите животни, можете да ги намерите в гората.

— О, не! Това не ме тревожи изобщо. Къде е жребецът ти?

— Мъртъв е и се нуждаем от кон. Спестихте ни една много дълга разходка.

Смеейки се тихо, Роджър с едно движение скочи от коня си и се метна зад Мерлиън.

— Качвай се тогава. Има още една причина да те търсим. В Ривърфол те очаква пратеник.

Тейър яхна коня на Роджър и взе Гита пред себе си.

— Пратеник?

— Да. От краля.

Тейър въздъхна от досада при тази евентуално нова заплаха за семейното им спокойствие и заповяда:

— Ще го посрещна, а междувремевно искам останалите трима.

— Мъртви?

— Само ако прецените, че е необходимо. Нямам желание да пълня Ривърфол с трупове — измърмори той и рязко потегли към дома си.

Гита не каза нищо. Усещаше гнева на Тейър и го споделяше. Робърт и вуйчо му превръщаха живота им в непрекъсната война. Вниманието ѝ обаче беше насочено преди всичко върху кралския пратеник, който очакваше Тейър. Можеше само да предполага какво иска кралят, но се опасяваше, че това ще е самият Тейър.

В момента, в който стъпиха в Ривърфол, Тейър отстрани Гита бързо, макар и вежливо. Той се насочи към пратеника. Малко сърдито Гита си помисли, че отново не е допусната до мъжките работи и потисна импулса да отиде направо при тях в големия хол. Вместо това се прибра в покоите си да се освежи. По-късно щеше да разбере какво става.

Изкъпана и преоблечена, тя четкаше косата си, когато се почука леко на вратата. Надяваше се да не я търсят да решава пак някой домакински въпрос. Копнееше за известно уединение, за да преодолее напрежението от следобеда. Изненада се, като видя Бек да влиза.

— Свърших с прането.

Той застана до нея и я загледа втренчено, докато се решеше.

— Тежка работа, нали?

Чудеше се колко ли женски сърца ще разбият красивите му зелени очи, когато порасне.

— Много.

Остави четката на тоалетната масичка и се обърна да го погледне в очите:

— И въпреки това накара Джанет два пъти да я върши за тия два дни.

— Зная. — Погледна за момент в краката си, после пак пресрещна погледа ѝ. — Това беше лошо.

— Щом го осъзнаваш, направил си първата стъпка към званието най-добрият рицар на Англия. — Тя отвърна на усмивката му, после пак стана сериозна. — Сега не е като по времето на баща ми. И тогава към хората се отнасяха добре, но сега, след чумата, това е още по-важно. Късметлии сме, че в Ривърфол има достатъчно хора, които да вършат необходимата работа. — Тя се намръщи. — Може би не обяснявам добре. Не искам да мислиш, че трябва да проявяваш загриженост към хората само като ги накараш да работят.

— Разбирам. Трябва да се прави, просто защото е правилно. Бях отвратителен с Джанет, като я карах да работи толкова много. Лошо е да се държиш така. Но аз бях ядосан.

— Да, видях. Всеки се ядосва, Бек. Сигурно си виждал и баща си силно ядосан.

— Но той никога не се държи отвратително.

— Да. И аз никога не съм го виждала такъв. Това е едно от нещата, на които се гради авторитетът му. А ти, Бек, току-що ми доказа, че имаш същото качество.

Успя да скрие усмивката си, предизвикана от засиялото му лице и гордо изпъчената му стойка.

— Ще бъда славен рицар като татко!

— О, не се съмнявам! Сигурно ще бъдеш и едър като него.

Той още повече се изпъчи и Гита вече открито се засмя.

— Наистина ли мислиш така?

— Да — отвърна тя със сериозен тон. — Със сигурност ще си по-едър от мене.

Отдъхна си, когато момчето разбра, че го поднасят и се разсмя заедно с нея. То приседна до нея на малката пейка. Може би войната бе приключила.

Засипа я с въпроси. Защо косата ѝ е толкова дълга? Харесва ли ѝ така? Винаги ли я четка толкова много? Гита без колебание отговаряше възможно най-изчерпателно. Внезапно осъзна, че Бек е прекарал твърде малко време в женско обкръжение. Несъмнено е имало жени, които следват бойните отряди, но очевидно Тейър бе опазил момчето настрана от тях. Приемаше като добър знак факта, че детето се интересува от нея. И ако само можеше да спре да се разсейва с догадки, какви ли са новините на кралския пратеник, едва ли би намерила по-удобен момент да опознае сина на Тейър.

Тейър се намръщи и отпи голяма глътка бира, докато гледаше сърдито кралския вестносец, който седеше в далечния край на салона. Кралят се намираще в Западните провинции, готов да подвие опашките на всички бунтовници и нарушители на границите. За голямо раздражение на Тейър, той настояваше да присъства в свитата му. И разбира се, мислеше си той с негодувание, да участва във всяко сражение, което се проведе. Понеже все още му дължеше четиридесет дена служба, беше ясно, че ще трябва да го направи.

— Хайде — каза Роджър, — не приемай всичко толкова мрачно.

— Имам да решавам собствени проблеми. Не е най-подходящият момент да помагам в затрудненията на нашия повелител.

— А може би не си прав.

— Нима? Какво искаш да кажеш?

— Ами, съмнявам се, че Робърт и вуйчо му ще се осмелят да те нападнат, докато си в двора.

— Но могат да се възползват от случая и да нападнат Гита.

Робърт се намръщи:

— Няма ли да я вземеш със себе си? Не е ли най-безопасно за нея да е близо до теб?

Тейър въздъхна и замислено прокара ръка през косата си.

— Дали? Нали знаеш как е в кралския двор, независимо къде е установен?

— Аха, Елизабет ще е там.

— А тя не е безобидна, макар че друго имах предвид: всички тези придворни господа, всички тези богато облечени и наконтени пауни, прехвърчащи от легло на легло.

Роджър изруга и разтърси глава:

— И, разбира се, ще кацнат и в твоето, нали? А Гита охотно ще им позволи. Наистина, защо не, след като си толкова незначително препятствие?

— Роджър! — Тейър бе уязвен от саркастичния тон на приятеля си.

— Продължаваш да каляш името ѝ без причина. Добре, но помни ми думата, Гита не е глупачка. Скоро ще се досети за твоите мисли, ако не го е сторила досега. Когато осъзнае колко лошо е мнението ти за нея, колко малко ѝ се доверяваш, ще направи точно това, от което се страхуваш. След като я осъждаш без причина, може да счете за подходящо да си намери някой.

— Разбирам. Значи, моя ще е вината? Сам ще си поставя рогата, така ли?

— О, Тейър, ако продължаваш да го очакваш, накрая и това ще се случи! — Роджър глътна наведнъж остатъка от напитката си и бързо напусна залата.

Тейър се смръщи зад гърба му и доизпи бирата си. Най-много се дразнеше от това, че съзира истина в думите на приятеля си. Ако човек непрекъснато очаква най-лошото, то непременно се случва. Беше се убеждавал в това прекалено много пъти, за да се усъмни и сега. За нещастие, беше виждал и твърде много жени, красиви като Гита, да вършат точно тия неща, които очакваше и тя да направи. Изглежда е обречен, без значение кой път ще избере.

Напълно обезкуражен, той се запъти към спалнята си. Реши да вземе жена си в кралския двор. Може би предизвикваше бедата, но без съмнение за нея там беше най-безопасното място. „Поне — мислеше си той мрачно — безопасно по отношение на Робърт и властолюбивия му вуйчо.“ Елизабет и другите придворни едва ли щяха да се опитат да

я убият. А с това, което щяха да се опитат да ѝ направят, щеше да се бори, когато му дойде времето.

Влезе в спалнята им и откри Гита и Бек да се смеят. Като я видя така щастлива, заела се да изплита невидима връзка със сина му, почти можеше да повярва, че идилията, която бе споделял с Гита последните месеци, може да продължи. Искаше му се да вярва, но част от него отказваше да прогони страха да не бъде изигран втори път, да не чуе отново зад гърба си подигравки и презрителни смехове.

Като забеляза сериозното му изражение, Гита попита загрижено:

— Лоши новини ли?

— По-скоро досадни, отколкото лоши. Поканени сме да се присъединим към кралската свита.

— Ние? Ти и аз?

— Да, ти и аз. Тръгваме след три дни.

ГЛАВА ОСМА

— Маргарет, как можа да ми сториш това?

Задъхана от дълъг пристъп на кихавици, Маргарет се понадигна от леглото и се загледа в Гита, която неспирно кръстосваше спалнята.

— Да не мислиш, че ми е приятно да страдам така?

Тя повдигна с усилие чашата с медовина до устните си и отпи малка глътка, за да облекчи възпаленото си гърло.

Гита въздъхна, после се приближи, седна на ръба на леглото и се намръщи. Горката Маргарет изглеждаше ужасно, очите и носът ѝ бяха зачервени и влажни. Трите жени, с които делеше стаята, бяха избягали, ужасени да не прихванат болестта ѝ. Гита знаеше, че е егоистично да се чувства недоволна от факта, че Маргарет няма да е в състояние да я съпроводи в кралския двор, но не можеше напълно да потисне разочарованието си, че няма да има подкрепата на приятелката си в това изпитание.

— Държа се като безчувствена егоистка.

— Не, Гита, разбирам те. Наистина искам да дойда, макар че не разбирам съвсем с какво точно те тревожи това пътуване.

— Там ще бъде и онази жена.

— Лейди Елизабет? Майката на Бек?

— Да. Тя.

— Сигурна ли си?

— От малкото, което Тейър ми разказа за нея, да. Според него тя посещава двора много често.

— Но каза също, че няма нищо общо с нея сега.

За да бъде чута, Гита изчака Маргарет да престане да киха и рече:

— Да, но не каза, че не я обича вече. Избягва я и това показва, че тя все още има влияние върху него. Ако не е така, не виждам никаква логична причина да стои настрана от нея, нали?

Маргарет разтри слепоочията си и се усмихна леко:

— Има цял куп неща, които могат да се кажат и да оборят този аргумент, но не съм в състояние да мисля ясно в момента. Настроението ми е толкова лошо, че съм склонна да кажа да го оставиш на съдбата му, ако още желае тази студена и коравосърдечна жена.

Изненадана от необичайната за Маргарет рязкост, Гита се засмя, стана и целуна братовчедката си по бузата.

— Почивай. Ще трябва да взема Една с мен, но не се страхувай, че ще те оставя без някой да се грижи за тебе. Тъй като Ривърфол бил пренаселен със страхливи жени, Джанет предложи да ти помага. Тя няма опит като камериерка, но е силна и опитна.

— Благодаря ти. И се надявам, че страховете ти са неоснователни.

— Аз също се надявам.

Гита не се изненада особено, когато видя Роджър да влиза. Бе забелязала, че интересът му към братовчедката ѝ се засилва с всеки изминал ден.

— Къде е Тейър?

— Той е с оръжейника. Реших, че е по-добре да намина при Маргарет, преди да говоря с него за това, което открихме с Мерлиън. Сериозно ли е заболяването на Маргарет? — попита шепнешком той.

— Не, не мисля. Виждала съм го и преди. Неприятно е, но рядко е фатално.

— А кихането? Говори се, че е предвестник на чумата?

— Кихане предизвиква и прахолякът по пътищата. Признаците на чумата щяха да са се проявили досега, Роджър.

— Да, разбира се. Вслушвам се в приказките на страхливите прислужници — изръмжа той, като се приближи до леглото на Маргарет.

Гита разбираше опасенията му, но поклати глава и тръгна да търси съпруга си. След първото злоещо проявяване на чумата хората гледаха на всяка болест с неимоверен ужас. Но страхът, обхванал Ривърфол, бързо щеше да се разсее. И най-слабоумният скоро щеше да разбере, че не би могло Маргарет да е болна от чума. Тя боледуваше вече два дни. Ако беше чума, досега да са я погребали, а други да са я последвали.

Когато Гита ги приближи, Тейър освободи оръжейника. Тя отвърна на усмихнатия му поздрав, макар да подозираше, че в нейния липсва ентузиазъм. Невъзможно ѝ беше да успокои страховете си. Отиването в кралския двор би трябвало да изглежда вълнуващо преживяване, но вместо това тя го усещаше като заплаха за брака и щастието ѝ.

Накратко, чудеше се дали да признае любовта си на Тейър. Това би му дало сила да стои до нея, сила да продължава да избягва лейди Елизабет. После се отказа от тази идея. Нямахше да е на добро да търси начини да го обвърже със себе си. Ако той не отвърща на любовта ѝ, тяхната връзка ще е изтъкана единствено от вина и задължение, а тя не желаше това. Гордостта ѝ не го позволяваше. Ако той не знае колко много означава за нея, не би могъл да знае и колко много би я наранил, ако се върне при Елизабет.

— Всичко е готово за заминаването ни — каза Тейър, обви раменете ѝ с ръка и я поведе към кулата.

— Всичко? — Тя се опита да се държи, сякаш това е една приятна новина, но подозираше, че не успява.

— Ами да — всичко. За да се присъединим към кралската свита, ще потеглим с първите лъчи на слънцето.

— Колко дълго ще е пътуването?

— Няколко дни, не повече. Няма да е толкова тежко, колкото предишните пътувания.

— Колко време ще останем там? — попита тя, когато влязоха в салона, и спря да поръча на една прислужница да донесе напитки, хляб и сирене за лека закуска.

— Страхувам се, че поне четиридесет дни — отвърна Тейър, като седнаха около масата.

— Но ти не ми каза, че се задава война?

— Е, не е точно война. Кралят ще гони разбойниците и бунтовниците. Исква да прекрати постоянните обири и недоволството, а преследването на такива хора отнема време. Те не се бият открито и честно, а се крият по горите, нападат и после отново се стопяват в сенките.

— Вярваш ли наистина, че може да се сложи край на този проблем?

— Не, но кралят е твърдо решен. Една силна, продължителна акция ще поутоложи нещата за известно време. Той ще сметне, че е спечелил и ще си замине на юг, а като си отиде, проблемите ще започнат отново.

— Потискаща картинка.

Тейър сви рамене.

— Ние сме чуждите тук, ние сме тези, които завладяват земята им със силата на оръжието. Винаги е трудно да се държат победените в покорство — усмихна се слабо той. — Уелсите не са склонни да гледат как англичаните се настаняват по земите им и мога само да ги уважавам за това. Аз лично бих предпочел компромиса, но точно сега кралят желае да демонстрира сила, а честта ми повелява да му се подчиня.

Тя кимна, после се обърна да му сервира от храната и напитките, които беше донесло момичето. Тъкмо се канеше да постави отново въпроса за службата към краля, пристигнаха Роджър и Мерлиън. Тъй като те бяха преследвали наемниците на Робърт, интересът ѝ бързо се насочи към тях. Сервира им и зачака нетърпеливо техния доклад.

Неволно изпита съжаление към Робърт — един слаб мъж, контролиран от Чарлз Пикни. Робърт бе въвличан в различни заговори и никога не бе печелил нещо от тях. И в този случай вуйчо му го поставяше на ръба на дълбока пропаст. Заплашвайки живота на Тейър, Чарлз бе подписал собствената си и на Робърт смъртна присъда. Тайно се надяваше Чарлз да умре пръв и да даде възможност на Робърт да се реабилитира. Същинското престъпление на Робърт бе неговата безхарактерност и неустойчивост и на нея ѝ се искаше да спести на Тейър необходимостта да убие свой кръвен роднина.

— Намерихме и другите трима — съобщи с безразличие Роджър след няколко минути.

— И? — Тейър даде знак на един паж да напълни отново чашите на мъжете.

— Решиха да се бият с нас. Но все пак успяхме да по-научим нещичко за плановете на Пикни, преди да умрат.

Роджър поспря, за да похапне, и Мерлиън продължи:

— Иска те мъртъв.

— Досетихме се за това — рече сухо Тейър.

Мерлиън се усмихна кратко.

— Казаха нещо, което ни навежда на мисълта, че Пикни може да има пръст в смъртта на Уйлям. И че е правил опити да убие и теб много преди да сме предполагали.

— Това също ми е идвало наум. Размишлявал съм върху миналото. Мога да изредя няколко инцидента, при които опити за убийство бяха добре прикрити като случайни злополуки или дуели.

— Да — кимна Роджър, — и аз се сещам за няколко.

— Искате да кажете, че... — шокът почти пресече гласа на Гита — че Чарлз Пикни е възнамерявал да направи Робърт господар на Сейтън Менър от самото начало? Че не е скроил този план едва когато Робърт се провали, след като почти беше успял в това си намерение?

— Не — отвърна Тейър, но после сви рамене. — Както и да е, не можем да сме напълно уверени. Пък има ли и значение? Със сигурност знаем, че сега иска да ме убие. Да умуваме върху стари престъпления е само загуба на време.

— Предполагам, че си прав. Все пак, ако е убил Уйлям...

— Ще си плати.

В гласа му прозвуча студена категоричност, която я накара вътрешно да потрепери. Знаеше обаче, че е неизбежно, защото не можеше да има милост за човека, планиращ убийството на Тейър. Ако беше необходимо малко коравосърдечие, за да остане Тейър жив, тя ще бъде коравосърдечна. Със сърцето си знаеше, че ако нещата опрат дотам — ако залогът е животът на Тейър, самата тя не би се поколебала да убие врага.

— Разбра ли нещо за плановете му относно Гита? — попита Тейър, като се замисли дали да не я отпрати, но реши, че е по-добре за нея да знае срещу какво са изправени.

— О, достатъчно елементарни — отговори Роджър. — Пикни възнамерява да възобнови проваления брак между жена ти и Робърт. Това ще осигури контрола му над Сейтън Менър.

— И той очаква семейството й да мълчи?

— Ще задържи Гита в знак на загриженост и защита.

— Да. Ръцете на семейство Рауйе ще са здраво вързани. Независимо от подозренията си, те ще мълчат от страх да не й навредят. Правилно ли разсъждавам? — попита той Гита.

— Напълно. Поне ще мине много време, докато, тласнати от отчаянието, предприемат нещо.

— Да, вероятно ще дойде време, когато ще преценят, че няма какво повече да губят. — Тейър поклати глава. — Не разбирам този човек как очаква да се справи с последиците от всичко това. В началото няма да е трудно. Никакви въпроси не бяха повдигнати, когато загина Уйлям. Но сега той открито ме напада. Ще трябва да вземе Гита чрез сила. Ще се вдигне шумотевица, ще тръгнат слухове.

— Мисля — каза Роджър, — че е станал жертва на собствените си интриги, но ще продължи да ги плете докрай. Не виждам начин да се спре сега.

— Така или иначе, винаги ще трябва да пазиш гърба си. Пикни е доказал, че не може да му се вярва. Трябва да го третираш единствено като смъртен враг.

— Вярно е. Но сигурен ли си, че не иска да навреди на Гита? Че не планира и нейната смърт?

— Засега — не. — Роджър сви рамене. — Това не означава, че тя няма да пострада. При всяко нападение е била наблизо. Пикни може и да я иска жива, но не държи особено на това.

— Добре. Сега трябва да изслужи задължението си към краля. Мисля, че си прав: докато сме в двора, Пикни ще се въздържа от действия. Ще използваме времето, за да го проучим и да намерим начин да му противодействаме.

— Как ще го направите? — попита Гита.

— Боя се, че ще трябва да помислим доста върху това. — Тейър бавно отпи от чашата си. — И все пак смятам, че в двора ще сме на сигурно място.

Когато накрая Гита остави мъжете, дълго мисли върху думите на Тейър. Не си представяше кралския двор като рая на безопасността. Въпреки че никога не беше го посещавала, беше чувала достатъчно клюки и слухове, за да подозира, че и там се крият опасности, макар и от по-различен характер. Интригите и предателството бяха нещо обичайно. Чудеше се дали това не е идеалното място Чарлз Пикни да разиграва коварните си замисли. После отпъди съмненията си. Тейър познава света много по-добре от нея и ако той смята, че Пикни ще престане да ги преследва, докато са в кралския двор, сигурно е прав.

Почука леко на вратата на Маргарет и влезе.

Искрящият приветствен поглед по лицето на Маргарет помръкна леко, като видя кой влиза. На Гита ѝ трябваше само миг, за да се досети

за причината. Засмя се широко и седна на леглото на приятелката си.

— Роджър е зает да крои планове как да надхитрят Пикни, но без съмнение скоро ще те посети.

Въпреки че се изчерви леко при споменаването на Роджър, Маргарет се понамръщи.

— За какви кроежи ми говориш?

Съвсем накратко Гита ѝ разказа всичко, което току-що бе научила, и добави:

— Направо не е за вярване.

— Пикни страда от заслепяваща алчност. Не толкова рядка болест, за съжаление. Тейър е прав. Чудя се на какво разчита този човек, като смята да се отърве безнаказано? Трябва да е малко луд!

Маргарет се закашля.

Гита ѝ помогна да пийне още малко медовина, за да облекчи болното си гърло, и въздъхна:

— В този момент бих предпочела да е мъртъв, да ми прости Господ!

— Ще ти прости, сигурна съм. — Маргарет се отпусна на възглавниците, а Гита постави чашата на масичката и седна отново до нея. — Човекът, иска да убие мъжа ти, а несъмнено и тебе след време. Радвам се, че Тейър е толкова опитен и добър боец.

— И аз се радвам, че е такъв, но ако продължават да изпращат насреща му разни групички от по двама-трима или повече убийци, и най-голямото умение може да се окаже недостатъчно. Страхът за Тейър просто ме разяжда.

— Обичаш го.

— Да, обичам го.

— Значи, никакво объркване вече. Всъщност мисля, че знам кога стана ясно това. Когато беше ранен.

— Изглеждаш толкова самодоволна, че би трябвало да кажа „не“ само за да ти разваля удоволствието. — И двете се засмяха. — Да, и аз тогава го разбрах. Осъзнаването на някои факти може да бъде доста неприятно занимание — изрече тя провлечено и Маргарет се изкиска.

— Държах се така, сякаш бяха наранили част от мене. — Смръщи се, като си припомни случая, после поклати самокритично глава. — Без малко да го удавя в поток от глупави женски сълзи.

— И как реагира той, като му разкри чувствата си? — Маргарет срещна смутения поглед на Гита и въздъхна тъжно: — Нищо не си му казала, нали така?

— Искам да запазя чувствата за себе си известно време — промълви Гита. После, като улови недоверчивия поглед на Маргарет, стана и започна да се разхожда из стаята. — Понеже съм сигурна, че няма да реагира както подобава и това ще ме нарани жестоко, засега искам да си спестя тази болка. Едва ли можеш да ме обвиняваш за това.

— Да, но внимавай. Не позволявай този страх да пусне прекалено дълбоки корени в теб. Може да ти попречи да говориш, когато стане необходимо.

— Знам това и няма да бъда чак толкова предпазлива, че да заприличам на глупачка. Да не забравяме и Елизабет.

— Какво общо има лейди Елизабет с твоето нежелание да споделиш чувствата със съпруга си?

Гита се спря пред леглото и погледна към Маргарет:

— Има много общо. Мислех да му кажа, преди да тръгна за двора, преди да се срещне отново с тази жена.

— Да, моментът ми се струва много подходящ — би му дала сила, за да я избягва, ако изобщо му е необходима.

— Признанието на чувствата ми би могло да го накара да стои до мен, независимо какви примамки ще използва тя. Но коя ще е истинската причина? Защото не изпитва към нея същите чувства, както преди? Поради вина или дълг? — Тя закима усилено, когато Маргарет направи отрицателен жест. — А ако той все пак се върне при нея, какво?

— Ще стоя там, сърцето ми ще се облива в кръв и той ще го знае? Даже може да го сподели с лейди Елизабет.

— О, гордост!

— Да, гордост. Не е най-благородното от чувствата, но всеки си има по-малко или повече от нея. Моята ми подсказва, че трябва да поизчакам. Ако не му кажа, мога да си спестя болката — болката от това, че знае колко много може да ме унизи, ако се върне към старата си любов. Мълчанието поне ми дава шанс да се държа с известно достойнство в поражението си. Мога да се преструвам, че не ме е грижа и той никога няма да е сигурен дали е вярно, или не.

— Гита, не мога да си представя, че той ще се върне при лейди Елизабет, при жената, която се е отнесла така непочтено с него. Не и сега, когато има теб. Не прилича на такъв глупак.

— Мъжете понякога се проявяват като невероятни идиоти по отношение на жените. И двете го знаем. Помни, че тя е не само старата му любов, но и майката на сина му, а това е нещо съвсем различно. Знаем, че се опитваш да разсееш опасенията ми, но мисля, че може да е по-разумно някои да си останат. Ще ме държат нащрек за неприятностите.

— Да, може и да си права. Казвал ли е Бек нещо за майка си? Сигурно знае, че тя ще е там?

— О, да, знае, но почти нищо не споменава за нея. А и аз не го принуждавам. Смятам, че това е нещо, за което трябва да ми каже по своя воля. Поне не изглежда разтроен. Нито пък радостен или развълнуван. Може да се е чувствал някога така, но да е разбрал, че и двете чувства са нежелани. — Тя сви рамене. — Ако обаче лейди Елизабет преднамерено се опита да му причини болка, ще се намеся. Иначе смятам за най-разумно да стоя настрана.

Маргарет само кимна в отговор и Гита се усмихна. Виждаше, че братовчедка ѝ се изморява. Помогна ѝ за още една напитка и я остави да си почива. Съпротивлявайки се на импулса да намери Тейър и да научи дали има някакво развитие в плановете му срещу Пикни, тя отиде в спалнята си да провери дали всичко, от което щеше да се нуждае в двора, е вече опаковано. Ако имаше нещо, с което да помогне в борбата срещу Пикни, беше сигурна, че Тейър ще ѝ каже. След като изруга Пикни толкова злобно, колкото можа, съсредоточи цялото си внимание върху предстоящото заминаване за кралския двор.

— Още шест трупа. — Робърт хвърли нервен поглед към намръщения си вуйчо, с когото седяха на масата. — Струва ми се, че тази твоя кампания започва да става твърде скъпа.

— Никой не те пита какво мислиш. — Чарлз Пикни плъзна поглед по къщурката, която бяха избрали за скривалище. — Така ли искаш да прекараш целия си живот?

— Можем да се опитаме да оправим отношенията си с моя братовчед и да се върнем в Сейтън Менър.

— Да не си се побъркал? Месеци наред се опитваме да го убием, а ти си въобразяваш, че той ще свие рамене и ще ни приветства като близки роднини и приятели. Ще ни отреже главите в момента, в който ни види.

— Да, но не можем да се доберем до него в двора. Пък и става все по-трудно да наемаме хора, за да ги пускаме подире му. Броят на труповете расте, а паричките ни се топят като ланския сняг. — Робърт изкрещя, а вуйчо му с едно замахване го удари толкова силно по лицето, че му разцепи устната.

— Стига си хленчил. Още не сме загубили.

Робърт понечи да спори, после бързо затвори уста. Всеки следващ провал правеше чичо му все по-жесток. Гневните му изблици ставаха все по-чести и по-необуздани. Даже когато Робърт не спореше и си мълчеше, често се случваше да понася последиците на този бяс. Започваше да си мисли, че е обвързал съдбата си с един луд.

Той въздъхна тежко, проклинайки слабостта си. Тя го държеше обвързан към брата на майка му, въвличаше го в злодеяния, в които въобще не искаше да участва. Макар че винаги бе завиждал на Уйлям и на Тейър, никога не беше желал смъртта им. Най-вече не желаше злото на Гита и започваше да подозира, че вуйчовите му планове отиваха доста по-далеч от идеята да го ожени за нея. Съсипваше го фактът, че дори това не му даваше достатъчно сила да се противопостави на вуйчо си.

— Тейър и неговата курва... — започна Пикни.

— Гита не е курва!

Това му донесе още един удар, но Робърт го понесе мълчаливо, отказвайки да вземе думите си назад.

— Те ще са заети в двора и това може да ни е от полза. Можем да си върнем Сейтън Менър.

— Да си го върнем? И как ще го задържим? Това изисква повече хора, отколкото имаме.

— Тогава ще намерим още. Що се отнася до превземането на имението, нуждаем се само от един човек, който да ни помогне. Малката Гита. О, да, тя ще ни е щитът срещу евентуална атака.

— Ако можем да се доберем до нея. Добре я охраняват.

— Вече имам план и той е в действие. Няма да е лесно, но ако се поотдръпнем временно, охраната ѝ ще се отпусне. Имаме време. Ако

сме внимателни при превземането на Сейтън Менър, може даже да направим така, че Рижия дявол да не разбере за загубата си известно време. Ами да, даже можем да използваме жена му, за да завладеем имението.

— Той ще тръгне да я търси.

— Разбира се, че ще тръгне. Трябва да тръгне. Ще използваме жена му, за да го примамим при нас, после ще го убием.

Пикни се ухили доволно, като си представи ситуацията. Мозъкът му бе претърпан с планове как да постигне този удовлетворителен за него резултат.

— И тогава аз ще се ожена за Гита, нали? — Робърт внимателно наблюдаваше вуйчо си, докато му отговаряше.

— Какво? Да, да, разбира се. Ти трябва да заздравиш правото си на собственост над тези земи. Ще имаш хубавата си малка съпруга.

„За известно време.“ Робърт чу в главата си думите толкова ясно, като че ли вуйчо му ги бе произнесъл на глас. Опита се да се успокои. Никой няма да спечели от убийството на Гита. И все пак не можеше да се отърси от чувството, че Пикни не ѝ отрежда много дълъг живот.

В плановете на Пикни зееха прекалено много пропуски и Робърт не виждаше как могат да се запушат. Дали си въобразяваше, че хората на Тейър ще подвият опашки и ще побягнат, когато той бъде убит? Наистина ли смяташе, че семейството на Гита ще остане безучастно? Щяха да бъдат заобиколени от врагове, и то могъщи врагове. Изглежда, вуйчо му не гледаше много напред в бъдещето.

Обзет от чувството на пълна безпомощност, Робърт доля чашата си и я изпи на един дъх. Алкохолът нямаше да реши нищо, но щеше да освободи съзнанието му от съмненията, вината и угризенията. За малко щеше да намери покой и нямаше да си спомня що за нищожество е.

Гита седеше в леглото, прегънала колене до гърдите си, и наблюдаваше как Тейър се приготвя за лягане. На сутринта щяха да тръгнат за кралския двор. Твърдо си каза, че това не означава, че ще загуби Тейър или че бракът ѝ ще пострада, но страхът не си отиваше. Опитвайки се да го прогони, насочи мислите си към проблема, който Робърт и вуйчо му представляваха.

— Измислихте ли нещо срещу Робърт и Пикни? — попита тя Тейър.

— Нищо определено. Говорихме за доста неща, но има твърде много възможности. Трябва да избираме внимателно.

— Разбира се. Ще говориш ли с краля за това?

Той ѝ се усмихна невесело:

— Това е другото нещо, което обсъждахме, но не можахме да решим.

— Защо да не му кажете? Пикни върши престъпления. Защо кралят да не бъде известен? Ако не друго, поне може да получите одобрението му за действията, които смятате да предприемете.

— Имаш право. Това ще ми спести необходимостта да обяснявам по-късно. Но все пак е семеен въпрос, вражда между кръвни роднини. Нямам особено желание да я изложа пред очите на чужди хора и ми се струва, че трябва да си остане между нас. Можеш ли да ме разбереш?

— О, да. Но понеже те не са мои роднини, мога да видя и недостатъците, и предимствата по-добре от теб.

— Същото казват Роджър и Мерлиън. — Той въздъхна и отиде да загаси светлините, като остави само тази до леглото им. — Те настояват да се каже всичко на краля.

Изморено се отпусна на леглото и придърпа нежно Гита в прегръдката си.

— Не вярвам да те торМОЗИ какво може да се случи на Пикни. Тревожиш се за Робърт, нали?

— Да. Трудно ми е да повярвам, че той изцяло стои зад това. Винаги е бил слаб и лесен за манипулиране, но никога жесток. Убийството не е в кръвта му. Та той се ужасяваше даже от тренировъчните битки! Нервите му не издържаха.

— Но той сам не размахва меча. С Пикни пращат други да им вършат мръсната работа.

— Прав си, така е.

Движеше бавно дланта си нагоре-надолу по ръката ѝ в чувствена ласка.

— Може би смесвам момчето от спомените си с мъжа, в който се е превърнал Робърт. Мъж, пречупен и съсипан от влиянието на Чарлз Пикни.

— Бедният Робърт.

— Бедният? — засмя се той. — Аз съм този, към когото са насочени всички остриета.

— Зная. — Тя го прегърна и целуна по брадичката. — Но не мога да спра да го съжалявам.

— Ти го съжаляваш?

— Да. Не го познавам добре, но въпреки това имам усещането, че е хванат в нещо, което нито харесва, нито може да спре. Никога не съм почувствала нещо истински злокобно у него. Колкото и да се опитвам, не мога да си представя Робърт зад всичко това.

— И аз имам такова усещане, но част от мен ме предупреждава, че се оставям кръвните връзки да заслепят очите ми за истината. Изпълват ме съмнения, а това не е добро състояние преди сражение.

— Не желаяш кръвта на Робърт по ръцете си, нали?

Той отрони тежка въздишка:

— Не, не желая.

— Няма ли начин да се избегне това? Ако е жив, когато Пикни няма да го има, трябва ли да го убиваш?

— Може би не. И все пак, ще оставя ли наточено острие зад гърба си? Знам, че Робърт никога няма да излезе лице в лице срещу мен. Но и не мога да съм сигурен, че няма да събере достатъчно кураж и да ме издебне в гръб. Не искам да живея с това подозрение.

Той не доизрече, че тази кама може да се насочи и към нея, макар да се досещаше, че тя го подозира.

— Няма ли да е чудесно, ако Робърт събере достатъчно сили да се откъсне от вуйчо си и да премине на твоя страна?

— Да. Ако го направи, ще приема, че може да му се вярва.

Тейър замълча, но тя продължи да се притиска към него, опитвайки се безмълвно да му предаде съчувствието си. Надяваше се да се намери такова разрешение на проблема, че да могат да живеят спокойни и щастливи в относителна безопасност. Тейър имаше толкова малко роднини! Не беше справедливо да му се налага да намалява и без това скромното им число със собствените си ръце.

Молеше Бога да даде на Робърт сила да се откъсне от вуйчо си, да склучи мир с Тейър и да се спре разпокъсването на малкото, което беше останало от семейството.

Тейър се взираше в тавана, потънал дълбоко в мислите си. Виждаше Робърт като дете — бледо, непрекъснато изплашено момче.

Въпреки усилията си, Тейър и Уйлям не можаха да прогонят страха от него. Сега осъзна, че Чарлз Пикни беше започнал да упражнява влиянието си върху Робърт още тогава — едва ли има по-здрави вериги от тези, изковани от страха.

В него се прокрадна съжаление към онова дете, но го прогони. Съжалението можеше да отслаби силата му в опасни моменти. Щеше да бъде честен и справедлив и нямаше да откаже на Робърт възможността да се реабилитира. Това, което не можеше и нямаше да направи, бе да позволи на каквито и да е било чувства да окажат влияние върху защитата, която трябваше да предприеме.

Гита се помръдна леко в прегръдките му и разпръсна мрачните му мисли. Изпълнен с топлота, той се загледа в нея.

— Тъкмо си мислех, че не съм казал нищо на семейството ти за тези неща.

— Смяташ ли, че е необходимо?

Той сви рамене.

— В момента нямам нужда от подкрепата, която сигурно ще ми предложат.

— Тогава вероятно е най-добре да не им казваш нищо. Само ще се разтревожат. — Тя прокара ръката си през плътните къдрави косъмчета върху гърдите му и добави тихо: — Задръж засега тревогите за себе си, ако желаш.

— Да, така предпочитам. Гордостта ме спира да им призная, че моите роднини се опитват да ме убият. А и тебе.

Тя го целуна горещо и промълви:

— Трябва да се отърсиш от тези неприятни мисли.

— Това ще ми достави удоволствие. — Усмихна й се слабо, хвана я по-здраво и я прехвърли върху себе си.

— Като твоя съпруга, мое е задължението да се погрижа да си винаги удовлетворен. — Тя изучи с език трапчинката под шията му, където туптеше животът.

— Така е.

Той обхвана с две ръце лицето й и привлече устните й до неговите. Тя нежно откликваше на целувките му.

— Значи трябва да те накарам да забравиш всичко, свързано с Робърт.

— Кой Робърт? — измърмори той, постави ръката си зад главата ѝ и притисна по-настойчиво устата ѝ до своята.

Залитайки на всяка крачка, Робърт се прибра в къщата, където бяха отседнали. Реши да не се обажда на вуйчо си и се строполи върху грубото легло. Пи, докато му прилоша, но не постигна така желаната забрава. Образи и мисли продължаваха да го измъчват, неимоверно изкривени и объркани от замаяния му мозък. Лежеше по гръб с плътно затворени очи и се надяваше вуйчо му и двамата му помощници да се качат скоро в стаята си и да го оставят сам.

— За какво държиш този пиян глупак наоколо?

— Защото, Томас, той е така необходимият ми законен наследник. — Чарлз хвърли отвратен поглед към пияния си племенник. — Това е единствената полза от него. Мислиш ли, че щях да си окача тая тежест на врата, ако имах друг избор?

— Няма ли начин да постигнеш целта си без него? — попита Бертран, като се понаведе, за да почеше разплутия си корем.

— Може и да има, но не съм го открил. Държа всичко чрез него, след като родителите му умряха. Когато се ожени за хубавата Гита и зачене дете, ще държа всичко чрез това дете и няма вече да имам нужда от този некадърник.

Томас поклати глава:

— Не е за вярване, че мекотело като него произлиза от същото семейство, от което си и ти.

— Сестра ми беше много слаба и плашлива. А аз направих всичко възможно да лиша момчето от каквато и да е смелост и дух. Трябва да ги подхванеш, когато са малки, да ги подчиниш на волята си от момента, в който ги отбият. Ето защо все още пълзи и се гърчи под командите ми, когато всъщност има пълното право да управлява сам. Ще отгледам и отрочето му по същия начин.

— И ще държиш всичко в ръцете си, докато си жив.

— Точно. — Чарлз стана и се отправи към стаята си. — Време е за лягане. Имаме много работа заранта.

Когато стъпките им заглъхнаха, както и всички шумове откъм съседните помещения, Робърт отвори очи и се взря в тъмнината. Всичко, което току-що чу, отекваше отново и отново в главата му. За

един кратък момент усети в себе си напора на сила, родена от яростта, от желанието да убие Чарлз Пикни. Едва не заплака от горчивото самосъзнание, че е твърде пиян, за да осъществи внезапно избликналото желание.

С възвръщането на обичайната му слабост се върнаха и съмненията. Беше много пиян. Можеше и да си е въобразил онова, което чу. После се сети за Гита — сладката красива Гита. Тя беше единственото нещо, което някога истински бе желал. Заради нея следваше вуйчовите си планове. Макар и да го ужасяваха, те щяха да му дадат Гита. А тя ще прогони кошмарите. Ще му вдъхне увереност, ще го направи мъж. Щеше да почака, докато получи Гита, преди да се вгледа по-внимателно във вуйчо си и да обмисли по-задълбочено нещата, които чу току-що. Когато безпаметната пустота, която търсеше, го обгърна, той се усмихна. Гита щеше да му помогне да се освободи от оковите на Чарлз Пикни.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Гита въздъхна и критично огледа прическата си за поселен път. Вече цяла седмица бяха в двора. Една отчайващо непоносима седмица според нея. Дворът не представляваше нищо друго освен едно доста пренаселено гнездо от неморални усойници. Единственото развлечение на придворните дами и господа бе сякаш непрекъснато да си отнемат един на друг съпрузите, любовниците и приятелите. Само едно нещо можеше да ги отклони от този спорт — шансът да провалят нечия кариера и така да издигнат собственото си положение. Откри, че ѝ е невъзможно да се оправи във всевъзможните заплетени взаимоотношения и интриги. Чудеше се как тези хора не падаха в клопките на собствените си замисли.

„Освен това — помисли тя и се намръщи на образа си в огледалото — да не забравяме и лейди Елизабет.“ Пръстите ѝ се изкривиха зловещо, докато в продължение на няколко сладостни минути си представи как издира очите на въпросната лейди. Първата реакция на Тейър към жената бе подчертана студенина, но задоволството ѝ от това бързо бе изтляло. Опасяваше се, че сега той отново копнее за старата си любов. Вежливостта не позволяваше да се отблъсква твърдо една високопоставена дама, но дали това бе всичко? Въпреки волята си, тя се страхуваше от хитростта и красотата на тази жена. Страхуваше се, че лейди Елизабет отново залага чаровния си капан пред сърцето на Тейър, сърце, което може би не бе преставало да я обича.

— Изглеждаш красива, съпруго моя. — Тейър се премести и застана зад нея. — Не се мръщи така.

— Сигурен ли си, че изглеждам представително?

— Ти си много повече от представителна. Готова ли си?

— Да. — Тя се нацупи на жената в огледалото, после се обърна с лице към него.

Той леко я целуна и улови ръката ѝ в своята.

— Не трябва да се напругаш толкова.

— Не съм привикнала на такива високопоставени компании — измърмори тя, докато вървяха към голямата зала. — Никога не ми се е налагало да демонстрирам добри маниери толкова дълго време. — Усмихна се, когато Тейър се изсмя силно.

— Няма да е задълго. Скоро плановете за мен ще се изяснят. После ще те изпратят в Ривърфол, ако желаеш. Ще направя, каквото кралят поиска от мен, и ще се върна при теб — усмихна ѝ се той. — Животът в двора поставя на изпитание и моя темперамент. Само интриги, измама и пълно безделие.

— Ммм — намръщи се тя. — Мислех, че искаш да стоя тука с теб? — Подозрението пропълзя в мислите ѝ, но се насили да го изхвърли оттам. — Каза, че тук е по-безопасно.

— Да, така е. Все пак не искам да те гледам така отегчена и нещастна. Знам, че тук малко неща могат да те заинтересуват.

— Вярно. От време на време, всъщност доста често, се хващам, че се вирам с невиждащ поглед и мисля за нещата, които могат да се направят в Ривърфол.

Тейър се засмя леко и кимна:

— И аз често си мисля за това. Намирам, че доста ми допада да бъда земевладелец, което, между другото, изисква много повече, отколкото някога съм предполагал. Пък и уелсите в Ривърфол ми създават достатъчно грижи, за да има опасност да загубя бойните си умения.

— Колко мило от тяхна страна! — каза тя, едва сдържайки смеха си.

В този момент той я въведе в салона и само това го възпря да не целуне немирно извитите ѝ устни. После страховете му отново го връхлетяха, когато видя как я гледат мъжете. Много от тях несъмнено я желаеха. Всички те бяха къде по-привлекателни и сладкодумни от него. Обзе го силен импулс да я скрие някъде далеч от всички изкушения, които лежаха пред нея.

Гита се огледа наоколо и въздъхна. Отново тези погледи. Не можеше да ги спре, каквото и да направеше. Караха я да се чувства не само неудобно, но и я разгневяваха. Не се вълнуваше от ласкателствата и предизвикателните маниери на младите придворни, но те не преставаха с опитите си да спечелят благоволението ѝ. Започваше да

си мисли, че ги предизвиква именно резервираното ѝ поведение, но за съжаление нямаше никаква представа какво да направи.

Мислите ѝ бързо се пренасочиха, като видя лейди Елизабет да си проправя път към тях. С приближаването на жената усети нарастващото напрежение у Тейър. Това, което я безпокоеше, бе причината за тази напрегнатост.

Бързо си напомни, че той прекарваше всяка нощ в леглото им. Отнасяше се с нея нежно, топло и закрилнически, даже когато не правеха любов. Сигурно мъж, чието сърце е другаде, не би се държал така. Щеше ли да бъде така внимателен към съпругата си, ако ѝ изневеряваше? Искаше ѝ се да вярва в това, но несигурността ѝ отнемаше увереността. Тези недотам приятни размисли ѝ помогнаха да остане хладнокръвна, когато другата гальовно измърка, че е дошла да придружи Тейър при краля.

„Като че ли той не може да се справи сам“ — мислеше си тя раздражено, докато търсеше някое тихо местенце, където да изчака завръщането на Тейър. Изненада се, че лейди Елизабет се върна при нея. Гита знаеше, че се задава конфронтацията, която се надяваше да избегне. Въздъхна с примирение и още веднъж си пожела Тейър да се върне скоро.

— Чувствате се съвсем сигурна, нали, лейди Гита?

— А не трябва ли, милейди?

— Някога той ме обичаше.

— Някога.

Самоувереното подсмиване на жената я накара да изпита болезнено желание да я зашлеви.

— И пак ще ме обича. Не сте ли забелязали как омеква, когато е с мен? Даже и сега мога лесно да ти го отнема.

Гита се страхуваше най-много от това, но се насили да се държи спокойно и невъзмутимо.

— И с каква цел? Знам, че си търсите съпруг, а Тейър е вече женен.

— Вярно е, че търся съпруг, но през това време трябва да живея. Тейър вече не е беден рицар. Сигурна съм, че ще бъде много щедър любовник. Да, дори много щедър.

— Не вярвам да имате възможността да се уверите в това.

Надяваше се, че звучи толкова убедително, колкото искаше да бъде.

— Дали? Той е силен, здрав мъж. Жизнен и изпълнен със страсти. Добре помня колко страстен може да бъде. И колко ненаситен. Една жена не може да удовлетвори нуждите на такъв мъж.

— Напоследък една жена му беше достатъчна.

— Така ли? Може би просто не е имал избор? Ще видим.

— Тейър е мъж, който държи на клетвите си. — Гита копнееше да е уверена в това, което казва.

— Брачните клетви ли? — засмя се лейди Елизабет. — Глупаво момиче! Никой мъж не ги спазва. Много си наивна. Ще ти покажа, мое невинно дете, колко лесно може да забрави мъжът обещанията, произнесени пред църковния олтар.

Гита гледеше как се отдалечава. Всяко нейно движение издаваше зле прикривана покана. Отиде право при групичката, където Тейър разговаряше с краля, и започна да флиртува с един млад придворен на име Денис. Но Гита виждаше добре накъде са насочени омайващите зелени очи на Елизабет — към Тейър. Самата тя внимателно наблюдаваше Тейър, макар че ѝ се искаше да има силата да се отстрани и напълно да загърби нечестната игра на Елизабет.

Мразеше се заради съмненията, които я изпълваха, но не можеше да ги преодолее. Не можеше да изхвърли от паметта си признанието на Тейър, че е обичал Елизабет. Не можеше да се отърси и от болката, че той никога не каза дали е престанал да я обича. Лейди Елизабет бе много решителна. Гита се страхуваше, че той може да се поддаде отново на изкушенията, които тази жена поднасяше. Знаеше, че в сърдечните работи и най-мъдрият мъж може да се държи като последния глупак. А един от страховете ѝ бе, че тя самата може да се направи на глупачка.

Когато Тейър изведе лейди Елизабет от салона, нещо в Гита се смръзна. Той не я погледна нито за миг. Погледът му бе съсредоточен върху дамата му, а нейната красива главица бе извърната в очакване. Елизабет се облегна на него и той я обгърна с ръка. Изглеждаха като любовници, търсеци уединение. Гита не искаше да повярва, че Тейър може така да се отнесе с нея пред очите на толкова много хора. Сигурна бе, че всеки поглед в залата е обърнат към нея.

— Милейди, позволете ми да ви съпроводя до градината — промълви нисък мъжки глас до нея.

Безучастно, Гита остави младият мъж да я хвана под ръка.

— Градината? — Тя разпозна младежа — беше Денис. — До градината, казвате?

— Да. — Той я поведе решително навън. — Изглеждате много разстроена. Не е разумно да показвате слабостта си пред всички тия злорадници, които само дебнат на кого да се посмеят. Мъчно ми е да го кажа, но тези неща се случват. Човек трябва да се научи да ги приема с достойнство.

Достойнството бе последното нещо, за което мислеше. Съзнанието ѝ бе блокирано от видения за Тейър и Елизабет, преплетени в страстна прегръдка. Помъчи се, но не успя да прогони мъчителните картини, които едновременно разкъсваха сърцето ѝ и я изпълваха с желание за насилие. Изплаши се от посоката, в която поеха мислите ѝ. Редом с образа на Тейър, престъпващ брачните си клетви, виждаше и себе си, връхлитаща върху двамата любовници като ангел на отмъщението. Нуждата да руши, да осакатява и да убива, така чужда на природата ѝ, избуяваше в нея и я ужасяваше със самото си присъствие.

— Какви неща? — тросна се тя на Денис, борейки се да превъзмогне болката, която я разяждаше вътрешно.

— Любовници, мила.

Той я заведе до едно място, доста отдалечено от обичайните пътеки за разходка.

Гита се облегна на едно дърво и изведнъж се почувства напълно отмаляла и безсилна.

— Наричайте греховете с истинските им имена, сър. Това е прелюбодеяние.

Копнееше да допълзи до покоите си незабелязано и едновременно с това мразеше мисълта да се държи като пребито куче.

— Нищо необичайно. Брактът е необходим само за да се осигурят законни наследници, нищо повече.

Той постави едната си ръка на дървото до главата ѝ и се приближи до нея.

— Брактът е осветен от Бога съюз между мъжа и жената! — Чудеше се защо хората толкова трудно разбират тази простичка

истина.

— За да може децата да са законни и наследяването да става без проблеми. — Той постави и другата си ръка до главата ѝ и я загради като в рамка. — Всеки разбира това.

— Никой нищо не разбира.

— Хайде, мила, нека ти помогна да облекчиш болката си.

Денис обхвана брадичката ѝ с една ръка и я целуна. Трябваше ѝ само един миг, за да преодолее шока, после замахна. Вложи в удара целия гняв, който я изгаряше отвътре. Звукът от плесницата отекна оглушително в градината. Денис леко се олюля. Погледна го в очите и разбра, че е сгрещила. Бързото бягство щеше да е далеч по-разумна постъпка. Денис явно приемаше отказа като оскърбление към мъжествеността му. Ярост заслепи очите му и разкриви приятните му черти. Тя не можа да сдържи един приглушен вик на паника, когато грубо я сграбчи в ръцете си и силно я притисна о дървото.

— По дяволите, жено! Съпругът ти се забавлява с друга, а ти ми се правиш на монахиня!

Тя се бореше да се освободи от настойчивите, сякаш трескави целувки, с които насилваше лицето и шията ѝ и които караха кожата ѝ да настръхва.

— Няма да изневеря само защото на мен са изневерили! Оставете ме! Има други, които с удоволствие ще го сторят. Не и аз!

— Ще те накарам да ми се молиш, малка моя монахиньо.

Когато я хвърли на земята, бе зашеметена. Силата на падането изкара дъха ѝ и когато се опита да изкрещи, вече беше късно. Той покри устата ѝ със своята и брутално я зацелува. Опита се да го ухапе, но той я зашлеви толкова силно, че ѝ се зави свят. Това ѝ състояние силно улесняваше намеренията му, затова изостави тази тактика.

Държеше я прикована към земята, докато се мъчеше да съблече дрехата ѝ. Тя използва моментното му разсейване и пъкна краката си между неговите. Братята ѝ я бяха осведомили за уязвимостта на мъжките слабини и сега, докато се бореше да освободи ръцете си от Денис, се опита да приложи това, на което я бяха научили. Почти беше успяла, когато с ъгълчето на окото си съзря приближаващите Тейър, лейди Елизабет и Роджър.

Тейър тъкмо бе спрял да се смее, развеселен от злобните погледи, които Роджър и лейди Елизабет си разменяха. Намираще

прозрачните ѝ опити да го съблазни за забавни. От момента, в който се престори на неразположена, знаеше, че е преструвка, но беше любопитен да разбере каква е играта ѝ.

Не изпитваше нищо към нея. Беше окончателно и напълно свободен от опустошителния ѝ чар. Осъзна, че е напълно завладян от Гита и че не е останало нищо от парализиращата власт, която Елизабет упражняваше над него преди. Призна си също, че Гита му е възвърнала мъжкото самочувствие. В него нямаше вече слабост и неувереност, с която да си играе Елизабет. Намираше я донякъде забавна, малко досадна и нищо повече.

Удоволствието, което му доставяха мислите за Гита, се изпари с болезнена рязкост, когато завиха по една по-отдалечена алея и видя Гита, просната на земята под един млад и хубав придворен. Прекрасната ѝ коса бе разпиляна под нея, а дрехите ѝ бяха в пълен безпорядък. Закова се на място, зашеметен от гледката.

Внезапно се върна в друго време и в друга градина, когато илюзиите му бяха съкрушително разбити. Но този път болката бе невероятно по-силна. Чакаше отново да чуе подигравателния смях, презрителния шепот. Усети намерението на Роджър да се намеси и го спря. Искаше да го накара да види какъв голям глупак е бил до този момент, защото истината сега лежеше пред тях. Искаше да я посрещне с отворени очи. Тоя път нямаше да се прави на глупак заради една жена.

Малко по малко обаче единствената истина, която се разкриваше пред него, бе, че Гита не е доброволен участник в тази сцена. Бесните ѝ движения издаваха съпротива, а не екстаз. В първия момент беше видял нещо нереално, примесвайки миналото с настоящето.

Погледът му срещна нейния. Видя молбата в него, но объркването му го беше заковало на място. Видя как изражението ѝ се промени, молбата се превърна в шок, безмерна болка. Разбра, че е приела колебанието му като знак, че я осъжда, но не може да се помръдне.

Гита бе зашеметена от поведението на Тейър. Той не направи опит да ѝ се притече на помощ. Само стоеше и гледаше, даже попречи на Роджър да ѝ помогне. Съпругът ѝ, на когото честта му повеляваше да я защити, я изостави в бедата.

Студен полъх по бедрата я извади от безпомощното състояние. Трябваше сама да се погрижи за себе си. По-късно щеше да се занимава с обидата, която ѝ нанесе Тейър с безразличието си към положението, в което бе изпаднала.

Придвижвайки крака си с още един, последен инч, тя го насочи точно между бедрата на мъжа и влагайки цялата си сила, го ритна с коляно в слабините. Той изпищя, сгърчи се и падна встрани от нея. Тя се изправи бавно, олюлявайки се, и се облегна на дървото, за да се задържи на крака.

Без да се опитва да скрие болката си от неговото предателство и борейки се за дъха си, тя се взираше втренчено в Тейър. После изведнъж разбра, че ще повърне. Когато той най-накрая пристъпи към нея, тя рязко се отдръпна.

Докато тичаше към храстите, видя лейди Елизабет да помага на пребледнелия Денис да се изправи, и Роджър, който ги изучаваше отблизо. Двамата си размениха няколко гневни реплики, преди да използват разсейването на Тейър и Роджър, за да избягат. Гита започна да подозира, че голяма част от това, което се случи, е било предварително планирано, но мъчителните пристъпи отнемаха яснотата на мисълта ѝ.

Падна на коленете си и видя Тейър да ѝ протяга ръка за подкрепа.

— Не ме докосвай! — извика тя задавано и започна да повръща.

Тейър издърпа ръката си като ударен. Гледаше как Роджър приближава до Гита. Изпитвайки непреодолима нужда да направи нещо, той отиде да намокри в един фонтан кърпичката си, подарък от Гита, който смяташе за малко смешен. Отпусна се до нея и започна да бърше лицето ѝ. Отчаяно се мъчеше да измисли някакво обяснение, макар да знаеше, че едва ли има какво да ѝ каже.

Главата ѝ се поизбистри и тя разпозна кой така нежно бърше лицето ѝ. С гневен вик отблъсна ръцете му, разстройвайки с това загрижения Роджър, и се изправи колебливо. С периферното си зрение видя, че и Бек се е присъединил към тях, Елизабет и Денис не се виждаха никъде. Знаеше, че това означава нещо, но беше твърде потресена, твърде разгневена, за да мисли разумно. Концентрира се върху причината за агонията, която я убиваше.

— Казах ти да не ме докосваш! — озъби се тя.

— Гита, моля те, нека ти обясня... — започна Тейър, заеквайки, тъй като никакви извинителни думи не му идваха наум.

— Да ми обясниш! Какво да ми обясниш? Да не искаш да кажеш, че нямаш достатъчно мозък в главата си да видиш разликата между любовен акт и изнасилване? Мислех, че си опитен в светските дела! Или пък това е някакъв дворцов обичай, за който си пропуснал да ми кажеш? Но какво значение има? Ти си ми съпруг! — изкрещя тя, почти обезумяла от ярост.

— Гита! — Тейър протегна ръката си да я докосне успокояващо, но тя отново я отхвърли.

— Съпруже мой — думите прозвучаха като обида, — независимо дали това тук бе по мое желание или не, ти трябваше да се нахвърлиш върху мъжа с меч в ръка.

Внезапно се втрени в него — нежелано прозрение се оформяше в главата ѝ.

— Това си очаквал да видиш, точно това.

— Не! — Тейър веднага разбра, че е протестира прекалено прибързано и с неубедителност, която самият той долови.

— Така е. През всичкото това време само си чакал да стъпя накриво. Не видя изнасилването, защото не очакваше да го видиш. Толкова пъти си повтарях да не бъда такава черногледа песимистка, но съм била права. Ти никога не си ми вярвал. Никога!

— Гита — направи той още един отчаян опит, — хайде да те заведа в стаите ни. Трябва да се преоблечеш. После можем да поговорим.

— Не тръгвам никъде с теб! Никъде!

Гласът ѝ бе равен, въпреки че чувствата едва не я задушаваша.

— Не можеш да се движиш сама из двора.

— Така ли? И защо не? Сама съм точно толкова защитена, колкото и с теб. — Наслади се на трепването му, на начина, по който се обезцвети лицето му. — Че какво, някой убиец можеше да ме нападне и да ми пререже гърлото, преди да решиш дали е сериозно. — Тя издаде лека въздишка: — Всъщност, да. Ще отида в покоите ни, но сама. Беше дълга вечер. Първо бившата ти приятелка лее отрова в ушите ми. После трябва да гледам как вие двамата се промъкват в сенките като нетърпеливи любовници. И тогава — последен удар — откривам, че съпругът ми винаги ме е смятал за курва. Страхувам се,

че забавленията ми дойдоха малко множко. — Усети някой да я хваща за ръката и се извърна. — Бек?

— Ще дойда с теб — изрече момчето.

Съчувствието в очите на детето ѝ се стори като балсам за изтерзаните ѝ чувства. Вероятно то не можеше да разбере всичко, което се говореше, но усещаше, че е наранена. Тя стисна ръката му с благодарност.

Тейър не искаше да я пусне да си върви, без да е говорил с нея, и пак протегна ръка да я докосне. Реакцията на Гита бе такава цветиста ругатня, че очите му изскочиха. После заби с все сила юмрук в стомаха му. Напълно изненадан, той се сгъна на две и остана така, докато я наблюдаваше как се прибира. Бек вървеше от едната ѝ страна и не преставаше да мята нервни погледи във всички посоки. Когато накрая понечи да я последва, Роджър го спря.

— Не, Тейър, остави я.

— Трябва да говоря с нея.

— За какво? Какво ще ѝ кажеш? Че е права?

Тейър рязко се извърна от погледа на Роджър и се взря невиждащо в посоката, където бе изчезнала Гита.

— Да, това. Или лъжи. Или извинения. Каквото и да е.

— Смятам, че в момента е най-разумно да я оставиш за малко сама.

— Така че омразата ѝ да набере сила?

Роджър се намръщи.

— Не мисля, че именно омраза изпитва в момента. Болка, гняв, разочарование — да. За какво, по дяволите, мислеше тогава? Как можа просто да стоиш там като пън и да гледаш как някакво нищожество насилва жена ти?

— Правех точно това, в което ме обвини тя — призна Тейър с натежал от вина глас.

Придвижи се до една груба дървена пейка и се отпусна тежко върху нея, заровил лице в ръцете си. След миг Роджър седна до него. Как оценяваше Роджър действията му, нямаше голямо значение в момента. По-важното бе да намери начин да заличи злината, която бе сторил на Гита. Но не беше много сигурен как би могъл да поправи нещата между тях. Погледна към приятеля си, но и той не му вдъхна много надежда.

— Може би, ако паднеш на колене пред нея, ще помогне — измърмори Роджър след малко.

— Изглежда това е единствената възможност изобщо да ме приеме.

— И какво ще ѝ кажеш?

— Добре, определено не мога да отхвърля обвиненията ѝ, защото ще разбере, че я лъжа. Това ще влоши нещата, ако изобщо има накъде да се влошават. Все я чаках да ми сложи рога, знаеш. — Той поклати глава със съжаление. — Ти ме предупреждаваше за това. Трябваше да ти обърна внимание и даже мисля, че бях започнал да се вслушвам в думите ти.

— Явно е, че не си чул и дума, или си го сторил твърде късно. Златните ябълки обикновено прасетата ги ядат — изръмжа Роджър.

— Обидите ти не решават въпроса.

— Не очаквай от мен идеи.

— Изправи ме пред армия от врагове и знам къде съм, какво трябва да правя и какво не.

— Колко жалко, че Гита не е вражеска армия.

Тейър пропусна забележката.

— Изправи ме пред една жена и се пъна като невежо и недодялано хлапе. Отнасях се с курвата като с дама и с дамата като с курва. Най-важното нещо, което един мъж би трябвало всъщност да осигури на жена си, е закрила. Аз напълно се провалих в очите на Гита.

— Дай ѝ време да се поуталожки гневът ѝ.

— Но ще заглъхне ли?

— Не е в природата ѝ да се гневи дълго.

— И аз така мисля, но досега не бях ставал свидетел на такъв силен пристъп.

— Слушай, остани тази нощ в моята стая. Това ще ѝ даде време да се успокои, а на теб — да размислиш.

— Така май ще е най-добре. Ако се промъкна в леглото ѝ тази нощ, спокойно може да ми пререже гърлото.

По целия път до стайте си Гита се опиваше от кръвожадни помисли. Една я гледаше загрижено, докато миеше лицето и плакнеше устата си, но Гита нямаше желание да я успокоява. След като се освежи, тя седна на леглото и избухна в сълзи.

Макар и напълно разстроена, забеляза, че нито Бек, нито Една знаеха какво да правят с нея. Накрая Бек взе четката, седна зад нея и започна да разресва разбърканите ѝ къдрици. Почувства се дълбоко трогната. Безропотно изпи билковата напитка, която Една доближи до устните ѝ, после, все още плачейки, се остави в ръцете ѝ, за да я преоблече. През цялото време Бек разказваше на Една какво се беше случило. Гита се опитваше да обясни някои подробности, но плачът променяше до неузнаваемост думите ѝ. Накрая легна и промърмори едно „благодаря“ на Една, която постави студен компрес на челото ѝ. Втренчи се в тавана и се опита да овладее хълцането и треската, която разтърсваше тялото ѝ.

— Бедният Бек — промълви тя, поглеждайки към момчето. — Не знаеш какво да правиш, нали?

— Оставам при теб. — Бек седна до нея и взе ръката ѝ в своите. — Ще остана при теб.

— Радвам се.

— Тя беше планирала всичко това.

— Моля?

— Майка ми, лейди Елизабет. Тя го измисли. Чух я да го казва на онзи мъж. Искаше татко да ви хване с него. Предполагаше, че тогава татко ще се върне при нея.

— Е, тогава е добре дошла при него.

— О, не, милейди! — Една поклати глава, сплитайки нервно пръстите си. — Не искате да кажете това, нали? Не може да е истина. Лорд Тейър няма да тръгне с тази жена.

— Не, няма — съгласи се Бек с нея.

— Проблемът не е в лейди Елизабет — въздъхна Гита и отпи още малко от отварата на Една. — Той просто си стоеше там. Не направи нищо. Никога не ми е вярвал. Само е чакал да се проявя като курва, каквато винаги е смятал, че съм.

— Не! — извикаха Една и Бек заедно.

— Да. Искам да си отида у дома. Искам да се върна в Ривърфол.

— Татко скоро ще дойде. Знам го. Скоро ще може да напусне двора.

— Искам да си ида сега, Бек. Една, би ли започнала да прибиращ нещата ми.

— Ще ида да кажа на татко — каза Бек, но Гита го спря.

— Няма нужда. Ще му оставя бележка. Искаш ли да дойдеш с мен, Бек? — Нямахме за цел да застава между бащата и сина, но изпитваше силно желание да вземе момчето със себе си.

— Да, но татко...

— Баща ти няма да ти се сърди. Една, още ли не си започнала?

И Бек, и Една се опитаха да я разубедят, но напразно. Знаеше, че и двамата се надяват Тейър да се появи и да предотврати бягството ѝ. За голямо нейно облекчение това не се случи. До нея достигна слухът, че Тейър се е настанил в стаите на Роджър, където се наливал здраво и се отдавал на самосъжаление. Надяваше се да продължи да го прави, поне докато се отдалечи извън неговия обсег.

Гита не си позволяваше лукса да се самосъжалява. Беше прекалено изморена. Дворцовият живот беше изпитание, но се надяваше да има подкрепата на Тейър. Сега просто искаше да се върне вкъщи и да обърне гръб на всичко това.

Не знаеше как да преодолее дълбоко загнездената силна болка, която я измъчваше. Обичаше Тейър, макар че би предпочела да не е така. Именно любовта ѝ я караше да се чувства напълно съсипана от неговото недоверие, смазана от откритието, какво в действителност мисли той за нея. Това, което бе изглеждало така прекрасно, така многообещаващо, се стовари върху нея като проклетие.

Утрото едва бе обагрило небето, когато потегли към Ривърфол. Четирима от мъжете, които баща ѝ бе изпратил, когато напусна родния си дом, я придружаваха, за да я закрилят по пътя. В колата я съпровождаха Бек и Една. За миг си зададе въпроса не избираше ли поведението, типично за страхливците, после отпъди мисълта. Инстинктът я тласкаше да намери убежище, където да се скрие с болката си. Имаше нужда да обмисли сериозно брака си, ако все още имаше брак, който да обмисля, разбира се.

Тейър посрещна новия ден с главоболие, пресъхнала уста и съзнанието, че е направил нещо, за което може да няма прошка. В добавка към нещастieto му кралят го извика незабавно. Той неохотно се отзова, надявайки се, че няма да го задържи за дълго. Трябваше да се види с Гита. Но кралят го задържа с часове.

— Виждал ли си Гита? — попита той нетърпеливо Роджър, като влезе в стаята му в късния следобед.

— Въобщо не съм я виждал. Освен това и Бек не се е мяркал днес.

— Вероятно е с нея — промълви Тейър, докато се миеше. — Кой пък може да е сега това? — измърмори той, когато след няколко минути някой почука на вратата. Като видя кой е, Роджър се смръщи:

— Какво искате?

Лейди Елизабет се промъкна край него и отиде право при Тейър, пренебрегвайки неодобрителния му поглед.

— Изглеждаш добре, Тейър.

— Мога ли да направя нещо за теб?

Тейър бързо се отмести от нея, за да се наметне.

— Ами, след като малката ти женичка си е заминала, си мислех, че можеш да ме придружиш на празненството довечера.

— Гита си е заминала?! — сърцето на Тейър сякаш потъна в ботушите му.

— Да. Чух, че тръгнала на зазоряване. Но къде отиваш? — извика тя.

Тейър си спести труда да ѝ отговори. Втурна се навън, а Роджър го последва моментално.

Само след няколко минути обикаляха покоите на Гита, като на всяка крачка се спъваха в доказателства за устремното ѝ заминаване.

— „Чакай до сутринта“ ми каза ти! — изрева Тейър. — Каза ми да я оставя за малко!

— Не съм си и помислял, че може да те напусне — заекна Роджър.

— Ами ясно е, че го е направила. Какво е това? Грабна бележката, оставена на леглото, и се тръшна тежко, за да я прочете.

„Съпруже, връщам се в Ривърфол. Бек е с мен. Също и воините на баща ми. Не бързай да ме видиш. Гита.“

Тейър подаде бележката на Роджър, който трепна, докато я четеше. Смисълът ѝ бе убийствено ясен. Гита знаеше, че Елизабет го преследва. Похватите на бившата му любовница едва ли биха могли да се нарекат изтънчени. И все пак го бе оставила, без да се тревожи от домогванията на Елизабет. Този факт криеше много повече съдържание, отколкото кратичката бележка. Гита стремително разкъсваше връзките си с него и му обръщаше гръб.

— Трябва да я последвам.

— Не можеш да тръгнеш. Поне докато кралят не ти даде разрешение.

— Но това означава да се забавя със седмици.

— Гита знае, че не можеш просто така да напуснеш двора. Ако тази работа се проточи твърде дълго, говори с Едуард. Кажи му, че имаш семеен проблем, за който трябва да се погрижиш лично. Слава Богу, че поне се е върнала в Ривърфол, а не при семейството си.

— Да, но прекалено ясно е написала, че присъствието ми там е, меко казано, нежелано.

— Била е още наранена, когато е писала бележката, Тейър — въздъхна Роджър. — Може би така е най-добре. Времето лекува всичко.

Тейър не беше сигурен дали е съгласен, но Роджър бе прав поне за това, че в момента не може да направи нищо.

— Времето ще ми помогне да открия и негодника, който ми се изплъзна снощи.

— Най-вероятно вече е на половината път за Лондон.

— Само си открадва още няколко дни живот.

Времето течеше твърде бавно. Кралят изпрати Тейър и хората му да атакуват гнезда на разбойници и бандити, които тероризираха блатата. Тейър се закле, че след като изтече четиридесетдневното му задължение, няма да се задържи в двора и минута.

Наскоро възстановилата се от боледуването Маргарет посрещна Гита в Ривърфол със зле прикрито учудване. Малко след като се освежи от пътуването, Гита разказа на братовчедка си всичко, което се бе случило. За нейна изненада Маргарет се разстрои, но изрази известно съчувствие към Тейър. На Гита бързо ѝ стана ясно, че Маргарет се надява самата тя да започне да изпитва подобно чувство до завръщането му.

Въпреки непрекъснатите, макар и деликатни усилия на Маргарет, минаха дни, преди Гита сериозно да започне да обмисля възможностите относно брака си. Беше обвързана до живот, но установи, макар и с неохота, че не иска да бъде другояче. Не искаше да подведе Тейър. Всъщност вече очакваше връщането на мъжа си или поне да получи някаква вест от него. Нямахше значение колко жестоко я е наранил. В душата си оставаше негова съпруга. Трябваше ѝ време, за да се уталожат болката дотолкова, че да може отново да го обича

свободно и непосредствено, както по-рано. Но той я беше научил на предпазливост. Искаше да си дойде вкъщи, за да му даде да разбере, че е всичко друго, но не и безхарактерна и малодушна жена.

В навечерието на четиридесет и първия си ден в двора Тейър каза на краля, че иска да замине за Ривърфол сутринта. Кралят нямаше желание да го пусне, но Тейър му напомни, че задължителната му служба е приключила. Спомена също, че има неприятности вкъщи, които очакват разрешение твърде отдавна. Тъй като за внезапното заминаване на Гита от двора се бе приказвало много, Едуард не настоя за по-подробни обяснения и го пусна. Тейър побърза да тръгне, преди кралят да е преразгледал благосклонното си разрешение.

Легна си за последен път в кралския двор и благодари на Бога за това. Самотните нощи, прекарани в леглото, което преди бе делил с Гита, бяха най-трудното нещо за понасяне. Понякога трябваше да пие прекалено много, за да е в състояние да заспи. Много нощи на Роджър се бе налагало да се бори с него, за да го съблече и сложи да легне.

Често бе копнял за Гита, но и нерядко я проклинаше. Беше станала твърде важна за него. Непрекъснато мислеше за нея. Това понякога го радваше, а понякога го караше да крещи срещу безплътния ѝ образ с молба да го остави на мира. Започна да се страхува за разсъдъка си.

Лейди Елизабет бе продължила да го преследва с опити да възроди магията, която го бе държала в плен години наред. Гледаше да я избягва, защото, макар че понякога ставаше досадна, имаше и случаи, когато се изкушаваше да се възползва от неприкритите ѝ покани. Беше жизнен мъж, сам от дълго време и тялото му копнееше за жената, която бе избягала от него. Все пак, когато едва не се поддаваше на сластолюбивото изкушение, той изведнъж се отказваше и захвърляше всякакво приличие и деликатност, само и само да я отпрати. Не бе голямо удовлетворение за него, че най-накрая успя да си върне за унижението, на което го бе подложила. Но не трябваше и да забравя, че вероятно си е спечелил враг, когото не трябва да изпуска от очи.

Докато очакваше утрото, се опитваше да събере кураж. Не беше изкусен нито със словата, нито с жените. В Ривърфол го очакваше

жената, която бе оскърбил дълбоко.

За да оправи нещата, ще трябва да намери единствено правилния подход, да каже единствено верните думи, а съвсем не беше убеден, че знаеше кои са те.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Викове и крясъци се разнесоха из Ривърфол. Само за секунди се разви бясна активност. И без да ѝ казва някой, Гита разбра, че Тейър се връща. Беше го видяла от прозореца на кулата, където изгуби много часове във взирание в далечината. Бавно се отправи към големия салон, за да го посрещне. При всяка стъпка си повтаряше да не забравя да се държи с него хладно, отчуждено и с достойнство.

Беше ѝ липсвал много повече, отколкото би искала. Всяка нощ беше безкрайна. Трябваше да запълва дните си с работа, иначе те едва се влачеха. Не искаше Тейър да знае тези неща. Поне засега — не. Такова знание би му дало предимство, което не би закъснял да използва.

Той я беше оскърбил и очакваше от него опит да поправи положението. Гита не можеше да му позволи да си мисли, че би могъл да се отнася с нея така, сякаш нищо не се е случило. Ако позволеше това да стане, очакваше я бъдеще, изпълнено с удари и обиди, така леко забравяни, колкото и небрежно нанасяни. Съмняваше се дали Тейър би искал чак толкова покорна съпруга, плаха и лишена от гордост.

Наистина времето бе притъпило болката. Започна да проявява известно разбиране към постъпката му тогава. Лейди Елизабет бе оставила болезнена рана, а Гита подозираше, че и други жени са дълбали по нея през годините. Беше много обидена, задето я бе сравнил с лейди Елизабет, но не ѝ липсваше желание да го разбере. Даже да беше склонна да му прости за обидата, трябваше да намери начин да промени мисленето му.

Преживявайки отново инцидента в съзнанието си, вече виждаше нещата по-ясно. Припомни си как Тейър я бе погледнал, когато я видя, простряна под Денис — като поразен от гръм. Беше сигурна, че за момент е смесил миналото с настоящето и в объркването си е видял Елизабет и развратната ѝ похот, а не нея и изнасилването. Но все пак тогава не беше нито мястото, нито времето за такова объркване.

Трябваше да си даде сметка и за времето, през което бяха разделени. Как го е прекарал той? Поддал ли се е на Елизабет отново? Подтикнала ли го е към тази змия със заминаването си? Искаше й се да вярва, че е вече достатъчно мъдър, за да стане жертва отново, но се терзаеше от факта, че той никога не бе казал дали е преставал да обича Елизабет. Неговият лек срещу обсебващата й власт бе разстоянието, но нямаше как да стои далече от нея в двора, и то сам.

— Тейър се завърна, Гита.

Усмивайки се криво на Маргарет, която стоеше заедно с Една в основата на стъпалата, и двете еднакво разтревожени, Гита изрече провлачено:

— Подозирах нещо такова.

— Така ли? И какво възнамеряваш да правиш?

— Да посрещна и поздравя съпруга си, както подобава на достойна съпруга.

— О, Гита!

— Маргарет, знам, че твоето желание е да му простя. И моето е такова. Но въпреки всичко не мога просто току-така да му се хвърля на врата. Това не е нещо дребно, някоя обикновена семейна разправия. Той стоеше, докато мен ме изнасилваха. Разбирам причините за поведението му, това не ме кара да се чувствам по-малко оскърбена и предадена оттогава. Ако се държа така, сякаш нищо не е станало, ще омаловажа простъпката му. И ако той не направи опит да се реабилитира, това ще ме измъчва вечно. Не, Маргарет, той трябва поне да се извини или нашата връзка е обречена. — Тя слезе по стълбите. — Бих искала да получа и обяснение, макар че ще го разбере, ако не го направи, защото самият той може да не е проумял напълно всичко това.

Спря на достатъчно разстояние от вратата и добави:

— Ще изпълнявам задълженията си на негова съпруга. Няма да посрамя себе си или семейството си. Ако обаче Тейър желае от този съюз нещо повече от придържане към задълженията, ще трябва да преразгледа инцидента.

Пребори се с изкушението да се отърси от този сериозен тон и да поуспокои загрижеността на приятелката си.

— Мисля за нещо друго, Маргарет.

— Мога ли да попитам за какво?

— Мисля, че най-добрият лек за тази рана върху брака ми ще е едно добро кръвопускане. — Усмихна се криво, като забеляза как думите ѝ допълнително разтревожиха Маргарет.

— Какво искаш да кажеш? — подозрително запита тя.

Нямаше време да отговори, защото в този момент влязоха Тейър и Роджър. Гита усети как сърцето ѝ подскочи от радост, докато се приближаваше, за да поздрави съпруга си. Мислите ѝ бяха вече страстни, плътски, похотливи. Едва ли би могла да спази предначертаната си линия на поведение, ако мъжът ѝ ѝ влияеше така силно. Наложително беше бързо да потуши желанието си, иначе Тейър щеше да го долови, а това нямаше да е за добро.

Пристъпи към него и подложи бузата си, когато се наведе да я целуне.

— Добре дошъл, съпруже. И вие, сър Роджър. Пристигането ви донякъде е изненадващо, но съм уверена, че вашите спални са готови. Когато се пригответе, ще ви бъде поднесена храна. — Поздрави се вътрешно за учтивия си, пълен с достойнство тон.

— Благодаря, милейди — промърмори Роджър, тъй като Тейър просто стоеше, слисан и безмълвен.

— Бек — извика тя, когато момчето внезапно се появи в салона, — ще бъдеш ли така любезен да помогнеш на баща си и на сър Роджър? В спалните на сър Роджър са подготвени вани за тях. Аз ще нагледам какво става с яденето.

Със сетни усилия се сдържа да не се затича, тъй като ужасно се страхуваше да не провали представлението си, ако я притиснат потвърдо към стената.

— Здравей, Бек — успя накрая да продума Тейър и последва сина си по стълбите.

— Здравей, татко. Сърдиш ли се, че заминах? — Бек погледна боязливо към баща си.

— Не. Имаше достатъчно пажове в кралската свита.

— Това е добре, защото тя имаше нужда от мен.

Тейър не знаеше какво да отговори и не каза нищо повече, докато не влязоха в стаите на Роджър. Пред силно разгоряното огнище бяха разположени две вани. Той учтиво освободи прислужниците, а когато Бек им помогна да си свалят оръжието, освободи внимателно и него.

— Тонът ѝ беше преднамерено леден — промълви той, като се настани в горещата вана.

— Да, усетих го. — Роджър се отпусна сред парата с въздишка на удоволствие.

— А аз стоях там като безмозъчно говедо. Не можах една дума да обеля дори.

— Тя все още е тук, Тейър. Спокойно можеше да е отишла при семейството си.

— Да, но не мога да съм сигурен какво точно означава това и важно ли е. Толкова е студена. Толкова учтива. Никога не е била такава.

— Поне продължава да пази дома ти.

— Това трябва ли да означава нещо?

Роджър сви рамене:

— Доста жени показват недоволството си със студена баня и отвратителна храна.

— Все още не сме яли — пошегува се Тейър малко отпаднало.

— Вярно, но не смятам, че е способна да използва този номер. — Роджър въздъхна отново и погледна приятеля си с искрена симпатия. — Истинският проблем вероятно те очаква в спалнята.

Тейър изръмжа и се потопи до раменете във водата.

— И аз от това се страхувам. Ще е така покорна и любезна, както и когато ни посрещна. Пази Боже, това ще е повече, отколкото мога да понеса — прошепна той. Самата мисъл му свиваше сърцето.

— Тогава говори бе, човек. Кажй ѝ всичко.

— Дори това да ме накара да изглеждам като побесняло магаре?

— Да, даже и така да е. Не виждам никакъв друг начин.

— И аз не виждам — въздъхна тежко Тейър, понеже перспективата го смразяваше.

Въпреки това той се вкопчваше в надеждата да се намери и друг изход. Случката в градината го бе накарала да се почувства завършен идиот. Знаеше, че е оскърбил Гита, но все още се надяваше, че тя ще размисли върху това, което се случи, ще разбере причините и ще забрави. Съзнаваше, че трябва по някакъв начин да се оневини в очите ѝ, но му се искаше това да стане, без да се преразглежда срамната случка.

Мисълта, че Гита ще легне в леглото им, подтиквана само от задължението си на съпруга, му причиняваше агония. Отхвърли тази мисъл, защото не искаше да повярва, че обидата, която ѝ бе нанесъл, е достатъчна да убие страстта ѝ. Нуждаеше се толкова много от нея! Беше му станала необходима като дишането.

— Хайде, приятелю — настоя внимателно Роджър, докато се изсушаваше, — излизай или целият ще се сбръчкаш.

— Чувствам се така, сякаш ще ме изправят на ешафода — промълви Тейър, като пристъпи извън ваната, за да се избърше.

— Понякога опитите да се сдобриш с една дама са наистина много мъчителни.

— Има толкова много начини да сгрешиш!

— Тъжно, но вярно. — Роджър се облече и се отправи към вратата. — Разчитай на подкрепата ми по време на вечерята, но сега ми се иска да видя Маргарет.

Тейър го сграбчи за ръката и предупреди:

— Не си играй игрички с това момиче!

— Няма никакви игри — отвърна Роджър, усмихвайки се леко.

Тейър долови истината в думите на приятеля си и освободи ръката му.

— Тогава ти желая успех.

Въздъхна, като наблюдаваше Роджър да излиза. Беше доволен за приятеля си и се надяваше, че той ще намери утехата, за която копнееше сърцето му. И все пак, изглеждаше му нечестно съдбата да изправя пред очите му една разцъфтяваща любов, когато бракът му се рушеше и пълният му крах се мерзелееше на хоризонта. Докато Гита ставаше все по-студена и студена към него, трябваше да наблюдава как отношенията между Роджър и Маргарет се задълбочават. Това бе наказание, за което не бе уверен, че ще има сили да понесе. Потръпвайки от тези мисли, той се приготви да се изправи пред съпругата си.

Гита се облече за предстоящата вечеря и седна пред Една да ѝ подреди косата.

— Виждала ли си Маргарет?

Една не отговори и тя настоя:

— Е?

— Със сър Роджър е, милейди — отвърна накрая Една с видима неохота.

Гита се усмихна накриво и попита:

— Заради моите проблеми ли не искаше да ми отговориш? — Въздъхна, като видя как Една се изчерви. — Няма нищо. Радвам се за Маргарет. Кажете ми, смяташ ли, че намеренията на сър Роджър са почтени?

— О, да, така мисля. Може да се прочете в очите му.

— Хубаво. Той е добър човек. Нашата Маргарет заслужава най-доброто. Предполагам, че не ми е казала нищо заради моите проблеми, за да не изглежда злорада. Истина е, че малко ѝ завиждам, но тя трябва да знае, че няма нужда да страни и да крие щастието си. Тя ми е като сестра. Мога само да споделям радостта ѝ.

— Както тя споделя вашата болка, милейди. — Една срещна погледа на Гита в огледалото и каза: — Не искам да ставам нахална.

Гита се усмихна на момичето, докато то правеше последните поправки в прическата ѝ, и я подразни:

— А има ли случай, когато не си била?

— Добре, знам, че съм много нахална, но искам да говоря за вас и вашия съпруг.

— Говори тогава. Не съм толкова самонадеяна и не мисля, че знам всичко, а ти нищо. При един толкова сериозен проблем всеки съвет е добре дошъл.

— Мъжете са странни същества.

— Нищо ново, Една.

— Момент, милейди, не съм свършила. Мъжете може да знаят, че са сгрешили, но извинението за тях е трудно. Колкото по-горд е мъжът, толкова по-годушават думите. Той може да знае в сърцето и душата си, че думите трябва да бъдат казани, но те пак се затъкват в гърлото му.

— Трябва да получи това извинение, Една — изрече тя с тиха решителност, не позволявайки на никакви доводи да променят мнението ѝ.

— Разбирам. Да, разбирам и съм съгласна. Права сте да го искате. Оставете мъжа да си мисли, че ще понесе наказание за нанесена обида, и той ще побеснее, без да се замисля над нищо. Но

извинението може да не е така директно или така благозвучно, както ви се иска. Някои мъже нямат усет към ласкавите думи. Ако не слушате търпеливо и внимателно, може даже да го пропуснете. Да обясняват защо са постъпили така, както са постъпили? Никога няма да стане. Та те може и сами да не разбират подбудите си.

— Да, чудила съм се дали Тейър е наясно със себе си, или не — промълви Гита.

— Изглежда мъжете не се замислят особено над причините за действията си. Ако някоя постъпка е направила един мъж да изглежда глупак, той никога не би се вглеждал твърде надълбоко в нея, а това прави извинението още по-трудно. Мъжът желае неща от този род да се изтрият от съзнанието и от паметта му. Ако се извини, ще го направи просто и бързо. Никой мъж не обича да скършва гордостта си.

— А Тейър е горд, нали.

— Да, милейди. По свой начин той е много горд. И не е особено изкусен в словото, ако мога така да се изразя.

— Можеш, защото е истина.

— Но сърцето му е вярно. Ако е сгрешил, знае го добре. Сигурна съм, че ще се опита да поднесе своите извинения, но ми се струва, че ще е необходимо много чувствително ухо, за да ги чуе.

— Изключително остро ухо — съгласи се Гита. — Стига, разбира се, милордът да не е стимулиран в красноречието си.

Една се намръщи объркана:

— Какво означава това?

— Едно нещо съм научила със сигурност за мъжете. Някои се нуждаят от силата на гнева, за да развържат езиците си. Онова, което не могат да изразят в спокойни и тихи моменти, могат да изреват и изкрещят, без да се замислят.

Една започна да се усмихва и Гита ѝ отвърна:

— Човек трябва да поднесе искра към огнивото.

— Само внимавайте, едва ли бихте искали да се получи твърде буен огън.

— О, Тейър никога няма да ме нарани. Познава много добре силата си. Може да изпочупи всичко наоколо, но мен няма да удари.

— По-скоро би откъснал главата си.

— Да, така е. Независимо колко силен е гневът му, никога не забравя, че аз съм слаба и крехка. — Гита стана и се огледа. — Така че,

Една, ако чуеш буйни крясъци от стаите, не обръщай внимание — предвидени са. Ще получа тези думи на извинение, даже ако трябва да оглушея — зарече се тя, после двете с Една се засмяха.

Гита желяеше да се чувства толкова смела, колкото звучаха думите ѝ. Действително мислеше, че най-добрият начин да го накара да говори, е да предизвика и да пусне на воля впечатляващия му гняв. Повече я тревожеше онова, което може да чуе. Все пак е бил в обсега на лейди Елизабет повече от месец.

— Милейди? — обади се Една, когато Гита тръгна към вратата.

— Още съвети? — попита Гита, леко усмихната.

— Да. Не му позволявайте в гнева си да ви дърпа или разтърсва. Няма да е разумно във вашето състояние.

— Моето състояние? — изрече Гита спокойно, сигурна, че Една ще потвърди факта, който тя самата бе започнала силно да подозира.

— Бебето, което носите. Знаехте, нали?

— Подозирах. Сигурна ли си? — прошепна тя и положи ръце на корема си.

— Да, пропуснахте три пъти месечния си цикъл, даже четири. Страдахте от обичайните за бременните сутрешни неразположения, макар и не много силни, а пък и тялото ви започна да се променя. Няма никакви съмнения, че носите детето на негова светлост.

— Разбираш ли ги тези неща?

— Ами... горе-долу.

— Има ли нещо, което не трябва да правя? — Оказа се непосилно да спре изчервяването си и това по-добре от всичко подсказа на Една, кои „неща“ имаше предвид.

Самата Една се поизчерви малко, докато ѝ отговаряше.

— Не. Само не трябва да се изморявате много или да водите нередовен живот. Не е най-доброто време за това, нали?

— Уви, Една, така е — призна Гита и се запъти към големия салон.

Фактът, че е бременна, силно обърка чувствата ѝ. Обичаше Тейър, обичаше го толкова силно, че чак се плашеше понякога. Затова се гордееше, че носи детето му. Но на първо време се налагаше да крие това чувство. Първо трябваше да изчисти недоверието, което лежеше между тях, а и се страхуваше от посоката, по която щяха да поемат нещата, ако това не се свършеше. Разочарованието ѝ щеше да се

задълбочи. Студенината, която сега само демонстрираше пред него, щеше да се превърне в истински лед, а не просто оръдие, с което да го изкара от равновесие и да предизвика обяснението му. Очертаващият се разрыв между тях в крайна сметка щеше да е ужасен и за детето.

— Гита.

Изненадана посред най-мрачните ѝ мисли, тя ахна, после забеляза Маргарет.

— Ох, стресна ме. Какво се спотайваш тука? — попита тя, когато Маргарет излезе от сенчестите ниши под стълбите.

— Исках да говоря с теб, преди да се присъединим към мъжете.

— Удивително как семейните проблеми развързват хорските езици — измърмори Гита.

Маргарет не ѝ обърна внимание.

— Знам какво си намислила. Трябва ли да го разгневяваш?

— Да, аз... Трябва.

— О, Гита, това не ми харесва.

— Това ще го накара да се изприказва. Единствено то е важно.

— Сигурна ли си, че ще искаш да чуеш всичко, което може да ти каже?

— В нищо не съм сигурна, но ще го направя. Знам какво те тревожи, защото и аз споделям същото съмнение. Оставих съпруга си сам, в ръцете на една усойница, която при това не криеше, че го желае. Съвсем лесно е било да се поддаде отново на очарованието ѝ. Мисля, че мога да му простя това.

— Сигурна ли си?

— Да. Знаех какво може да се случи, още когато си заминавах.

— Тогава защо си тръгна?

— Смяташ ли наистина, че можехме да разрешим проблемите си в двора? Между клюките, интригите и заговорите?

Маргарет въздъхна тежко и поклати глава:

— Не. Разбира се, че не.

— Освен това раната ми беше твърде прясна. Определено се нуждаех от време, за да се излекувам поне малко. В болката си щях да го отблъсна от себе си, а тогава спокойно вече можеше да си намери друга, което пък само щеше да задълбочи пропастта между нас.

— Не мога да повярвам, че Тейър би престъпил клетвите си. Той е почтен човек.

— Много е почтен, да. Веднъж ми каза, че няма да си вземе любовница, докато аз не си взема любовник или докато не го изхвърля от леглото си. — Кимна, когато Маргарет направи недоверчива гримаса. — Напълно е възможно да е приел моето заминаване като знак, че го изхвърлям от леглото си.

Маргарет се премести, за да застане до братовчедка си, и взе ръцете ѝ в своите.

— Това не означава, че го е направил.

— Вярно, но той е човек със силни страсти. — Усмихна се слабо, като видя, че Маргарет се изчерви. — След битка е много разгорещен, а кралят едва ли е позволил мечът му да ръждяса. Тогава търси доказателство, че е оцелял. Предполагам, че за един мъж няма по-добро средство от това да легне с жена, нещо, което радва всички мъжки сетива. Освен това Тейър е прекарал доста ноци в самотно легло.

— Ти също — прекъсна я Маргарет и бледността ѝ отново се смени с червенина.

— Да, затова бих предпочела да не мисля, че всеки път, когато ще сме разделени, той ще си намира по някоя. Или пък... след като сме се карали. И все пак, смятам, че мога да го разбера — поне този път. Не говорим за някакво малко сдърпване — въздъхна тя. — Само се моля да не е била лейди Елизабет.

— Заради това, което някога е било между тях?

— Заради това, което още може да е между тях. Никога не е казал, че не я обича — само, че я избягва.

Маргарет енергично разтърси глава.

— Не, не е възможно да обича жена като нея. Не и които има теб!

— Стига! Знаеш, че сърцето не може да бъде управлявано. То има свои неведоми пътища.

— Тогава е кръгъл глупак! — Маргарет скръсти ръце под гърдите си и закима с глава.

— Не е невъзможно. — Размениха си бързи усмивки, после отново станаха сериозни. — Наистина бих искала да знам със сигурност дали я обича още. Няма значение колко ще ме заболи.

— Е, да, нали тогава ще знаеш къде стоиш и с какво трябва да се бориш?

Гита кимна утвърдително и протегна ръце в жест, който напълно издаваше безпомощността ѝ.

— В момента не зная дали тя наистина стои между нас, или просто позволих на страховете ми да ме ръководят.

— Все още не съм сигурна, че съм съгласна с начина ти на действие. Но знам, че нещо трябва да се направи. Бракът е съюз, който не бива да се руши лекомислено, а и вие сте си дали дума. Струва си да се бориш за него.

— Да. А има и друга причина да се оправи това положение, и то бързо — очаквам дете.

Маргарет ахна, очите ѝ се разшириха и се спряха на корема ѝ.

— Сигурна ли си?

— Подозирах го, а Една току-що потвърди, че е точно така.

Маргарет прегърна силно Гита, после отстъпи назад. Радостта ѝ се смени със загриженост.

— Гита, тогава не трябва да му позволяваш да се кара теб!

— Вярно, че когато е разгневен, е страшен, но повярвай ми, няма да ме нарани. За разлика от някои мъже той знае силата на ръцете си, затова много внимава, когато замахва. Може да ме наскърби малко, но никога няма да ме удари. Казвала съм го и преди, Маргарет. Трябва да приемеш, че го познавам най-добре. — Можеше да прочете по лицето на Маргарет, че не е напълно убедена в твърденията ѝ.

— Не знам откъде намираш куража даже да мислиш за такова нещо — въздъхна Маргарет, като се отправиха към големия салон. — Може би той ще е толкова разкаян, че няма да се наложи да прибегваш до този похват.

Гита се засмя и хвана приятелката си под ръка:

— Виновен или не, Тейър винаги може да бъде вбесен, ако го предизвикаш достатъчно.

Като видя Гита и Маргарет да влизат, Тейър се стегна вътрешно за изпитанието, което знаеше, че му предстои. Закле се да не се поддава на буйния си нрав. Всъщност имаше основания да се сърдят на него, а не той на някого. Въпреки всичко, когато тя го поздрави по същия учтив и сдържан начин, по който поздрави и Роджър, разбра, че волята да сдържа темперамента си може да се окаже недостатъчна.

Внезапно осъзна, че му говори по същия начин, както на ласкателите в двора — с учтива неангажираност, която го накара да

заскърца със зъби. Никакъв намек за съпругеска интимност. Не беше обръщал много внимание преди, но когато си беше отишла, осъзна, че горчиво му липсва. Наблюдаваше я предпазливо, докато заемаха местата си и им сервираха, и не видя надежда за скорошно възстановяване на нормалните им отношения.

След няколко минути на неловка тишина, нарушавана само от случайния звън от приборите, той се престаши и я заговори:

— Свършили сте много работа.

— Да, но все още има какво да се прави — отпи тя солидна глътка вино.

— Службата ми при моя суверен приключи. Сега съм тук и мога да помагам.

— Както желаете. — Не се изненада, когато видя как пръстите му, почиващи върху масата, се свиха в юмрук.

За да отклони вниманието си и да поохлади надигация се в него гняв, той се обърна към Маргарет:

— Радвам се да видя, че си се възстановила от болестта.

Учуди се защо Маргарет изглежда толкова нервна.

— Благодаря, милорд. В лицето на Джанет имах много веща болногледачка.

Той се възползва от обстоятелството, че не знае коя е Джанет, и накара Маргарет да говори още няколко минути. Успокои се достатъчно, но мислите му продължаваха да са концентрирани върху съдържаната му съпруга. Отчаяно се опитваше да открие нова тема за разговор с нея. Преди това не беше трудно, защото, както осъзнаваше сега, именно Гита бе тази, която поддържаше разговорите приятни и неусетно го освобождаваше от обичайната му неловкост и съдържаност. Сега беше оставен да се справя сам с тези неща, което определено се оказва доста трудно.

— Някакви проблеми? — изруга се наум за несполучливия ход.

— Никакви. Още вино, съпруге?

Кимна любезно с глава и се загледа в нея, докато даваше знак на пажа да допълни чашата му. Всичко беше нарочно. Даже когато го правеше просто от вежливост, винаги се беше справяла с разговорите по-добре от него. Сега го беше изоставила в дебрите на словесната джунгла. В него започна да се надига раздражение, което си заповяда да потисне.

Гита наблюдаваше Тейър в моментите, когато можеше да го прави незабелязано и видя признаците на гнева, които храбро се опитваше да потисне. Интересуваха я обаче другите чувства, които можеше да се отгатнат от изражението му. Имаше отсянка на несигурност, дори страх в красивите кафяви очи. Чудеше се дали споделя нейното опасение, че раната, която ѝ бе нанесъл, няма да може да зарасте и е възможно да се разруши нещо, започнало така многообещаващо. Виждаше и вина. Това я радваше, стига, разбира се, да е вина заради поведението му в градината, а не за някоя простъпка след това.

Огледа набързо останалите хора около масата и разбра, че Роджър е схванал играта ѝ. Той очевидно се забавляваше, но това не я разколеба. Напротив, чувстваше, че дори може да я подпомогне при постигането на целта ѝ.

Погледна пак към мъжа си и разбра, че ще трябва здравата да го разтърси. Желаше проблемите им да се решат възможно най-бързо. Близостта му караше тялото ѝ да си спомня с болка колко дълго бяха разделени. Копнееше за него до полуда. Искаше да я положи в леглото и да я люби до изтощение. Това, мислеше си тя, абсолютно сигурно ще отнеме значителна част от болката ѝ.

Загрижена, че сладострастните ѝ мисли може да се изпишат върху лицето ѝ, бързо сведе поглед към сладкиша, който сервираха в момента. Тейър я познаваше твърде добре и като нищо щеше да отгатне желанието в очите ѝ. Беше прекалено рано да узнава колко го желае. Може би, предположи тя, ако се страхува, че тя ще пренесе съдържаността си и в брачното легло, по-бързо ще постигне конфронтацията, към която се стремеше. Това беше страх, който лесно можеше да взриви контрола, който налагаше върху горещия си и буен темперамент.

Демонстрирайки спокойствие, каквото отдавна не притежаваше, Тейър изрече небрежно:

— Пращаха ни да нападаме въстаници и бунтовници.

— Има ли ги много в околностите? — Тя си наложи да не се замисля за опасностите, които са ги заплашвали.

Скърцайки със зъби, Тейър продължи:

— Бях ранен при една от тези атаки.

Гита усети как сърцето ѝ падна в петите и остана там. Насили се да запази спокойствие и да не се хвърли да провери собственоръчно евентуалните му наранявания. Когато най-после заговори, разбра, че е успяла.

— Изглежда вече сте се възстановили, милорд.

Спомняйки си как бе реагирала последния път, когато беше ранен, Тейър реши, че нейното безразличие е болезнено разочароващо.

— Да, така е.

Мисълта колко прилича в момента на нацупено хлапенце, едва не я разтнесе от смях, но се овладя и каза:

— Искате ли Джанет да погледне раните ви? Тя е много компетентна по тези въпроси.

— Не, не искам Джанет да ме преглежда — измърмори кисело той.

— Както желаете, съпруже.

— Името ми е Тейър — сопна се той, после бързо надигна чашата с вино в напразен опит да задържи изплъзващото му се самообладание.

С изражението на обидена невинност и лек намек за съмнение в здравия му разум, тя побърза да се съгласи с него.

— Да, разбира се.

— Тогава защо не го използваш?

— Както желаяш, Тейър. Плодове? — Подаде му купата, препълнена догоре с най-различни плодове.

Едва не подскочи от нерви, когато Тейър сграби една ябълка. Беше сигурна, че ръмжи при всяко ухапване на нещастния плод. Смях започна да извира някъде дълбоко в нея, но със сетни усилия успя да го потуши.

Никога досега не беше се опитвала така хладнокръвно, така целенасочено да предизвика нечия ярост. И никога досега Тейър не се беше мъчил толкова самоотвержено да сдържа раздражението си. Реши, че лицето му е вече порядъчно зачервено, а очите — помътнели. Надяваше се, за доброто на всички им, самоконтролът му скоро да изневери. Ставаше ѝ все по-трудно да измисля как да го предизвика. Преглъщайки друг пристъп на смях, тя си помисли, че необходимостта той да потиска чувствата си сигурно доста вреди на храносмилането му.

Всяка вежлива, хладна дума, която Гита изричаше, му действаше като удар с камшик. Те раздвижваха спомени за отношенията им преди зловещата случка в градината. Бяха като бавнодействаща отрова, която буквално разяждаше вътрешностите му. Без съмнение щеше да има проблеми с храносмилането след вечерята.

Потупваше нетърпеливо по облегалката на стола си, докато гризеше стръвно ябълката. Забеляза, че Гита разговаря непрекъснато с Маргарет и с Роджър. Това му действаше като сол върху открита рана. Накрая започна да се чувства като гостенин в собствения си дом, при това не особено желан. Повтаряше си, че за разлика от него Маргарет и Роджър не са й направили нищо лошо, но ядът му се разпалваше все повече и повече. Всъщност не се ядосваше точно на Гита. Гневът му бе предизвикан от ситуацията, в която се оказа, и от болезненото осъзнаване, че сам е виновен за това положение.

Решил да направи още един добронамерен опит, той попита:

— Какви други планове имаш за Ривърфол?

— Всъщност решавам ден за ден.

— Така ли. Какво тогава планираш за утре?

— Мислех да направя нещо за билките.

— Какви билки?

— Обичайните.

— Но, разбира се. Имаш предвид градина като бащината ти ли?

— Ако искате такава — да, милорд.

— Мислех си, че ти искаш такава градина.

— Няма да е лошо.

— Тогава действай.

— Както кажете, съпруже. Още вино?

— Да не възнамеряваш да ме напиеш до безчувственост?

— На вашите услуги, милорд.

Гита се чудеше дали е полезно за Тейър така да скърца със зъби. За момент се усмихна нежно на Маргарет, чиито очи се бяха разширили от страх и загриженост, докато Роджър едва прикриваше напушилия го смях. Тя бързо отклони погледа си, за да не се разсмее, след като той й намигна с едно око.

Усещането от натрупващата се у Тейър ярост бе почти осезаемо. Гита едва се сдържаше да не заликува от очертаващата се победа. Напрегна до крайност остроумието си, за да поддържа репликите си

кратки и бързи. Въпросите, които Тейър задаваше, ставаха все по-остри и изискваха по-задълбочен размисъл. Знаеше, че всеки бърз, хладен и точен отговор е допълнителна капка масло в огъня, който изгаряше тънката нишка на самоконтрола му, и тази игра я възбуждаше. Останалите, като видяха какво става, утихнаха и съсредоточиха вниманието си върху тях. Това потвърди мнението ѝ, че малцина биха се осмелили да се отнасят към Рижия дявол като нея.

— Бек помагаше ли ти? — задъхано попита Тейър, защото яростта почти го задушаваше.

— Да. Още малко плодове?

— Не — с върховно усилие произнесе той.

— Както желаете, съпруже.

Каза това и се стегна, понеже инстинктът ѝ подсказа, че току-що постигна целта си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Достатъчно!

Гита премигна доста изненадана, че е все още на стола си. Нямахте да се учуди, ако вече беше издухана като есенен лист в другия край на стаята. Само дето ушите ѝ звънтяха от гръмогласния рев, изтръгнал се от могъщите дробове на съпруга ѝ. Надяваше се слухът ѝ да се оправи достатъчно, за да чуе всичко, което ще ѝ каже, когато останат сами.

— Какво ви безпокои, милорд? — запита тя с толкова спокоен и овладян глас, че половината от присъстващите в залата се учудиха дали не е напълно полудяла.

— Тейър! — изрева той и скочи на крака, после така удари с юмрук по масата, че чиниите се раздрънчаха.

— Както желаете, съ... Тейър. — Прехапа устни и потисна един неволен вик на уплаха, когато бе сграбена и измъкната от масата.

Той доближи лицето си до нейното и изсъска:

— Ако само още веднъж чуя това „както желаете“, кълна се, ще те удуша. Тръгвай с мен.

Завлачи я подире си, така че нямаше друг избор освен да се подчини.

— Приключихме ли с вечерята?

— Да, с това приключихме.

Преди Тейър да я издърпа през вратата, успя да намигне окуражително на Маргарет. Едва се въздържа да не се разкикоти на смесицата от удивление и загриженост, която набързо разчете по лицата на хората в салона. Изключение правеше само Роджър. Той едва се сдържаше да не избухне в смях. Очевидно с нетърпение очакваше излизането на Тейър. Чу как този смях изблизна — висок, чист и звънлив — в секундата, когато се затръшна вратата след тях. Злобната ругатня, процедила се през устните на Тейър, ѝ подсказа, че и той го е чул. Надяваше се, че пътят до спалнята им не е чак толкова дълъг. Не искаше да се разсее дори малка част от величавия гняв на Тейър.

Докато ругаеше и влачеше Гита зад себе си, Тейър се опитваше с всички сили да възстанови донякъде контрола над разбеснелите си чувства. Усещането за запазено самообладание му изглеждаше далечно като пустинен мираж.

Стигнаха до стаята им и Тейър я вкара рязко вътре. Тресна бясно вратата и се отпрати към масичката, където имаше вино. Гневът винаги го подтикваше към насилие, а знаеше, че тя не го заслужава. Не можеше, подтикван от яда си, да се отнесе така с нея. Наля си чаша вино и я изпи наведнъж. След това я запрати с всички сили в стената. Напразен опит да поуталожи изгарящата го ярост. Бавно се обърна към Гита, която, за негово раздражение, седеше спокойно на леглото и го наблюдаваше невъзмутимо.

— „Както желаете“ — озъби се той, като закрачи наперено към нея. — „Щом така искате“. Да не би да съм гостенин тука?

— Но разбира се, че не сте. Вие сте моят съпруг. Аз съм вашата покорна съпруга.

— О, да. Много покорна. И много студена. Така ли възнамеряваш да ме наказваш?

— Защо да ви наказвам?

— Знам, че се провалих, когато трябваше да те защитя...

— Абсолютно! — Скочи на леглото и впери пламнал поглед в него. — Освен това ме оскърби. Винаги си ме сравнявал с тази курва, нали? — Видя, че гневът му започва да стихва, но това не я интересуваше вече, защото самата тя се бе разярила. — Дойдох в този брак чиста, неопетнена и въпреки това непрекъснато си очаквал в мен да се прояви покварата. Чакал си като лешояд над мърша да се превърна в подобие на достопочтената лейди Елизабет.

— А защо не? — Той стисна таблата на леглото толкова здраво, че усети как орнаментите се отпечатват върху дланта му. — Където и да се намирахме, мъжете винаги се струпваха около тебе. Като пчели на медоносна детелина. И винаги те обсипваха с ласкателства и сладки думи.

— Да, струпваха се и ме ласкаеха. А ти? Ти винаги им го позволяваше и ме оставяше сама с тях!

— Да, но не изглеждаше, че имаш нужда от помощ!

— Е, тогава никога не си се вглеждал внимателно в мене, съпруге мой.

— Тейър! Наричай ме с името ми, по дяволите! Престани с този „милорд“!

— Както желаш — тросна се тя, предизвиквайки го преднамерено. После изведнъж ѝ се наложи да се бори за равновесието си, тъй като той така разклати таблите, че леглото се разтресе.

— Добре! — изрева той. — Размишлявах върху твоите обвинения. Такъв е опитът ми с красивите благовъзпитани дами. Изричат нежни думи, намекуват обещания с телата си и в следващия миг те обливат с презрението си. Отдават неверните си сърца и тела на друг. Това е причината да те приема с неохота за съпруга. Господи, та аз си представях как ще тичаш след ласкателни придворни сладкодумци, как ще трябва да изхвърлям от леглото ти мъж подир мъж... Очаквах отново подигравателен смях и презрение зад гърба си!

Затвори за миг очи и разтърси глава в безуспешен опит да въведе някакъв ред във водовъртежа от чувства, които бушуваха в душата му. Гняв, болка и дълбоко загнезден страх се преплитаха в едно, раздираха го на части, а той не знаеше как да поправи нещата.

— Онази вечер в градината — продължи той — бях хванат между миналото и настоящето. Шокът ми беше още по-силен, защото тъкмо бях осъзнал, че съм се освободил окончателно от Елизабет, от задушавашщото влияние, което бе упражнявала върху мен години наред. Ти го бе унищожила. И изведнъж да те видя... — той заекна, после си пое дълбоко дъх. — Не знам колко съм стоял там — минути или час, преди размътеният ми мозък да се проясни. Тогава разбрах, че съм видял нещо, което фактически не се беше случило. Но беше твърде късно. Ти вече се беше освободила. Никога не съм се чувствал по-засрамен. Защо излезе с него? — попита той почти шепнешком.

— Все още ли търсиш грях, където го няма? — срязва го тя, като скочи от леглото. — Излязох с този мръсник, защото изобщо не разсъждавах трезво и несъзнателно се поведох по волята му.

— Мръсникът е мъртъв.

Беше разтърсена от това студено изявление, но веднага се върна към предмета на разговора им:

— А не разсъждавах разумно, защото тъкмо бях съзряла съпруга си да излиза под ръка с друга.

Тя бавно започна да се приготвя за лягане. Тейър беше казал повечето от нещата, които желаше да чуе. Освен това знаеше как винаги му въздейства събличането ѝ. Възбудата би го направила още по-красноречив. Все още имаше неща, които искаше да узнае.

— Хитрата кучка се престори на неразположена и помоли да я изведе на чист въздух. — Изстена, като разбра намеренията на Гита.

— Стар номер.

— Знаех това, но исках да изпитам себе си.

Гита съблече всичко, с изключение на долната си риза, и започна да сваля фибите от косата си.

— Би могъл да намериш и по-удобно време за такъв тест. Тогава уловката ѝ щеше да пропадне. Тя знаеше, че ако ме видиш в прегръдките на друг мъж, първо ще ме осъдиш и чак после ще обмисляш.

— Всичко това е било капан? — изрече пресипнало той. Шокът накъсваше гласа му. — Сигурна ли си?

— Бек ми каза. Чул я да разговаря с мъжа, преди да избягат.

— Но защо? Тя си търси съпруг, а аз вече съм женен!

— Един богат и щедър любовник не би навредил на донякъде притесненото ѝ финансово състояние, докато така желаният съпруг се появи. Беше разчела много точно чувствата ти. Ако аз се отвърнех от теб, ти щеше да се обърнеш към нея.

— И макар че знаеше плановете ѝ, остави ме сам? Срећна погледа му в огледалото и привърших ресането на косата си.

— В момента малко ме интересуваше в чие легло се търкаляш или какъв боклук вкарваш в твоето. Както раненото животно бяга да се скрие в леговището си, така и аз избягах у дома да ближа раните си.

— Не съм спал с нея, макар да ме изкушаваше.

— О, не се и съмнявам!

— Не съм спал с никоя жена. Много, всъщност повечето от нощите си удавих или във вино, или размишлявайки в празното си легло в опити да потисна страха си, че то завинаги ще си остане такава. — Той пристъпи към нея и взе една къдрица между пръстите си. — Не съм имал друга. Даже когато се връщах от битките и кръвта ми препускаше разгорещена по вените. В един такъв момент лейди Елизабет ми се предложи. Отказах ѝ категорично, направо грубо.

Развълнувана от тези думи, Гита се обърна и го погледна. Изглеждаше съвсем като малко момченце, което посяга предпазливо към някакъв сладкиш и се страхува да не го пернат през пръстите. Не знаеше как да му каже, че чак такава боязливост не е необходима.

— Е, трябва много да си изгладнял тогава — прошепна тя, изчервявайки се от неприличните си мисли.

— Гита? — Нежно я притегли в ръцете си и изстена, като не усети съпротива. — Гита... — прошепна той и я целуна.

Все още в прегръдките на Тейър, Гита се усмихна. Той започна да се съблича. Дрехите му отлитаха с учудваща скорост. За толкова едър мъж се движеше със зашеметяваща бързина. Любиха се като обезумели. Прекалено дълго бяха жадували един за друг, за да могат да го направят бавно и изтънчено. Чувстваше се леко изморена, но беше твърде задоволена, твърде щастлива, за да обръща внимание на това.

Тейър дълго я държа в прегръдките си, заровил лице в косите ѝ. Огънят в нея все още гореше. Тя все така страстно го желаше.

— Ах, Гита! — промърмори той с не съвсем овладян глас. — Опасявах се, че може да се държиш студено и тук.

— Не. — Лениво прокара пръсти по червеникавите къдрици на гърдите му. — Макар че, ако не беше казал всичко, което трябваше да кажеш, можех да помисля и за това. Мислила съм през цялото време, докато бяхме разделени. Чувствах, че разбирам всичко, но нещата трябваше да бъдат казани. В противен случай раната ми щеше да загnoi и да ме разяде. Трябваше да поговорим, преди да можем да отхвърлим всичко зад себе си.

— Да. А аз се надявах просто спокойно да забравим и да не се връщаме отново на въпроса.

— Точно от това се страхувах. — Изчерви се при спомена за начина, по който го манипулираше.

Изучавайки зачервеното ѝ лице, той се опитваше да открие потвърждение на опасенията си:

— И гневът развърза езика ми.

— Бях забелязала, че става така.

Той бавно се премести така, че да остане притисната под него. Очите му се присвиха, когато разпознаха проблясъка на вина в

прекрасните ѝ очи.

— Нарочно ме докара до полуда.

— Чакай, Тейър... — опита се да отрече, но не намери сили.

— Нарочно беше. — Той поклати убедено глава. — Не помисли ли, че мога да се разгневя прекалено силно?

— Знаех, че никога няма да ме удариш.

Увереността, с която изрече тези думи, дълбоко го трогна.

— Едва не го направих.

— „Едва“ не причинява болка.

— Може ли някой мъж някога да се почувства свободен от жените и техните уловки? — въздъхна той и положи глава на гърдите ѝ.

— Горките мъже! — Усмихна се леко на опита му да я подразни. — Трябваше да поговорим по въпроса.

— Да, трябваше. — Обви с пръсти върха на гърдата ѝ и впери поглед във втвърдяващото се зърно.

— Къде те раниха? Не открих нищо ново, но може да съм пропуснала?

— Не са ме ранявали. — Той обърна глава и повтори действието върху другата гърда.

— Какво? — Тя се втренчи в него, неспособна да проговори известно време. — И смееш да се оплакваш от женските хитрини?

— Добре де, припомних си как се отнасяше с мен първия път, когато ме раниха. Надявах се да изтръгна поне малко съчувствие от теб. Желаях да разруша стената, която бе издигнала помежду ни — или поне да я пропукам.

— Това беше само една малка стеничка и не се предвиждаше да трае дълго. — Изстена от удоволствие, когато той плъзна езика си по върховете на гърдите ѝ.

— Всяка нощ се опитвах да си припомня вкуса ти. Сладка. Нежна. Коприна и мед по езика ми.

Тя зарови пръстите си в косата му и го стисна още по-здраво, когато започна да играе с езика си по втвърдените ѝ зърна.

— Отново? Толкова скоро?

— Да, но този път бавно. Искам да ти се наслаждавам глътка по глътка, като на истинско добро вино.

Тя извика и потръпна, когато пое зърното ѝ в устата си и го подръпна сладострастно. Докосваше едва-едва кожата ѝ, докато любеше гърдите ѝ. После успокояваше настръхналата ѝ кожа с кръгообразни милувки на езика си. Започна да суче лениво и тя застана. Той се наслади първо на едната, после на другата гърда, като през цялото време галеше тялото ѝ, разгаряше огъня на желанието ѝ.

— Като вино ли съм?

— Най-доброто, което съм вкусвал. Несравнимо!

— Какво ласкателство!

Той обгърна с две ръце талията ѝ и се намръщи леко.

— Струва ми се, че си сложила някой и друг килограм.

— Не ти се струва, а направо си е така.

— Мързелувала си нощем — подкачи я той, после я целуна по стомаха, но спря, като видя, че не е плосък, както преди.

Страстта на Гита започна да отлита, докато се подготвяше да съобщи на Тейър за предстоящото бащинство.

— Напротив, проблемът е там, че може би съм била прекалено заета.

— Какво искаш да кажеш? — Той леко притисна пръсти в корема ѝ и го намери странно твърд.

Гита се усмихна и реши, че няма нищо романтично в начина, по който един мъж опипва корема ти, опитвайки се да проумее какво точно се е променило.

— Внимавай — повлече тя, — сигурно не искаш да го натъртиш. Или нея.

— Него? Нея? — Тейър седна бавно, погледът му беше втренчен в корема ѝ. — Носиш дете?

— Да. — Опитва се безуспешно да скрие колко я досмеша на реакцията му.

— Ще бъда баща?

— Ти си баща.

— Да, но не бях там, когато Бек се роди.

— Къде отиваш? — попита тя, когато той скочи от леглото и наметна халата си.

— По дяволите, жено, трябва да кажа на някого! — извика той и изскочи от стаята.

— Надявам се горкият Роджър да е буден! — изкикоти се тя, когато вратата се затръшна след Тейър.

После и тя се измъкна от леглото. Заслуша се в бързите стъпки на Тейър по коридора.

— Нахлу в спалнята на Роджър и го разтърси здравата:

— Не е време да спиш!

Роджър се изправи рязко:

— Какво има? Беда ли?

— Не! — Тейър продължи да разтърсва възбудено объркания си приятел. — Ще ставам баща!

— Че ти си. — Роджър погледна приятеля си малко предпазливо.

— Имам предвид — от Гита. Гита ще ми роди дете! — Тейър се чудеше как тялото му не се е разкъсало от силата на чувствата, породени от перспективата да имат дете с Гита.

— Поздравления! — ухили се Роджър. Сега вече си обясни странното поведение на Тейър, което му се стори много забавно. — Кога?

Тейър премигна и се втренчи неразбиращо в Роджър.

— Какво кога?

— Кога трябва да се роди детето?

— Господи! — Тейър се плясна по челото. — Забравих да попитам.

Втурна се навън, напълно безразличен към смеха, който се разнесе след него.

Гита използва краткото време, през което беше сама, за да се освежи и преоблече. Тъкмо си наливаше чаша вино, когато Тейър влетя в стаята. Макар че силно се забавляваше от неговата отнесеност, тя се опита да не го показва.

— Кога? — Тейър се запита дали за нея е полезно да става от леглото, после забрави това.

— Кога какво, Тейър?

— Кога трябва да се роди бебето?

— А, ами след около пет месеца — разсмя се тя, когато той отново изхвърча от стаята.

Втурна се в стаята на Роджър и обяви:

— След пет месеца. — После изпъшка и се отпусна тежко на леглото му. — По дяволите, пет месеца. Ще остареея от притеснения,

докато чакам.

— Повечето мъже чакат цели девет месеца. — Роджър се изсмя на ужасеното изражение върху лицето на Тейър.

— Да му се не види! Мислиш ли, че не е пресметнала правилно?

— О, не, не! Просто вече са минали четири месеца, това е всичко. Половината ти чакане е свършило. Радвай се на това.

— Да, разбира се. — Сети се изведнъж какво правеше тя последния път, когато я видя, и скочи на крака. — Тя трябва да си почива!

— Жените са по-силни, отколкото изглеждат. Не трябва да се щадят чак толкова, даже когато носят дете.

— Може би. — Тейър не беше сигурен дали е съгласен с това и тръгна да излиза. — Трябва да науча повече за това.

— Всичко между тебе и Гита уредено ли е? — попита Роджър точно преди вратата да се затвори зад Тейър.

— Да. Било, каквото било. Лек съм, Роджър... Имена — измърмори той, докато се прибираше в собствената си спалня. — Трябва да помисля за някои имена.

Гита посрещна рязкото влизане на Тейър с лека усмивка. Отпиваше от виното си, докато го наблюдаваше как кръстосва из стаята, мърморейки нещо. Когато му каза, че ще става баща, очакваше нежна сцена, но отнесеното му удивление я зарадва не по-малко. Сега обаче започваше да се чуди дали не е изтъкувала погрешно това удивление. Едно силно объркване също би могло да бъде причина за реакцията му, защото в момента той не изглеждаше ни най-малко щастлив.

— Да не би новината ми да те разстройва? — беше принудена да го попита накрая тя.

— Да ме разстройва ли? — Той бързо се извърна да я погледне. — Не, не. Разбира се, че не! Трябва да седнеш. — Вдигна я на ръце и я понесе към леглото.

Усмивайки се от облекчение и удоволствие, тя промълви:

— Съвсем здрава съм, Тейър. Даже сутрешното ми неразположение отминава.

— Неразположение? — погледна я той ужасен. — Ти си била болна?

Тя го целуна по бузата.

— В началото всяка жена страда от гадене. То минава. Моето отмина, а беше и много слабо.

— А, да, разбира се. Нещо не мисля много ясно. Но сега се чувстваш добре, нали?

— Много добре. Не е необходимо да ме пазиш така.

— Ще ми е трудно да не го правя. Можеш ли да усетиш нашето дете? — прошепна той и нежно положи ръката си на корема ѝ.

— Само малко. Съмнявам се, че ще можеш да усетиш нещо.

— Чакай, къде смяташ да ходиш? — запита той, когато тя се надигна от мястото си.

— Да си оставя чашата. Вече изпих виното.

Той я постави на леглото, взе чашата и каза:

— Аз ще го направя. Ти си легни.

Едва се отпусна на мястото си и той вече беше при нея. Зави я и донагласи одеялата. После си легна и безкрайно внимателно я взе в ръцете си. Гита започна да се тревожи за предстоящите пет месеца. След като мина доста време и той не предприе нищо, ѝ стана ясно, че един от начините, по които щеше да я пази, бе въздържанието. Напрегна се да измисли бързо нещо, за да го разубеди от тия му намерения.

Тейър погледна надолу към нея и я попита:

— Как се почувства, като разбра за детето?

— Очарована, макар че думата е много слаба. Едва днес се уверих. Една го потвърди. Аз само бях започнала да подозирам.

— Баща. — Той се засмя доволно. — Боже Господи, трудно ми е да повярвам! И все пак е толкова възхитително!

— Ти вече си баща. Бек е твой син.

Той поглади косата ѝ и я целуна по челото.

— Безпокоиш се, че ще се отвърна от него? Недей. Той ми е син. Не мога да забравя това, нито пък искам. Но то е друго. Майката на Бек ми донесе повече страдание, отколкото радост. Тя не искаше детето. Опита се да го убие още в първите минути, след като го роди. Не знаех нищо нито за бременността ѝ, нито за раждането. А за това дете ще споделям всичко. Обичам Бек и той го знае. Знае, че ще направя всичко, за да му осигуря бъдеще и състояние. Винаги и навсякъде ще го наричам мой син, както всъщност съм и правил досега. Той знае, че не може да ме наследи. Макар че е млад, разбира

предразсъдъците срещу незаконородените. Знае, че много малко от тях ги признават открито, дори когато ги отглеждат бащите им. Като познава най-лошото, разбира колко добре е при мен. Единствената горчивина, която може да изпитва, е заради майка си. И ти я намаляваш чрез грижите си за него.

— Бих искала да вярвам, че между нас е възникнала някаква привързаност.

— Но това е така. Досега никога не ме беше оставял. Нито веднъж, откакто майка му го предаде на мен.

— И все пак дойде с мен — прошепна Гита, когато разбра какво точно иска да й каже.

— Да. Дойде и дори не поиска разрешение. Това е добре. Направих всичко възможно да не го настройвам срещу майка му. Но все пак исках да знае каква е, да не я въздига на пиедестал, за да не бъде наранен. Фактът, че така силно се привърза към теб, ми показва, че не държи особено на нея.

— Чувал е не много хубави неща за родната си майка. И ще продължава да чува. Това не може да се избегне. Но е умно и справедливо момче. Искаше да се увери сам в това.

— Така ли? Говорил ли е с нея?

— Не точно. Наблюдаваше я. Следваше я. Така е разбрал за строежите ѝ спрямо мен.

Тейър въздъхна, изпълнен със симпатия към сина си.

— Много мъчителен урок за едно момче. Момчетата нямат много общо с майките си освен в най-крехката си възраст, но никой не желае да открие нещо лошо за тях.

— Не мисля, че е настроен срещу нея. Не е изпълнен с горчивина, макар че не говори много за това.

— Добре, може би трябва да поговоря с него.

— Няма да му навреди.

— Не, няма. Може би е трябвало да му поговоря по-рано. Гита, имаме ли акушерка под ръка?

— Да, Джанет. Също и Една, която, макар че е млада, не е съвсем невежа. — Тя леко се наклони към него по един, както ѝ се струваше, много възбуждащ и чувствен начин. — Джанет е много добра лечителка и има практика в поддържането на чистота.

Той кимна и прехапа език. Явно бе, че полага големи усилия да не я придърпа по-плътно до себе си.

— Това ме успокоява донякъде. Трябва да поспиш малко.

Тя му хвърли бърз поглед и видя, че е затворил очи. Очевидно намеъкът ѝ не бе приет. Като търкаше бузата си по огненото руно на гърдите му, тя прокара ръка по гладкия му крак.

— Можем да помислим за имената утре — рече той и се намръщи на издайническата дрезгавина в гласа си, а после сложи ръцете си върху нейните, за да спре изкусителната ѝ ласка.

Гита завъртя език по гладкото кафяво зърно, което веднага се втвърди. Тялото на Тейър трепна леко. Вече не се съмняваше в нейните намерения, но се опита да ги пренебрегне.

— Също и момичешки имена.

Гита се усмихна. Той явно се бореше със страстта, която се надигаше в него. Тя пое в устата си и другото зърно. От устните му се отрони въздишка на удоволствие.

Тейър вплете пръсти в косата ѝ и още веднъж се опита да я спре, но това само я подтикна да продължи чувствената си атака.

— Момче или момиче — няма значение. Само се моля да вземе повече неща от теб.

Тя пропълзя надолу по тялото му, без да спира да го целува, докато стигна до стегнатия му корем. Не можа да спре смеха си, дрезгав и прелъстителен, когато краят на изречението му се изгуби в нова въздишка на удоволствие. Оказа се, че е истинско забавление да прелъстяваш собствения си съпруг.

— Гита — процеди той, когато тя измъкна ръката си от неговите и го помилва по бедрата, — ти очакваш дете.

— Знам. Нали аз ти казах. — Езикът ѝ чертаеше неясни фигури по вътрешната част на бедрата му.

— Боже Господи — изръмжа той, напълно неспособен да запази главата си ясна, а мислите си в порядък, — ти си толкова малка, а аз толкова голям!

— Ммммм. Толкова възхитително голям! — Чувствайки се невероятно порочна и дръзка, тя плъзна ръката си по цялото му бедро.

— Мога да навредя на бебето. — Затвори очи и се отдаде на удоволствието от интимните ѝ ласки.

— Има много неща, които трябва да науча, но едно знам със сигурност. Опасността да се загуби бебето е най-голяма през първите три месеца. Твоето дете е в мен вече четири месеца.

— Четири месеца — повтори той, обещавайки си, че ще прекрати играта ѝ само след миг.

— Да. И какво правехме ние с теб преди месец, Тейър?

— Преди месец? — мъчеше се да си спомни, но му беше невъзможно да се съсредоточи, когато горещите ласки на езика ѝ неумолимо се приближаваха до възбудената му мъжественост. — А, правехме любов. Господи, не мога да мисля и да усещам сладкия ти дъх едновременно — промълви той с надебелен глас. — Да, да. Правехме любов. Господи, можеше да съм те наранил!

— Да, но не се случи нищо. Така че какво смяташ означава това, мой големи и понякога глупав съпруже?

— Че любовната игра няма да навреди на теб или на бебето? — попита той малко разсеяно, тъй като се чудеше дали наистина е чул да го нарича глупав.

— Много добре. — Тя се засмя. Смехът ѝ беше дрезгав и плътен от страстта, която се разгаряше в нея.

— Милостиви Боже! — извика той, когато първо устните, после езикът ѝ повтори възхитителните ласки, които бе започнала ръката ѝ. — Ох, малка моя, това е сладко мъчение! — Забрави всичките си планове за пълно въздържание и спря погледа си на русата глава между бедрата му. — Да те гледам как ми доставяш удоволствие е почти толкова възпламеняващо, колкото и усещането от сладките ти устни.

— Харесва ми да ти доставям удоволствие, Тейър, но ми е трудно, защото ти не казваш какво ти харесва.

— Ти си благородна дама от добро семейство.

— И затова ми се отказва радостта да удовлетворявам съпруга си?

— За теб е радост да ми доставяш удоволствие?

Тя веднага върна ласките си върху вътрешната част на бедрото му.

— Моето удоволствие не засилва ли твоето?

— Да, десетократно. Наистина ли искаш да научиш какво ми носи удоволствие?

— Нали току-що ти казах? Да. — Тя целуна твърдото доказателство на неговата възбуда. — И ти показах по най-добрия начин, който знам.

— Тогава обгърни ме, скъпа — прошепна той, готов да оттегли желанието си, ако тя покаже нежелание или отвращение.

— Така ли? — Подчини се без колебание на почти плахата му молба.

— Да! — извика той с разтреперан глас. — Точно така! Това е великолепно. Великолепно! — прошепна той, преди да изпадне в пълна неадекватност поради опитите си да се сдържа, за да се наслаждава на ласките ѝ колкото може по-дълго. — Господ да ми е на помощ, достатъчно! — изстена той накрая, сграбчи я и я постави върху себе си, за да я обладает.

— Ах, отново това — успя да промълви тя, като се хвана здраво за раменете му.

— Да! Яхай съпруга си, сладка моя. Да, мила, да. Правиш го толкова добре, че ме подлудяваш.

Тя се отърси от самоконтрола, който си бе наложила, за да може да го съблазни. Когато освобождението разтърси тялото ѝ, усети как Тейър се изви нагоре от силата на облекчението и страстният му вик се сля с нейния. Строполи се върху гърдите му и той обви ръцете си около нея, стремейки се да я обгърне отвсякъде. Измина доста време, докато възстанови нормалния ритъм на дишането си. Тъй като той не направи никакъв опит да се отдалечи от нея, тя се сгуши плътно в него.

Тейър я целуна по главата и каза:

— Виждам, че съм грешил, когато съм се лишавал от някои неща, страхувайки се от деликатната ти натура. Тоест, така си мислех.

— Това ли имаш предвид? — Тя мързеливо го целуна в основата на шията.

— Да. А може би съм се страхувал да не оскърбя невинността ти. Смята се, че една дама трябва да се предпазва от неща, които подхранват първични страсти. И тъй като няма жив човек, който би те нарекъл по друг начин освен дама, това мнение сигурно е погрешно.

— Много погрешно. И ми се иска да мисля, че това, което изживяхме, е нещо повече от низки страсти.

— О, да. Много повече, малка моя. — Той разроши гъстата ѝ коса. — Сигурна ли си, че не те нараних?

— Напълно сигурна.

— Толкова си миниатюрна и фина... — промълви той.

— И майка ми беше такава, а раждаше здрави и силни деца. Не трябва да трепериш над мен.

Едва сега Тейър се отдръпна леко и промърмори:

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Тя се опита безуспешно да прикрие една прозявка.

— Когато не съм толкова уморена, ще ти прочета една сериозна лекция за тия глупости.

— А защо не сега? — Той се засмя, когато Гита твърдо, макар и сънливо, поклати отрицателно глава. — Очаквам разтреперан събитието.

— Не се и съмнявам — изрече тя и затвори очи.

— А ще ме наричаш ли отново глупак?

Тя бавно отвори очи и се взря в него:

— Тейър, никога не бих те нарекла глупав. Това би било прекалено непочтително.

— Наистина — ухили й се той. — Тогава трябва да съм сънувал.

— Сигурно. — Тя отново притвори очи. — Тейър, добре съм. Ще си имаме здраво и хубаво бебе.

— Заспивай, Гита. Каквото и да ми разправяш, знам, че не е добре за теб да се изморяваш много.

— Още един въпрос. — Неприятно й беше да си спомня отново за случилото се в двора, но искаше да знае със сигурност. — Ти каза, че Денис е мъртъв?

— Да. Глупакът се върна точно преди да си тръгна. Понеже не се спуснах по дирите му веднага след инцидента, помислил, че е в безопасност. Предизвиках го на двубой. Беше честна битка и загуби. Макар и със закъснение, отмъстих за петното върху твоята чест. Това тревожи ли те?

Тя въздъхна със съжаление:

— Тревожи ме това, че опетнената чест изисква проливане на кръв, за да се изчисти. — Тя сви рамене. — Но такъв е обичаят, какво да се прави. — Мислеше и за Елизабет, най-виновната от всички за случилото се, но подозираше, че Тейър го знаеше, и затова не каза нищо.

— Стига приказки. Заспивай. Имаш нужда от почивка.

Въпреки че искаше да отхвърли опасенията му за нейното здраве, които знаеше, че се спотайват у него, беше твърде сънena, за да го направи.

— Не се страхувай за мен.

— Няма. Заспивай — излъга той.

Надяваше се, че не издава страховете си, които бяха изместили и отровили радостта му от новината за детето.

Милва косата ѝ, докато тя заспа в ръцете му — единственото подходящо за нея място. Много отдавна не беше я приютявал в обятията си. Страхуваше се, че още дълго няма да изпита това щастие. Опита се да прогони всички мрачни мисли и се отдаде на насладата от усещането, че е близо до нея.

Но не след дълго страхът, че нещо лошо може да ѝ се случи, отново се върна. Тревогата пропълзя в сърцето му.

Мисълта за детето, което тя носеше, го изпълваше с противоречиви чувства. Беше радостен, възхитен, но и изплашен. От една страна, благодареше на Бога за този дар. От друга — оплакваше плодовитостта на техния съюз. Нямаше търпение да поеме детето в ръцете си и едновременно с това му се искаше да не беше се зачевало.

Смъртта витаеше край детските легла и това не можеше да се отрече от никого. На твърде много кръстове над гробовете бе изписано „починал в люлката“. Смъртта отнемаше живота и на твърде много жени: селянки или благороднички, красиви или обикновени. Даже на силните и здравите. Даже Гита... Не довърши мисълта си, само я притисна още по-здраво към себе си и се усмихна слабо, когато в съня си тя произнесе името му.

Обгърна я с ръце, а после с цялото си тяло. Сякаш се опитваше да я предпази от опасност, каквато никой меч или зложелателство не би могло да представлява, макар че знаеше колко е глупаво. И все пак, ако дълбочината на желанията и нуждата на един мъж представляваха нещо, нямаше сила, която да я отнеме от него. Това също е глупаво, каза си той ядосано. Ярост или молитва — нищо не би могло да промени Божията воля. Всичко, което можеше да направи, бе да чака и да се надява, че ще е благосклонна към тях. Той знаеше, че мисълта за живот без Гита щеше да лиши от сън и почивка много от нощите му.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Чувствам се така, сякаш вода процесия — измърмори Гита и погледна през рамо четиримата тежко въоръжени мъже, които вървяха след нея.

Маргарет се изсмя и смигна на Бек, който се усмихваше широко.

— Тейър казва, че трябва да бъдеш пазена.

— Единственото място, където не ме следват по петите, май е гардеробът ми. Но няма да се изненадам, ако скоро, като го отворя, открия на вратата му някой постови. — Разглеждайки селото, през което минаваха, Гита въздъхна недоволно. — Мисля, че ги плашим с тази демонстрация на сила.

— Не. Поставяме ги нащрек, може би, но не ги плашим истински.

— Държат се на порядъчно разстояние от нас.

— Виждат, че си охранявана добре и с основание подозират, че има някаква причина за това. Не желаят да направят и най-малкото движение, което би могло да изглежда застрашително. И това е по-добре, отколкото да извършат нещо погрешно.

— Зная. Дразня се просто, защото цялата тази работа почва да ми омръзва. Не сме имали други проблеми с Пикни.

— Мислиш, че е изоставил коварните си планове?

— Кой знае.

— Докато някой не каже със сигурност, ще бъдеш охранявана. — Маргарет хвана под ръка приятелката си и я притегли към себе си. — Съмнявам се, че твоят лорд ще те пусне да се разхождаш без охрана, даже ако Пикни не беше вече заплаха.

— Освен това — Бек леко залюля ръката си, преплетена с ръката на Гита — татко казва, че сега трябва да защитават двама.

Гита поглади с ръка закръгления си корем.

— Не съм чак толкова едра все още.

Бек се изкикоти, после се загледа за момент в корема ѝ.

— Как мислиш, дали ще си имам братче?

— Износването на това дете вкисна донякъде иначе ведрия ми характер. Така че, да. Очаквам да е мъжка рожба. — Тя смигна на развеселената Маргарет и погледна надолу към Бек. — Искаш брат, нали?

— Да, но татко казва да се моля за хубаво здраво бебе, независимо дали ще е момче или момиче. Така че... — той се намръщи на пълната млада жена, която им махаше от вратата на един хан. — Коя е тази?

— Нямам представа — измърмори Гита. — Сър Мерлиън, вие или някой от мъжете познавате ли тази жена? Може да дава знак на някой от вас.

— Не, нямаме нищо общо с нея. Ще отида да видя какво иска. — Той се запъти към жената, която нервно отстъпи крачка назад.

Гита се смръщи, докато наблюдаваше жената да разговаря с Мерлиън. Видя и как се помрачи изражението му. Имаше нещо познато в момичето и за момент си помисли, че я е виждала в двора, но не беше сигурна. Беше срещнала прекалено много хора там, за да запомни лицата на всички, а и в тази жена нямаше нищо запомнящо се, нищо, което да я отличава. Когато Мерлиън се върна, любопитството ѝ бе силно изострено. Чувстваше и някакво необяснимо безпокойство.

— Какво иска? — запита Гита, когато свъсеният Мерлиън застана пред нея.

— Това е прислужницата на лейди Елизабет.

— На лейди Елизабет ли? Че какво ще прави тази жена тук?

— Изглежда е дошла да говори с теб. Смятала е да иде в Ривърфол утре сутринта, но ни е видяла и предлага да се срещнете веднага. Би искала да види и Бек.

— Каза ли защо?

— За да помоли за извинение.

В тона на Мерлиън се долавяше силно недоверие и Гита споделяше това усещане. Извинението не беше в стила на лейди Елизабет, Гита беше убедена в това. Но причината можеше да се крие в загрижеността за собствената ѝ сигурност. Тейър беше казал, че я е отблъснал студено и лейди Елизабет може би се страхуваше, че е прозрял нейната роля в неуспялото изнасилване в двора. Денис бе платил за своето участие с живота си. Вероятно лейди Елизабет очакваше някакво наказание да сполети и самата нея.

За миг Гита се наслади на мисълта да откаже да се види с жената, да я остави да трепери в неизвестност какво би могъл да ѝ стори Тейър. После погледна Бек. Трябваше да мисли и за момчето и да помни, че лейди Елизабет му е майка. Макар че се съмняваше дали съществува някаква връзка между двамата, Гита бе последният човек, който ще попречи на установяването ѝ. Дори ако извинението не е искрено, а продиктувано от личен интерес вместо от разкаяние, щеше да е добре за момчето да чуе, че майка му го произнася.

— Тя има стая в хана, така ли?

— Да, прислужницата казва, че ще те заведе. Не ми харесва тая работа, милейди.

— Ех, и аз не умирам от желание да видя тази жена отново, но... — тя леко кимна към Бек — вероятно е най-добре да я изслушаме. Начинът, по който Мерлиън бързо погледна Бек, после нея с израз и на примирение, и на раздражение, ѝ подсказа, че разбира добре положението. — Хайде, какво лошо може да има в това да се срещнем с нея?

— Тя не иска да види никой друг, освен вас и момчето.

— Това не ме учудва. Не съм сигурна дали и аз бих искала такава многобройна и добре въоръжена публика за аудиенцията, ако трябва да се извинявам някому — усмихна се тя слабо. — Нито пък мисля, че можете да се поберете всички в една стая.

— Бих предпочел да дойде в Ривърфол и там да каже каквото има да казва.

— Виж какво, искам да приключа с всичко това. И — добави тя — определено предпочитам да я видя далеч от Ривърфол, възможно най-скоро. — Срещна погледа на Бек. — Съжалявам, Бек, но така се чувствам.

— Да, разбирам. Тя се държа подло с теб. — Погледна към Мерлиън. — Ако има някакъв проблем, аз ще съм с Гита, сър.

Мерлиън се усмихна:

— Вярно. Добре, милейди, идете. Аз и мъжете ще бъдем долу и няма да чакаме дълго.

— Нямам намерение да се застоявам. Нека мъжете изпият по една бира, сър Мерлиън. — Тя се усмихна. — Това може да компенсира част от неудобството, което може да са изпитали поради

обстоятелството, че им се налага да вървят пешком. — Усмивката ѝ стана още по-широка, когато той се разсмя.

Гита стисна ръката на Маргарет в прощален, ободрителен жест и се отправи към чакащата я прислужница. Чуваше мъжете да пристъпват след нея. Въпреки че нямаше да бъдат в непосредствена близост, тяхното присъствие в хана я караше да се чувства по-спокойна. Знаеше, че лейди Елизабет не е чак толкова глупава, за да се опита да я нарани отново, но ѝ нямаше вяра. Стисна здраво ръката на Бек. Надяваше се да не се налага и този път момчето да се сблъска с тъмната страна от характера на майка си.

Гита влезе в хана с уплашената прислужница. По средата на стълбите се спря, за да погледне назад. Видът на мъжете, които нетърпеливо си поръчваха бира, ѝ вдъхна увереност. Не виждаше начин лейди Елизабет да извърши нещо наистина непоправимо, но беше успокоително да знае, че ако ѝ потрябва помощ, Мерлиън и хората му са наблизко. Спря, за да може прислужницата да отвори вратата, и усети как ръката на Бек я стисна по-здраво.

Пое дълбоко дъх, за да заглуши безпокойството си, и влезе в стаята. Лейди Елизабет беше толкова красива, колкото си я спомняше от кралския двор. Изглеждаше и точно толкова високомерна, не като жена, дошла да моли за прошка. Шумът на вратата, която се затвори след нея, накара Гита да почувства безпокойство.

— Виж ти — рече студено лейди Елизабет, като огледа набързо фигурата на Гита. — Той значи е още плодовит.

Гита разбра, че не извинението е целта на тази жена и попита:

— Какво точно искате, лейди Елизабет?

— Ами... всъщност, виждате ли, аз нищо не искам.

Разтревожена от израза на задоволство, пробягал по лицето на жената, Гита тъкмо се обърна, за да излязат, когато дочу някакъв тъп звук и Бек изведнъж се отпусна с цялата си тежест върху ръката ѝ. Погледна към него и го видя проснат на пода, кръв се стичаше по лицето му. Ръката му безсилно се изплъзна от нейната. Отвори уста да изкрещи, но нечия мръсна длан я запуши и спря вика ѝ. Започна да се бори, но ослепителна болка в главата изчерпа силите ѝ. Последното нещо, което чу, преди мракът на безпаметността да я погълне, бе доволният смях на лейди Елизабет.

— Побързайте да я изнесете оттука — заповяда тя, грабна наметалото си и махна на прислужницата си да ѝ помогне.

— Какво да правим с момчето? — попита мъжът, който метна Гита на рамото си.

— Остави го. Нейният ескорт няма да се забави да се качи тук. Трябва да сме изчезнали дотогава. — Побутвайки напред онемялата си прислужница, лейди Елизабет прескочи тялото на Бек и отвори вратата, за да улесни излизането на двамата мъже.

Мерлиън излезе от храстите и се запъти към хана с намерението да прекрати срещата между лейди Гита и лейди Елизабет, която според него продължаваше вече твърде дълго. Когато на входа срещна Роджър и Тейър, си каза, че трябва да е бил голям глупак изобщо да позволи тази среща да се състои.

— Къде е Гита? — попита Тейър, като влезе в хана и се огледа наоколо.

— В една от стаите горе — отвърна Мерлиън.

— Болна ли е?

— Не. Има среща с лейди Елизабет.

Гневът върху лицето на Тейър подсказа на Мерлиън, че е направил голяма грешка.

— Ти я пусна при тая змия?

— Жената се кълнеше, че иска да признае грешките си.

— Тя? Да се извини?

— Изглеждаше вероятно. Би могла да се страхува, че ще ѝ отмъстиш и да търси помирение.

В това имаше някакъв смисъл, но недостатъчен, за да се успокои Тейър.

— Може би, но да я оставиш сама с тази подла лисица...

— Бек е с нея. Момчето... О, милостиви Боже!

Тейър се обърна, за да види какво разшири очите на Мерлиън и го накара да пребледнее и изпсува. С бяло като вар лице, цялото в петна от кръв, на стълбата, олюлявайки се, се появи Бек. Тейър се втурна към момчето, стигна точно навреме, за да го поеме, преди да се свлече в ръцете му. Седна на една грубовата пейка и залюля детето в скута си. Някой му подаде голяма влажна кърпа и той започна да бърше лицето му с треперещи ръце. Състоянието на Бек означаваше само едно — на Гита се е случило нещо лошо.

Роджър се приведе до Бек и Тейър и помогна на безсилното момче да пийне малко медовина.

— Прегледах главата му, Тейър. Лош удар, наранена кожа, но нищо повече. Хайде, синко, дали ще можеш да ни кажеш какво се случи?

— Не съм сигурен — прошепна Бек. Сълзи от болка и страх се търкулнаха по бузите му.

— Отидохте да се срещнете с майка ти — напомни му Тейър, едва скривайки безпокойството си.

— Да. Прислужницата ѝ ни каза, че тя искала да се извини на Гита за лошото си държание към нея в кралския двор. — По настояване на Роджър Бек изпи още една чаша и сега гласът му прозвуча малко по-стабилно. — Тя не се извини. Излъга! Гита е отвлечена!

Въпреки че вече го подозираше, Тейър почувства как сърцето му прескочи от страх и студ пропълзя по вените му. Не се беше качил в стаята, защото знаеше, че няма да я намери там. Но когато друг го произнесе на глас, почувства го като физически удар. Насили се да погледне Мерлиън, който беше отишъл да провери, макар че не му трябваше допълнително потвърждение. Мерлиън поклати отрицателно глава. Тейър затвори за миг очи и се опита да се пребори със страховете си. Трябваше да бъде твърд и съсредоточен в такъв момент на тежко изпитание.

— Видя ли кой я отвлече? — попита той Бек.

— Не. Майка каза, че не иска нищо. Тогава Гита се разтревожи много. После някой ме удари. Когато дойдох на себе си, всички бяха изчезнали. — Бек подсмръкна дълбоко. — Не можах да я защитя.

— Сине, нападнали са те в гръб. Така всеки може да бъде повален — и Роджър, и аз.

— Да, Бек — съгласи се Роджър. — Подлостта и коварството повалят даже и кралете.

Маргарет се наведе над Тейър.

— Позволете ми да взема момчето, милорд. Някой трябва да се погрижи за раната му.

— Благодаря ти, Маргарет.

Когато Бек и Маргарет се отдалечиха, Мерлиън каза:

— Хората ми вече тръгнаха и ще се опитат да намерят нещо или някого. Мислите ли, че лейди, Елизабет се е съюзила с Пикни?

— Може ли да бъде иначе? — намръщи се Тейър. — Пикни е единственият, който се домогваше до Гита.

Мерлиън гледаше Тейър с безполезно разкаяние и прокарваше нервно ръка през гъстата си черна коса.

— Никак не исках тази среща да се състои — въздъхна той. — Но дори не съм помислял, че може да се случи нещо такова.

— Че кой би си помислил? Доколкото знам. Пикни и Елизабет никога не са се срещали. Пропуснах да предупредя, че Елизабет трябва да се наблюдава. Когато напусках двора, вече знаех, че в лицето на тая жена съм си създам опасен враг. Тя е открила по някакъв начин към какво се стреми Пикни и е видяла в това златния шанс да ми отмъсти за унижението, на което я подложих. Но защо Гита се е съгласила да се срещне с нея?

— Лейди Елизабет каза, че иска да се извини... — започна Мерлиън.

— Не мога да повярвам, че Гита е приела това за чиста монета.

— Мисля, че го направи заради момчето. Едва ли е очаквала да получи искрено извинение, но искаше момчето да го чуе. Бек бе засрамен от постъпките на майка си в двора. Мисля, че вашата лейди искаше да му помогне да се отърси от това чувство, доколкото може.

— О, да! Гита би го направила. — Тейър скочи на крака. — Отивам да я търся.

С помощта на Мерлиън Роджър го спря да не се втурне навън.

— Изчакай да ти докладват първо. Няма полза да се целиш напосоки — настоя Роджър. — Пикни я иска, за да я омъжи за Робърт. Животът ѝ не е в непосредствена опасност в момента.

— Не е ли? Тя носи моя наследник, Роджър. Ако детето оживее, Робърт не може да вземе Сейтън Менър. А Пикни иска именно това.

Едва сега Роджър и другите осъзнаха значението на този факт и ужасът им извика мрачна усмивка върху устните му.

— Мисля — каза Роджър след кратко, наситено с напрежение мълчание, — че е време да известим семейството ѝ.

— Да, веднага след като научим малко повече — съгласи се Тейър, после се напрегна и се послуша внимателно. — Мъжете се връщат.

Трябваше да стисне до болка юмруците си, за да си наложи да остане на място и да чака. Необходим беше обаче само един поглед към човека, който хората му влачеха след себе си, за да го подтикне към незабавно действие. За щастие само след миг Роджър и Мерлиън успяха да го възпрат от убийствената му атака срещу ужасената лейди Елизабет. Ръцете му жадуваха кръвта ѝ, но когато гневът му се поуталожил, разбра, че това няма да го доведе до никъде. След като се поуспокои, лейди Елизабет също възвърна самообладанието си. С отвращение той наблюдаваше как се възстанови високомерният и хладен израз на лицето ѝ.

— Какво открихте? — запита той Тор, който предвождаше останалите мъже.

— Почти нищо, с изключение на тези двете — Тор посочи лейди Елизабет и разтрепераната ѝ, обляна в сълзи прислужница.

— Настоявам да ме освободите веднага. — Лейди Елизабет се опита да поприведе в ред разбърканите си дрехи.

— Не си в положение да настояваш за каквото и да било — сръзая Тейър. — Какво търсите в земите ми?

— Отивах на гости у семейството си.

— Сама? Никаква охрана? Едно време лъжеше по-умело. Къде е Гита?

— Малката ти женичка? Откъде мога да знам къде се намира?

— Срећнала си се с нея. Сега на Бек му превързват главата, а Гита е изчезнала. Внимавай, Елизабет, не съм в настроение да търпя игричките ти. — Забеляза как по лицето ѝ бързо прелетя изплашено изражение и разбра, че има силно оръжие срещу нея — тя наистина се страхуваше от него. — Отговаряй. Къде е Гита?

— Казах ти, не знам. Нападнаха ни в стаята, както си говорехме. Ограбиха ни. Ние с прислужницата ми успяхме да се освободим и да избягаме. Очевидно бандитите са взели жена ти. Вероятно скоро ще ти поискат откуп.

Тя нададе остър панически крясък, тъй като Тейър скочи, блъсна я към стената и я прикова към нея с ръка върху гърлото ѝ.

— Сега ще ми кажеш истината!

— Тейър, как можеш да се държиш така с мен? Аз съм майка на сина ти!

— Майка ли? Ти не си никаква майка на Бек. Една истинска майка не би позволила да цапардосат с цепеница собственото ѝ дете! Никоя майка няма да го остави кървящ на пода, без да се погрижи за него! Сега — кой отвлече Гита?

— Пикни. Чарлз Пикни и братовчед ти Робърт. Двама от техните хора я отведоха.

— Накъде?

— Към Сейтън Менър.

Знаеше, че сега тя ще му казва само истината затова махна ръката си от врата ѝ. Уплаши се от желанието си да я стисне с всичката си сила. Тя се свлече на пода, борейки се за глътка въздух. Разтрепераната ѝ прислужница се спусна да ѝ помогне да се изправи на краката си. Когато стана, лейди Елизабет я отпрати. Тейър виждаше, че едновременно с дъха си, Елизабет възвръща и надменността си. Жената не беше достатъчно умна, за да прецени опасността, която я заплашваше.

— Той не може да отиде в Сейтън Менър. Аз държа мястото.

— Не и след като използват жена ти, за да отворят вратите и да разоръжат стражите. Когато хората там видят кой се намира в ръцете на Чарлз, ще се предадат без съпротива. Той ще трябва само да го охранява срещу теб.

— Как се оказа замесена в тази история?

— Срегнах Пикни на път за вкъщи след престоя си в кралския двор. Разказа ми плановете си и реших да му помогна, за да те накарам да ми платиш за това, че ме направи за смях. Ще спечеля и една добра сумичка от тази работа. Чарлз ми обеща дял от всичко, което съумее да изкопчи от теб.

— Значи смяташ, че това е обикновено отвлечение за откуп? Очевидно Чарлз е по-голям измамник от тебе. Въвлякъл те е в заговор за убийство, жено. Откупът, който възнамерява да поиска, е моят живот.

— Е, всички ще си отидем един ден.

Говореше спокойно, но Тейър знаеше, че и това е преструвка. Истината се отразяваше в очите ѝ, в искрицата страх, която се криеше там. Беше къде по-сложна игра, отколкото бе склонна да разиграва. Даже благородническият ѝ произход и високият ѝ сан нямаше да я

спасят от сурово наказание, ако в резултат на нейните интриги някой умре.

— Е, твоето пътешествие може да започне значително по-рано, отколкото си предполагала — процеди той.

— Какво искаш да кажеш? — Лейди Елизабет хвърли предпазлив поглед към добре въоръжените мъже.

— Заведете я в Ривърфол, Тор, и я пазете добре — заповяда Тейър, като наблюдаваше безучастно как Тор грубо дръпна жената.

Опитвайки се безрезултатно да се освободи от здравата ръка на Тор, Елизабет погледна умолително Тейър.

— Не можеш да ми направиш това! Не можеш да ме задържаш като обикновен престъпник. Забравяш коя съм!

— Никога, милейди. Ще останеш в Ривърфол, докато всичко това не се уреди. Ако се върна със съпругата си, по живо, по здраво ще се прибереш в дома си. Ако Гита умре, ще те обеса! — Усмихна се студено, когато тя пребледня като смъртник. Последната капка кръв се оттече от лицето ѝ.

— Ако не оживея да го сторя със собствените си ръце, подозирам, че няма да липсват кандидати да ме заместят.

— Не можеш! Аз съм майката на сина ти!

— Това няма да те спаси, ако Гита умре! А ако тя оживее и повикам семейството ти да те прибере, смятам, че ще е подходящият момент да им се каже за Бек.

— Да им се каже? Ти обеща! Никой не трябваше да знае! Не! — изкрещя тя, когато Тейър даде знак на Тор и той я повлече навън. — Трябва да ме изслушаш!

— Да се върна ли тук, милорд? — попита Тор.

— Не, чакайте ме в Ривърфол.

Обърна гръб на лейди Елизабет и на пискливите ѝ молби. Погледна встрани и срещна очите на Бек. Момчето изглеждаше тъжно и малко отпуснато. Това му напомни, че да накаже справедливо лейди Елизабет в крайна сметка може да се окаже не толкова просто, колкото му се искаше. Поклати глава и реши да обмисли отново въпроса по-късно. Сега единственото нещо, което имаше значение, бе Гита и как да я върне в Ривърфол.

— Ето, изпий това. — Роджър му подаде голяма чаша с тъмна силна бира.

След като погълна на един дъх почти половината от питието, Тейър изтри уста с опакото на ръката си и въздъхна тежко.

— Да чакаме ли съобщение, или да потегляме след нея? — запита той Роджър и Мерлиън, които го наблюдаваха внимателно.

— Той я отвлече, за да идеш при него — отговори Роджър. — Знае, че ще направиш всичко, за да си я върнеш.

— Да. — Тейър кимна бавно, приемайки довода му. — Той очаква да долетя, да вдигна врява до небето и да го моля да ми я върне.

— И така, това ли ще направиш или ще чакаш да ти изпрати вест?

— Ще отида. Въръжен и готов за двубой, макар честната борба да е нещо непознато за Пикни.

— Определено му е непозната, но разумно ли е да постъпваш така, както той иска?

— Какъв избор имам? Жена ми е в ръцете му.

— Той възнамерява да я омъжи за Робърт. Това означава, че няма да ѝ навреди. Поне докато не извлече облагите от този брак.

— Можем ли да сме сигурни в това сега, Роджър? В утробата ѝ расте моят наследник, а това може да провали всичките му планове. С този брак претенциите му добиват само малко повече законни основания. Да остави детето ми да се роди и да живее, за него би било по-голям риск, отколкото е склонен да поеме. Има само три възможни решения на проблема, които бебето поставя пред него. Може да изчака да се роди и да го убие. Може да се опита да го изтръгне от тялото на Гита сега, което вероятно ще убие и нея. Може наведнъж да убие и нея и детето.

Тейър изреждаше потресаващите възможности и не можеше да спре да трепери. Отпи отново голяма глътка пиво, но не му помогна. Страхът му беше твърде силен. Пикни държеше всичко, което му беше скъпо.

Сведе поглед към Бек и разбра, че това не е напълно вярно. Обичаше момчето. Бяха преживели заедно много неща. Нищо не би могло да измести Бек в сърцето му. Както Бек не би могъл да запълни празнината, която би останала, ако загуби Гита и нероденото им дете.

— Вярвам — каза Роджър, нарушавайки напрегнатото мълчание, — че Пикни ще избере първата от тия три възможности.

— Така ли? — запита го Тейър. — И защо?

— Защото е доказал, че го интересува само победата и пет пари не дава за никого. Единствената му цел е да заграби земята и състоянието ти. Не го е еня за нищо друго, даже и за последиците от действията му. Гита е само допълнителната печалба от победата му над теб. Затова тя ще има определена стойност за него, за известно време. Сега му е необходима, за да те накара да се предадеш и да не се бием с него. Ако те убие, както възнамерява, тя ще е единственият му щит срещу заплахата да си отмъстим.

Думите на Роджър звучаха напълно смислено и това събуди искрица надежда в душата на Тейър. Осигуряваха му и време, което би могло да му даде шанс да спаси Гита и да приключи със заплахите на Пикни веднъж завинаги. Още нямаше завършен план за действие, но не беше особено изненадан от това. Все още потресен от последните събития, просто не беше в състояние да начертае разумна стратегия.

— Ще се върнем в Ривърфол. На първо време ще действаме така, сякаш се готвим за сражение. — Тейър се насочи към вратата на хана, а хората му незабавно го последваха. — Ако не друго, поне копелето очаква точно това от нас. Така че ще вършим онова, което иска. После заминаваме за Сейтън Менър, скупчваме се пред стените и започваме да продираме земята с молби да ни върне Гита.

— А истинският ни план? — попита Роджър.

— Истинският ни план? — Тейър се засмя безрадостно. — Още не съществува. Моля се да можем да го съставим, преди да сме се разположили на лагер в полето пред Сейтън Менър.

В момента, в който Тейър стъпи във вътрешния двор на Ривърфол, разбра, че Тор е предупредил хората. Както и очакваха, той немногословно нареди всички да се въоръжат и без да губи повече време, се отправи към спалнята си, за да се приготви.

Уединението не му донесе нито успокоение, нито проясняване на мисълта. Навсякъде виждаше Гита. Втурна се навън да се подготви за битката, така че да избяга от стаята и от спомените, които събуждаха страхове. Трябваше да ги овладее.

След като се приготви, отиде в спалнята на Маргарет. Не беше изненадан, че намери Роджър при нея. В Ривърфол вече ги приемаха като двойка и се чудеха кога ще бъде сватбата. Интересът му обаче не беше насочен към двойката, която се сбогуваше по характерния за

всички влюбени начин, а към Бек, когото Маргарет бе настанила в стаята си. Момчето бе дълбоко заспало на леглото ѝ.

— Как е Бек? — попита той тихо Маргарет и приближи до леглото.

— По-добре, милорд. Дадох му лекарство да поуспокои болката от удара по главата. — Тя въздъхна: — Но не знам какво ще изцели болката в сърцето на горкото дете.

— Зная. Вместо да види нещо добро в майка си, па макар и фалшиво, още веднъж се сблъска със злото у нея. А изгуби и Гита. Тя започваше да става много важна за него.

— Да, братовчедка ми има подход към децата. Те я обичат и тя ги обича. Изглежда, Гита разбира как гледат те на нещата.

— Видях колко свободно говори той с нея.

— Ще я доведете въкъщи невредима, милорд. Сигурна съм в това.

Бързият поглед, който отправя към Маргарет, му подсказа, че в душата си тя не вярва истински на думите си, поне не достатъчно, за да потисне собствените си тревоги, макар че искрено го желаше.

— Моля се да се окажеш права. Ще се наемеш ли да съобщиш на семейството на Гита за случилото се?

— Да, милорд. Ще се опитам да ги известя възможно най-внимателно.

— Това е добре. Благодаря ти. Роджър, да вървим вече. — Тейър се усмихна студено. — Не искаме да караме Пикни да ни чака, нали?

— Не. Разбира се, че не.

Роджър повдигна ръката на Маргарет до устните си и я целуна по вътрешната страна на дланта.

— Когато се върна, сърце мое. — И тръгна след Тейър.

— Татко.

Тихото повикване накара Тейър да се върне обратно.

— Мислех, че спиш, сине. — Леко разроши косата на Бек. — Как се чувстваш?

— По-добре. Лейди Маргарет ми даде някакво лекарство. Отивате да вземете Гита ли?

— Да, сине. Поне ще се опитаме. Не мога да обещавам нищо. Знаеш, че ще направя всичко, което е по силите ми.

— Знам това, татко. Защо майка ми е толкова зла към Гита? Тя никога не ѝ е направила нищо лошо.

— Това е въпрос, на който не мога да отговоря. Майка ти искаше да нанесе удар на мен, Бек, и уцели най-слабото ми място. Но не е знаела, че Пикни замисля убийства. Мислила е само за откуп и отмъщение.

— Не трябва да я защитаваш пред мен, татко. Къде е тя сега?

— Тор я затвори в тъмницата. Ако не друго, поне трябва да предотвратим нов опит да помогне на Пикни.

— Трябва ли да я посетя?

— Само ако желаш. Трябва да тръгвам сега, Бек.

— Знам. Бог да е с теб, татко. И с Гита.

Като излезе от стаята с Роджър, Тейър промърмори:

— Ще се нуждаем страшно много от Божията помощ.

Забърза към големия салон, където го чакаха водачите на войниците му, за да изготвят окончателните планове, преди да потеглят.

— Още ли нямаш идея?

— Не, нищо. Не мога да се съсредоточа. Постоянно мисля за Гита и какво зло може да я сполети.

Роджър мина напред и отвори вратата на салона:

— Никой няма да те укори за това.

Тейър кимна на мъжете около масата и каза съвсем дрезгаво:

— Предполага се, че аз съм вашият водач. Човек с разстроени мисли и без най-простичък план, по дяволите, не може да води другите.

— Ще го измислим по пътя, стари приятелю. И друг път сме правили така.

Тейър седна и прислужниците започнаха да сервират на мъжете проста, но питателна храна. Думите на Роджър бяха предназначени да го ободрят, но храната все още имаше за него вкус на пепел. План, изработен на седлото, едва ли ще е достатъчно добър, когато залогът е толкова висок.

— Може би трябваше да ги настигнем — изръмжа той и отмести настрани полупълната си чиния.

— В коя посока, приятелю? — попита Роджър. — Следата беше неясна. Можеше да са поели в десет различни посоки. Щяхме да пропилеем времето си и да изтощим хората и конете. По-добре да се

подготвим, както трябва, и да тръгнем направо за Сейтън Менър. Знаеш това.

— Да, но страхът за Гита ме довършва и подкопава моята самоувереност. Съмнявам се в себе си и се терзая с въпроса, дали не съм сгрешил вече и дали не е трябвало да направя нещо друго.

— Ти си войн. Действай, както ти подсказва войникът в теб. Вслушвай се в този, който ти спечели името Рижия дявол. Той ни е опазил живи. Той ще помогне да запазим и Гита жива. Вярвай му, Тейър, вярвай и на себе си.

— Ако мога да го открия — промълви Тейър тихо. Мъжът, който беше водил и спечелил толкова много битки, очевидно се беше загубил някъде. „Любовта — мислеше си той яростно — може да направи човека страхливец.“

Докато тази мисъл занимаваше съзнанието му, огледа внимателно хората си. Макар че се мъчеше да я държи на почетно разстояние, тя се завръщаше отново. Той обичаше Гита. Това беше чувството, което го вцепеняваше от страх сега, когато тя беше в опасност. Това беше и причината отчаяно да се стреми да си я върне невредима. Ако се провалеше, се обричаше на вечна мъка. Обичта към Гита му обясняваше много неща — направени, казани, почувствани. Беше открил от какво се нуждае мъжът, за да почувства, че живее пълноценно. Не беше чудно, че самообладанието му се беше изпарило, когато се изправи пред опасността да я изгуби.

Тия размишления му помогнаха да възвърне малко спокойствието си. Съсредоточи се върху плановете, които хората му предлагаха и обсъждаха в момента. Крехката му увереност се поразклата, след като предложенията едно подир друго биваха отхвърляни като неподходящи. Най-голяма надежда предлагаше идеята на Тор. Идея, която той самият бе разглеждал и бе отхвърлил в един от малкото моменти на трезв размисъл след отвличането на Гита. За съжаление и Тор нямаше решение за една от очевидните слабости на този план. Как да се промъкнат в Сейтън Менър незабелязано? Никой от тях, макар че бяха живели известно време в имението, не можеше да се сети за вход, през който да може да се влезе, без да ги видят. Ако в Сейтън Менър имаше таен вход, вероятно само семейството, което го беше обитавало, знаеше за него и Уйлям бе отнесъл тайната в гроба.

Приемайки със съжаление, че планът ще трябва да се изработва на място и в движение, Тейър нареди да потеглят към Сейтън Менър. Спря се за момент, преди да се качи на коня си, а Мерлиън и Роджър застанаха от двете му страни. Гордостта му забраняваше да разкрива слабостта си пред тях, но знаеше, че дължи откровеност на двамата мъже.

— Роджър, наблюдавай ме внимателно — каза той тихо, докато ненужно проверяваше още веднъж седлото си.

— Нима не съм пазил винаги гърба ти?

— Нямам предвид да наблюдаваш гърба ми, а мен. Отблизо, Роджър. И ти също, Мерлиън.

Роджър се навъси и се взря настойчиво в Тейър:

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Намирам се на косъм от безразсъдството.

— Изглеждаш ми достатъчно спокоен и овладян — измърмори Мерлиън, като се качваше на коня си. — И имаш предостатъчно причини да си в особено настроение.

— Достатъчно причини или не — наблюдавайте ме. Това, което ме изгаря отвътре, може да доведе до смъртта на много хора. Здравият ми разум виси на много тънка и много изпъната нишка. Не е време да бъда ръководен от едно чувство, но то е така силно, че лесно може да ме заслепи. Давам ви правото да ми отнемете водачеството, ако започна да се отнасям с пренебрежение и арогантност към човешкия живот. Закълнете се, че няма да се оставите да ви водят сляпо, защото само Господ знае къде бих ви отвел този път. Мъжът трябва да е хладнокръвен и трезвомислещ, за да ръководи битка. Закълнете се — изиска той настоятелно, докато яхаше коня си.

— Кълна се — изрече Роджър, а след него и Мерлиън. — Но се моля да не се стига дотам.

— И аз се надявам, приятели мои. — Тейър пое дълбоко дъх, после се усмихна мрачно. — Има още едно нещо, което можете да направите за мен.

— Да? — извикаха двамата в един глас.

— Докато яздим към Сейтън Менър, напънете мозъците си да измислим начин как да се прокраднем незабелязано в проклетото място. Смятам, че в неочакваното ни появяване вътре се крие най-добрият ни шанс да излезем победители.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Гита бавно идваше на себе си, но се противопоставяше на това усещане, защото заедно с него идваше и болката. Остро пулсиращо туптене цепеше главата ѝ. Груби и резки гласове проникваха през леката мъгла, която сякаш я обвиваше. Започна да усеща движението, защото всяко полюшване и спиране ѝ причиняваше нова болка.

Отвори предпазливо очи, приемайки окончателно нежелания факт, че блаженото състояние на безпаметност няма да се върне. Отначало светлината като че ли засили главоболието и замъгли зрението ѝ. Когато погледът ѝ се проясни, се огледа и видя, че ръцете и краката ѝ са завързани. Беше хвърлена в дъното на някаква кола в странната компания на чували и бъчви. Нямахше нужда да поглежда към небето и облаците, профучаващи бързо над нея, за да разбере, че колата се движи с голяма скорост — непрекъснатото друсане ѝ подсказваше това.

Застави се да не обръща прекалено голямо внимание на болката и се намести по-удобно върху чувалите. Те омекотяваха донякъде тласъците и запазваха тялото ѝ. Знаеше, че рязкото движение не е полезно за бебето. Вярно, хората казваха, че детето е на сигурно място в утробата на майка си и е необходимо голямо усилие, за да се изтръгне оттам, но тъй като не знаеше какво значи голямо усилие, гледаше да избягва възможните предпоставки за това.

Щом друсането понамаля, ужасното ѝ главоболие също стихна. Гита свирепо проклинаше лейди Елизабет Бяха ѝ поставили капан, а тя падна в него като слепец, яда си не спираше да праща лейди Елизабет по дяволите, макар да си мислеше, че да се пържи в ада, не е достатъчно наказание за нея. Горещо желаше да измисли нещо по-жестоко от това. Надяваше се да има и някакъв резултат от проклятията ѝ.

Когато превъзможна тъпата болка в главата си и си спомни за случилото се в хана, Гита се сети за Бек. Тревога и ужас я връхлетяха, като си припомни състоянието на момчето точно преди да зашеметят и

нея. Лейди Елизабет бе позволила на някого да удари собственото ѝ дете толкова силно, че главата му се разкървави, а то изпадна в безсъзнание. Съмняваше се, че тя е направила нещо да помогне на сина си. От страх да не бъде заловена, Елизабет сигурно бе офейкала от хана незабавно.

Разтърси глава и погледна към предната част на фургона. Втренчи се в широките гърбове на двамата мъже, които управляваха колата, и се чудеше дали знаят нещо за Бек. Единият се обърна леко и погледна през рамо към нея.

— Събудила си се значи — промърмори той.

— Момчето... — едва продума тя с такава сухота в гърлото си, че изпита болка при говоренето.

— Оставихме го там. Нямаме нужда от него.

— Как е то? — настоя тя.

Мъжът сви рамене:

— Откъде да знам? Нямах време да погледна. Нито пък оная благородна лейди. Прескочи го и побягна колкото можа по-бързо. Защо да остава? Тя направи това, което беше обещала.

— Да, предаде мен на Пикни.

— Скоро ще го видиш.

Отвърна се от смеещите се мъже и се настани отново в чувалената си постеля. Предполагаше, че зад това стои Пикни. Потвърждението на хората му потисна и малкото дух, който ѝ бе останал.

Липсата на каквато и да било информация за състоянието на Бек допълнително увеличаваше притеснението ѝ. Опитваше се да се увери, че момчето е живо или че у лейди Елизабет е проблеснала някаква искрица майчинско чувство, за да се погрижи за раните му, преди да побегне. Вместо това трябваше да се примири със спомена за състоянието му, когато го видя за последен път. Картината я измъчваше до болка.

Тъй като нямаше никакъв начин да получи отговор, който да разсее тревогите ѝ, насочи мислите си към несигурното си положение. Погледна по-внимателно към мрачното небе и слабата ѝ надежда за скорошно избавление се изпари. Денят бе почти към края си. Очевидно, докато се намираше в ръцете на Пикни, нямаше кой да ѝ се

притече на помощ. Засега поне безопасността ѝ зависеше от самата нея.

Обстоятелството, че ще бъде в ръцете на Пикни, означаваше, че животът на Тейър е в опасност. Осъзнала внезапно това, тя се разтрепери от страх. Щяха да я използват като стръв, за да примамят съпруга ѝ и да го убият. Заради Тейър за нея бе много важно да се изправи лице в лице с опасността. Ако съществуваше някакъв шанс за осуетяване на плановете на Пикни, дори и най-нищожният, трябваше да бъде нащрек и да се възползва незабавно от него.

Затвори очи и реши, че положението ѝ спокойно може да се нарече неизгодно. Отчаяние я връхлетя и за момент тя му се отдаде. Беше изморена, главата я болеше, тялото ѝ бе натъртено и изпитваше непрекъснато нарастваща нужда да се облекчи. Отчаянието беше най-естественото чувство при тези обстоятелства.

Фургонът намали скорост и спря. Това я изтръгна от самосъжалението, в което бе изпаднала. Размърда се, за да види къде се намират, но осъзна друго неудобство. Завързаните ѝ китки се бяха подули. Излишно беше да проверява глезените си — знаеше, че са в същото състояние.

Нададе изплашен вик, когато един от мъжете — по-ниският и по-набитият от двамата — я вдигна от постелята ѝ, за да я изнесе от колата. Остави я права, но тя започна бавно да се свлича. Използвайки завързаните си ръце, успя да се опре на задницата на фургона и предотврати сигурно падане. Погледна гневно към двамата мъже, които, в пълно неведение за състоянието ѝ, бяха започнали да подготвят място за лагеруване.

— Имам нужда от помощ — каза тя с преднамерено високомерен и заповеднически тон, за да избегне унижението, което би изпитала, ако трябва да помоли за помощ.

— Боже, Боже, Хенри, обърни внимание на нейно височество — каза мъжът, който я беше свалил от колата. — Помогни си сама, милейди.

— Ако не се нуждаех от вашата помощ, не бих се унизила дори да ви погледна. Въжетата, с които сте ме овързали, са причина да получа отоци, а те ми вредят и ме затрудняват. Ако се опитам да се движа без чужда помощ, вероятно ще падна и може да увредя детето, което нося.

Хенри сви рамене с отегчение.

— Пълзи тогава. Аз и Джон имаме работа.

— А и Пикни сигурно ще е доволен — каза Джон, — ако изгубиш това бебе.

— Той може и да е, но моят съпруг. Рижия дявол, ще изпадне в убийствена ярост.

— Нека се ядосва. Ще е мъртъв много преди да може да направи нещо. Джон и аз няма за какво да се страхуваме от него.

— Няма, така ли? И кой казва, че той ще умре?

— Ами, Пикни е планирал...

— Плановете не винаги се развиват така, както човек иска. — Почти се усмихна, като видя как по физиономиите им постепенно пропълзя съмнение. — Един разумен човек би преценявал внимателно ходовете си.

— Какво искаш да кажеш? — сепна се Хенри.

— Имам предвид, че не е лошо да се обмисли какво да се направи, така че и двете страни да са доволни.

— Никой не може да направи така — изсумтя Джон с презрение.

— Нима? Пикни иска да ме закарате при него жива. Рижия дявол ме иска жива и бременна. Не виждам какво толкова трудно има да се съчетаят двете неща. Само малко повече находчивост. Припомнете си какво се говори за Рижия дявол — че обикновено печели битките. Какви битки е спечелил Пикни?

— Иди й помогни, Джон.

— Защо я слушаш? — изръмжа Джон, макар че вече се беше запътил към нея.

— Щото като за жена има достатъчно мозък в главата си.

Почти я пренесе близо до огъня и Гита реши да премълчи едно остро възражение на тази пренебрежителна забележка. Прехвърли мислите си върху нещо, значително по-важно. Трябваше да ги накара да я завържат по друг начин. Беше уверена, че отоците, които възетата й причиняваха, бяха не само болезнени, но и вредни за здравето й. След като очевидно се страхуваха от Тейър, смяташе да използва тази им слабост в максимална степен.

— Вярваш ли на това, което казва? — попита Джон другаря си, докато се настаняваха край огъня.

— Да. Пикни си прави някои хубави сметчици, но да не забравяме срещу кого се изправя. Рижия дявол се е сражавал и с опасни мъже и е оцелявал. Освен това добре знаем, че Пикни от години се опитва да го убие, но той и досега е жив и здрав.

— Добре де, щом така мислиш, защо застанахме на страната на Пикни? — сопна се Джон.

— Парите са добри, глупако. Другият наследник не представлява никакъв проблем, въпреки името си и славата си на войн.

— Той е нищо в сравнение с Рижия дявол.

— Да, но Рижия дявол се бие честно. Пикни използва само коварство и подлост. Мислех, че това му дава шанс. — Хенри се намръщи на пленничката им. — Започвам да се чудя. Досега коварството не доведе Пикни доникъде. Рижия дявол може да се окаже достатъчно способен борец, за да се справи с всичко, което Пикни организира срещу него. А и самият той сигурно знае някой и друг номер и ще ги използва, когато го принудят.

— Добре, зарязваме ли всичко? Ще заобиколим ли този капан, преди да е щракнал зад нас?

— Не, не можем да постъпим така. Пикни ще ни вземе главите за тази измяна. Хванали сме се на хорото, ще го играем. Можем само да се погрижим жената на Рижия дявол да не пострада в ръцете ни.

— Но ние я отвлякохме! — Джон почти изкрещя думите със страх, сковаващ гласа му.

— Пикни ни заповяда. Ние сме само слуги, войници. Това може да ни спаси. Той ще удари по Пикни и онова глупаво момче Робърт, а не по незначителни личности като нас. И ще е по-добре за нас, ако се отнасяме внимателно към жена му. Стига, не бъди такъв страхливец. Трябва да се нахраним и да си починем. Пикни ни очаква рано сутринта и най-добре е да сме там навреме.

Когато Джон се подчини намръщено на Хенри, Гита изруга наум. За един кратък миг се бе надявала, че надигацият се страх у Джон ще го подтикне да избяга далеч и от Пикни, и от Тейър. За съжаление Хенри не само бе по-умен, но и притежаваше спокойна, разсъдлива натура, която държеше в подчинение хора като Джон. Беше се надявала да намали с един броя на противниците си или, още по-добре, опасенията на Джон така да повлияят на Хенри, че да се откажат и двамата. Но очевидно нямаше късмет — поне засега.

„И така — размишляваше тя, — не ми остава нищо друго, освен да се опитам да направя пленничеството си по-малко болезнено.“ Протегна напред овързаните си ръце и извика:

— Трябва да ме развържете!

Хенри я погледна, после избухна в смях:

— Да не ни вземаш за глупаци, жено?

Гита прехапа език, за да не изстреля някой подигравателен отговор в лицето му. Искаше да ги сплаши дотолкова, че да направят пътуването ѝ леко. Ако отговори на тази забележка с хапливите думи, които ѝ бяха на устата, само щеше да ги разгневи и нямаше да ѝ донесат нищо добро.

— Виждате ли какво ми стана от тези въжета?

След като и двамата мъже се намръщиха при вида на подутите ѝ китки, тя вдигна леко полите си, за да покаже, че ѝ глезените ѝ не са в по-добро състояние.

— Не си кой знае колко зле, че да хленчиш, жено.

— Така ли? Не се изненадвам, че не можете да проумеете какви проблеми могат да възникнат от това. Съмнявам се, че някой от вас има деца. — Побърза да преглътне другите обиди, които напираха след последните ѝ думи. — Такива отоци са много опасни за една бременна жена.

— Даже да е така, няма голямо значение. — Въпреки недоволно изръмжаните думи, Хенри се премести до нея и се наведе смръщено над китките ѝ. — Как ще те наблюдаваме и ще те държим край нас, ако те развържем? Глупава жена.

— Сигурна съм, че умен мъж като тебе все ще може да измисли някакъв начин. — Знаеше, че не е успяла да прикрие напълно презрението си, но усещаше, че ще го отдадат на аристократичната ѝ арогантност. — Можете да помислите върху това, докато се уединя за няколко минути — тя протегна ръцете си — веднага щом ме развържете.

Когато той се поколеба, тя продължи:

— Има още нещо, което трябва да знаете за бременните жени — те изпитват голяма и, страхувам се, постоянна нужда от мигове на уединение. Ако се позабавите още малко, ще разберете, че говоря истината, но всички ще преживеем едно голямо смущение.

Накрая Хенри развърза ръцете и краката ѝ и промърмори:

— Схващам за какво говориш, но не мога да те пусна сама.

— Уединението означава именно това — да отида сама — рече бързо тя, но с огорчение усещаше, че ѝ е нужна помощта му, за да се изправи.

— В случая ще означава, че ще съм с гръб към тебе.

Препъвайки се, Гита едва успяваше да го следва, докато я водеше към някакъв храсталак. Нуждата ѝ бе толкова належаща, че изобщо не се опита да спори с мъжа. Пък и се съмняваше дали ще намери довод, който да го разубеди от решението му. Въпреки че съзнаваше всичко това, тя усещаше непосредствената му близост, макар и с гръб към нея, тя трепереше от неудобство и се свиваше притеснено в храстите, доколкото беше възможно. Беше унижително. Унижението се засилваше от необходимостта да разчита на физическата му сила, за да се върне до огъня. Чувстваше се вдървена. Отоците ѝ започваха да спадат, но това беше много болезнено.

След като се настани до огъня, Джон побутна към нея паница гъста каша и изкривена дървена лъжица. Кашата изглеждаше безвкусна, но Гита бе прекалено гладна, за да обръща внимание на такива подробности. Увери се, че и на вкус бе толкова неприятна, колкото и на вид, но я изяде и изпи до дъно възкиселото вино, което ѝ дадоха. Тялото ѝ изискваше значително количество енергия, за да подхранва детето, което растеше в него. Трябваше да се примири с недостатъците на походната кухня.

Хенри се доближи до нея с въжето и тя се дръпна изплашено назад. Болката и отоците тъкмо бяха изчезнали и не мислеше, че ще може да ги понесе отново. За да избегне унижителното връзване, почти бе готова да се закълне, че няма да се опитва да избяга.

— Виж, няма да те връзвам като преди, жено — произнесе той навъсено.

— Трябва да я вържеш! — протестира Джон. — Иначе ще избяга.

— Смятам да я вържа за себе си. Избирайте, мадам.

Тя покри корема си с две ръце и го погледна умолително:

— Не можете да ме вържете за талията. Детето...

— Ще те вържа над заоблеността. Е?

След кратко колебание се съгласи. Ако почувстваше някакво неразположение, щеше да каже още при първите признаци.

Начинът, по който бяха вързани един за друг — тя точно под гърдите, а той за кръста, — им налагаше известна близост. С усилие потисна неприязънта си. Даже когато, за да пренощуват, трябваше да сподели завивката си с него, не каза нищо. Остави възможно най-голямо разстояние помежду им, затвори очи и потърси забрава в обятията на съня.

— Ето ги.

Гита се обърна да види накъде сочи Хенри. Беше завързана за фургона. Краят на въжето беше точно отдясно на Хенри и нямаше никакъв шанс да се развърже. Не си струваше да пробва. Скокът от бързо движещата се кола беше по-голям риск за детето, отколкото бе склонна да поеме. Все пак, когато зърна Чарлз Пикни, през ума ѝ мина и тази мисъл. Дали това няма да е по-малката от двете злини?

Колата спря точно пред лагера на Пикни. Тя бързо забеляза, че той има само две дузини въоръжени мъже. Когато Робърт и Пикни дойдоха до фургона и се възряха в нея, тя на свой ред ги изгледа втренчено. Гневният поглед, който Пикни хвърли към корема ѝ, я изплаши, но се опита да прикрие страха си. Забеляза, че Робърт я изгледа поразен, но за него веднага забрави. Пикни беше човекът, когото трябваше да наблюдава. Той беше врагът ѝ.

— Бременна си. — Пикни стисна здраво ръцете си в юмруци, едва удържаше да не се поддаде на импулса да я удари.

— Колко си наблюдателен! Това се случва често, когато жената има съпруг.

— Достатъчно търпях нахалството ти. Проклет да е мъжът ти! Проклетата да си и ти! — изсъска той и удари с юмрук по дланта на другата си ръка. — Е, ще трябва да се позанимаем с това.

Студените му думи предизвикаха ледени иглички страх, които я прободоха през сърцето. Видя, че по лицето на Робърт пробягна ужас. Съществуваха граници на злодеянията, на които той би могъл да е съучастник. Трябваше да разбере дали Робърт ще набере кураж да спре това, което очевидно го ужасяваше. Може би тя трябва да му вдъхне необходимия кураж. После съсредоточи вниманието си върху Пикни.

— Не бих правила прекалено много планове на твоето място — рече студено на Пикни, без дори да направи опит да скрие омразата си

към него.

— Толкова ли си глупава да се надяваш, че твоят прословут Риж дявол ще излезе победител и този път?

— А ти толкова ли си глупав да мислиш, че няма да спечели?

— Жено, ти си в ръцете ми и чрез тебе в ръцете ми скоро ще падне и Сейтън Менър. Пипнах го това рижо копеле.

— Не още.

Пикни се наведе и едва не я прободеше с насочения си пръст:

— Бъдете внимателна, милейди. Сега държа вас.

— Най-добре е да ме опазите жива и здрава, сър. Може да се случи така, че аз да съм единственото защитно препятствие между вас и заслужената ви смърт от ръцете на съпруга ми. Стойте тук и се перчите, сякаш вече всичко сте спечелили, но не се радвайте прекалено много предварително. Решителният сблъсък тепърва ви предстои.

Като видя как думите ѝ разгневяваха вуйчо му, Робърт се осмели да я предупреди:

— Внимавай, Гита!

— По-добре послушай този глупав мой племенник! Не те съветвам да ми се подиграваш. Стига вече! Потегляме към Сейтън Менър! — изрева той и тръгна към хората си.

За момент изглеждаше, че Робърт ще я заговори, но после се втурна след Пикни. Тръгнаха отново на път прекалено бързо, а това никак не се хареса на Гита. Несъмнено Пикни щеше да избягва с всички сили възможността да се срещне с разгневения Тейър в открито поле. Отклони очите си от мъжете в предните редици и срещна втренчения поглед на Хенри. Изненада се, като откри сянка на загриженост в тъмните му очи.

— Този глупак Робърт беше прав — каза той след малко.

— Пазете се, милейди. Пикни е известен с изблиците си на сляпа ярост. Може и да иска да те омъжи за слабохарактерната издънка на рода си, но това няма да го спре, ако предизвикаш яростта му. Ще те убие като нищо. — Извърна се и нареди на Джон да подкара по-бързо конете.

Гита отново се настани между чувалите в дъното на колата. Замисли се не за предупреждението на Хенри, а върху факта, че изобщо го получи. Изведнъж осъзна, че беше сметнала Хенри и Джон за по-големи грубияни и нехранимайковци, отколкото бяха. В

действителност досега не бяха се отнесли лошо с нея. Грубовато може би, но не жестоко. Вършеха това, за което ги бяха наели — ни повече, ни по-малко. Но беше ясно, че съществуват граници на престъпните деяния, които не биха прескочили. Реши да си почине и да потърси начин да се възползва от този факт. Затвори очи.

— Тя спи — произнесе се Хенри.

— Как може да спи, когато колата се клатушка така? — зачуди се тихо Джон.

— Чувал съм, че бременните жени са в състояние да спят почти навсякъде. Странно е наистина, но мисля, че е вярно.

— Да. И още нещо е вярно. Участваме в нещо много по-голямо, отколкото ни казаха.

— Да го вземат дяволите това копеле Пикни! Да разкараме един наследник и да вземем жената за племенника му, каза той. И ние му повярвахме. Вярно е, че каквито сме глупаци, обръщаме внимание само на звъntenето на монетите. Но работата е много по-сериозна от едно обикновено избавление на Пикни от негов наследник, който му създава грижи. Много по-сериозно.

— А ние лесно можем да бъдем повлечени от това злодеяние. Мислиш ли, че ще изпълни заканата си относно детето, което тя носи? — прошепна Джон.

— Някога да е произнасял заплаха, само за да се намира на приказки?

— Господи! Съжалявам за убийството на двамата мъже, но те можеха да се бият и го направиха. Открадване на жена? — Джон сви рамене. — Случва се непрекъснато. Не е голяма беда. Но той говори за убиване на дете. Бебе, Хенри! Мисля, че смята да убие и жената, след като престане да му е необходима.

— Да, и аз така мисля. Господи, жена и дете! На сърцето ми тежат повече грехове, отколкото искам да си спомням, но не и такива. Не и кръвта на жени и деца. Нямам намерение да го правя сега.

— Да бягаме тогава! Да се измъкваме, докато нещата не са стигнали прекалено далеч.

— И как ще стане? Обръщаме колата в друга посока и след малко ни пиши умрели. Пикни няма да пита какво мислим, а ще ни убие без колебание.

— Значи сме в капан?

— Може би. А може и да не сме. Ще видим какво ще се случи в Сейтън Менър.

Гита слушаше внимателно, но те не казаха нищо повече. „Още един шанс“ — мислеше си тя. Но не допусна надеждите ѝ да се въздигнат до небесата. Джон и Хенри може да имаха нещо добро в себе си, но това не означаваше, че ще ги убеди да ѝ помогнат. Единственото, за което мислеха, беше как да отърват собствените си кожи. За да не станат съучастници в подготвящото се престъпление, те нямаше да правят опити да го предотвратят, а просто щяха да офейкат.

— Събудете се, милейди. Наближаваме Сейтън Менър.

— Добре, Хенри. — Гита премигна сънено и седна. — Почти съм будна.

— Не мисля, че през цялото пътуване сте правили нещо друго, освен да спите — измърмори Джон.

Движеха се доста бавно, така че приближаването им да не изглежда заплашително. Гита се обърка, когато един страж от външната страна ги приветства почти дружески. Тайно се беше надявала, че Тейър е изпратил съобщение на хората в имението и ги е предупредил за Пикни. Но явно никой вестonosец не би могъл да ги изпревари. Помисли си дали да не вдигне тревога, но Пикни, който яздеше встрани до фургона, я спря.

— Нито дума, жено! Нито думица! — Протегна се и обви наметката ѝ около въжето под гърдите.

Тя бързо преглътна предупредителния вик, който едва не се изплъзна от устните ѝ. Можеше само да се моли мълчанието ѝ да не причини смъртта на мъжете, които пазеха имението. Страхът за детето заключи устата ѝ. Умоляваше Господа цената за спасяването на крехкия живот под сърцето ѝ да не се измерва с живота на други.

— Стани сега! — нареди Пикни, след като влязоха в имението. — Стани, за да видят, че си в ръцете ми.

В момента, в който изпълни заповедта му и показа как е овързана, звън от саби огласи въздуха във вътрешния двор. Пикни измъкна мечата си и го насочи срещу нея. Студеният връх на оръжието докосна гърлото ѝ. Не смееше дори да преглътне. Даже стражът на стената притихна.

— Искам всички здрави и боеспособни мъже да дойдат на двора! Веднага! Всички оръжия да се предадат! — продължи да крещи Пикни

на хората от имението, които, макар и неохотно, започнаха да се групират. — Без опити за спасение, защото ще убия господарката ви! А с нея ще си отиде и наследникът на вашия господар Рижия дявол!

Никой и не помисли да се съпротивлява. За огромно облекчение на Гита, Пикни явно не възнамеряваше да убива обезоръжените си пленници. Вместо това нареди да ги затворят в тъмницата. Едва когато всичките му нареждания бяха изпълнени, свали меча от гърлото ѝ. Коленете ѝ се подгънаха, леко се олюля и се отпусна върху чувалите в колата. Пикни я остави на Хенри и Джон и отиде да нагледа организирането на по-нататъшната охрана на имението.

— Изглежда най-сигурният ключ за една крепост е жената — отбеляза Хенри, като приближаваше колата към конюшните.

— Съмнявам се, че важи за всички жени — изръмжа Джон, после скочи от фургона, за да освободи конете и да се погрижи за тях.

Докато Хенри ѝ помагаше да слезе, вниманието на Гита бе привлечено от плач и ридания. Видя как хората на Пикни заграждаха всички жени и деца във вътрешния двор. Начинът, по който ги събираха с размахани мечове, силно притесняваше Гита. Споделяше страха, който жените и децата не можеха да прикрият. Не можеше да отгатне какво е намислил да прави с тях Пикни.

Погледна към смръщения Хенри и попита:

— Какво ще стане с тях?

— Пикни смята да ги заключи. Не иска никой да се опитва да помогне на мъжете или на теб. Или пък — погледна нервно към заключените врати — на Рижия дявол, който несъмнено скоро ще се появи. Хайде — хвана Гита под ръка и я поведе към постройката, — трябва да те заведе в западната кула.

След като се настани в отредената ѝ стая, Гита се отпусна на леглото. Чувстваше се напълно изтощена и още по-потисната отпреди. Тейър скоро щеше да пристигне, а тя още не беше намерила начин да му помогне. Не беше съставила никакъв план как да попречи на Пикни да я използва като примамка за залавянето на съпруга ѝ. Молеше се Тейър също да прояви някакво лукавство, защото ѝ се струваше, че Пикни може да бъде победен единствено с хитрост и измама. Стана, доближи се до прозореца и се вгледа в двора на имението. Хората на Пикни трескаво се подготвяха за пристигането на Тейър. Учуди се за какво са всички тези приготовления за сражение, след като Пикни

изобщо нямаше намерение да се бие. Смяташе да използва нея, за да примаме и убие Тейър, а после пак чрез нея да възпре хората му да потърсят заслужено възмездие.

За един кратък миг пожела да не носеше детето на Тейър, разбунтува се срещу живота под сърцето ѝ. Бебето усложняваше всичко, възпираше я в моменти, когато трябваше да действа. Налагаше се да преценява всяка своя постъпка заради него. После поглади с ръка корема си и безмълвно се извини на детето си. Само Пикни — единствено той трябва да бъде обвинен за безизходното положение, в което се намираше.

Обърканите ѝ мисли бяха прекъснати от шума на отключваща се врата. Извърна се и видя Пикни и двамата му най-близки помощници Томас и Бертран да влизат в стаята. Злорадото изражение върху лукавата физиономия на Пикни я вбеси. Заболя я от безсилието си да я изтрие от лицето му.

— Съвсем скоро, лейди Гита — Пикни направи така, че титлата да прозвучи като подигравка, — ще видите как Рижия дявол умира.

— Дали? Може би, сър, скоро ще наблюдавам вие как умира. Моля се на Господа да бъде бавно и мъчително. Но се боя, че на съпруга ми може да не му стигне търпени за това.

В следващия миг Пикни я удари през лицето с опакото на ръката си. Едва се сдържа да не извика от болка, докато се свличаше по стената. Устата ѝ се изпълни със соления вкус на собствената ѝ кръв. Опипа с език вътрешността на устата си и установи, че от удара е прехапала бузата си. Потисна яростта си и се насили да си припомни предупрежденията на Хенри. Пикни бе преизпълнен със злоба и омраза. Не трябваше да го предизвиква извън границите на контрола.

— Аз спечелих, но очевидно се нуждаеш от повече доказателства, за да приемеш победата ми. — Усмихна се студено и кривите му жълтеникави зъби проблеснаха злобно. — Ще ги имаш. Скоро, много скоро ще заместя Рижия дявол в леглото ти.

От представата, която тези думи извикаха в съзнанието ѝ, на Гита изведнъж ѝ се догади неудържимо, но съумя да се овладее. Твърдо отказваше да прояви каквато и да е слабост пред Пикни.

— Някой ден, сър, ще си платите за всички престъпления, които сте извършили.

Преди да може да каже още нещо, един мъж се показва на вратата и съобщи:

— Въроръжени хора наближават стените, сър.

Пикни кимна.

— Бертран, когато ти дам знак, ще заведеш нейно височество до прозореца, за да я видят добре нейните хора. — Разсмя се доволно и хвърли продължителен поглед на Гита, преди да се насочи към вратата, придружен от Томас и другия мъж. — Изглежда, мадам, вашият съпруг е повече от нетърпелив да посрещне смъртта си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Пикни!

Тейър оглеждаше стените на Сейтън Менър, докато във въздуха още гърмеше страховитият му рев. Когато приближиха имението, страхът му го беше подлудил дотолкова, че едва го удържаха да не се хвърли срещу залостените стени в акт на отчаяние и безразсъдство. Щом Пикни се появи на стената, заобикаляща имението, Тейър инстинктивно се хвана за дръжката на меча си. Никога преди не беше изгарял от такова желание да убива.

— О, самият Риж дявол вдига врява пред вратите ми! — подигра се Пикни.

— Моите врати, копеле. Но не това е кражбата, която ме интересува. Къде е жена ми?

— Жена ти? Откъде накъде ще знам къде е тая малка курва, жена ти?

— Когато хвана този мръсник, ще го убия бавно, много бавно — промълви Тейър на Роджър и Мерлиън, които стояха от двете му страни, после повиши глас, за да заговори отново на Пикни. — Съучастничката ти от хана цени живота си повече от лоялността към теб. Каза ми всичко. Пикни, така че прекрати с тези игрички.

— А, сегашната ти жена. Да, тя е при мен, но си има цена.

— Няма да разговарям за нищо друго, докато не се уверя, че Гита е жива и здрава.

— Вижда ми се честно.

Пикни махна с ръка, очевидно сигнализираше на някого, после посочи към западната кула. Тейър погледна в тази посока и изруга. На тесния прозорец на върха на кулата предпазливо бе кацнала скъпата му Гита. Страхът му понамаля, когато видя ръцете, които я обхващаха под рамената. Очевидно някой я държеше и я предпазваше от падане. Както и да е обаче, този някой можеше и да я запрати от кулата на земята.

— Гита! — изкрещя той, без да е уверен, че гласът му стига до нея. — Нараниха ли те? — Тя само леко поклати глава в знак на отрицание. След малко той осъзна, че сигурно е ужасена до смърт. — Добре, Пикни. Видях я. Кажи на твоя човек да я прибере. — Отдъхна си леко облекчен, когато Пикни даде знак и Гита бе издърпана навътре.

— И така, Рижи дяволе — подигра се Пикни на прозвището му, — виждаш, че държа всички козове. Трябва да преклониш глава.

— Засега ще почакаш. Какво искаш?

— В момента имам всичко, което желая. А, не. Искам още нещо.

Тейър стисна толкова здраво зъби, че чак челюстите го заболяха. Не можеше да освободи яростта, която кипеше в него. Пикни държеше Гита. Трябваше да помни непрекъснато що за човек е. Той не би се поколебал да причини болка на Гита. Независимо как се раздираше отвътре, трябваше да се държи спокойно и в никакъв случай да не я предизвиква или разгневява. Трябваше да играе по неговите правила.

— И какво е това друго нещо, Пикни?

— Ти.

— Ах, да, аз. Трябва да дойда при тебе, нали?

— Да, и то невъоръжен.

— Така че да можеш да ме убиеш без риск за себе си?

— Твоят живот срещу живота на жената.

— Не! — изсъска Роджър, изплашен, че Тейър може незабавно да се предаде на Пикни. — Не, Тейър, не бързай толкова!

— Той може да не ми отпусне никакво време, Роджър.

— Аз пък мисля обратното, та макар и само да се наслади по-дълго време на това, което вижда като своя победа.

— Ти не мислиш ли, че е спечелил?

Роджър въздъхна, после поклати глава:

— Току-що пристигнахме след дълга и изморителна езда. Трябва да спечелиш време, за да огледаме мястото и да помислим сериозно. Трябва да намерим някакво решение, преди да тръгнеш към смъртта си като при някой древен акт на саможертва.

Тейър погледна пак към стените и се взря в Пикни. Успя да зърне зад гърба му и братовчед си Робърт. „Бледата сянка на Пикни“ — помисли си с презрение. Нямаше да има полза за Гита от това безволево съществуване.

— На мен ми изглежда, Пикни, че искаш да ти дам всичко, без да обещаеш да ми го върнеш или възмездиш.

— Не виждам друг изход за теб, Рижи дяволе. Но ако смяташ, че не можеш да изпълниш изискванията ми...

— Не съм казал това, Пикни.

— Не, не си. Е, днес съм щедро настроен. Ще ти дам малко време да се гърчиш в напразни усилия да намериш изход, да направиш избор. Имаш време до утре сутринта, за да признаеш, че си загубил.

Тейър рязко обърна жребеца си и препусна към мястото, където хората му бяха направили стан. Дори не разбра, че Мерлиън и Роджър се спуснаха след него, тъй като подигравателният смях на Пикни не спираше да пронизва ушите му. Внезапно дръпна юздите, скочи от коня и закричи бързо към най-отдалечения край на лагера. Отпусна се тежко на една скала и се взря невиждащо в далечината. Невъзможно му беше да мисли, тъй като различни чувства го връхлитаха и напускаха едно след друго. Започваше вече да се овладява и да се успокоява, когато усети, че някой се приближи. Нечия ръка го стисна за рамото. Знаеше, че е Роджър.

— Изглежда отново се провалих пред бедната Гита, Роджър — продума той.

— Да си се провалил? — Роджър седна на земята пред Тейър. — Не, не е вярно.

— Как да не е вярно? Пленница е зад тези стени и не мога да я измъкна оттам, даже ако поднеса главата си на тепсия пред Пикни. Мога само да удължа живота ѝ за кратко. И това не е провал според теб, така ли?

— Не, това е добре организирана клопка. Не е възможно да избегнеш всички капани, а Пикни ти постави най-безпогрешния. Това не означава, че непременно ще те хване в него.

— Намерил си начин да го избегнем?

— Не още, но имаме време. Мъжете чакат само да се стъмни, за да претърсят цялостно района около Сейтън Менър и стените на имението за някаква възможност да се влезе. Може би таен изход или слабо място в защитата. Ако такова място съществува, ще го открият.

Знаеше, че Роджър ще подбере най-добрите мъже, известни с опита и уменията си. Кимна одобрително с глава, после каза:

— Пикни не възнамерява да освободи Гита, даже ако направя това, което иска.

— Знам. Всички го знаем. Поради тази причина хората ми ще се заемат с всички сили с откриването на това, което ни е необходимо. Иначе ще изгубиш живота си напразно, а те дори няма да имат възможността да отмъстят за убийството ти. Не съм им казвал нищо, но са наясно, че животът на детето също е под въпрос. Ако не намерят вход, значи такъв не съществува. А това според мен е невъзможно. Винаги има начин да се влезе някъде.

Тейър прокара ръка през косата си и погледна към имението.

— Моля се да си прав. Ако не си, утре ще отида да посрещна смъртта, без да съм уверен дали с това ще помогна на Гита или не. Жалък начин да умреш.

— Тогава защо ще го направиш?

— Защото не бих могъл да живея, ако откажа и Пикни я убие. Поне мога да й осигуря малко време. — Погледна пак Роджър. — Време, през което ти би могъл някак си да я освободиш. Ако се наложи да се предам на Пикни, искам да се закълнеш, че няма да спреш, докато не измъкнеш Гита оттук.

— Кълна се. Кълна се също, че ако я нарани или, да не дава Господ, тя умре в ръцете му, няма да се поколебая да го убия. Даже ако трябва да съборя Сейтън Менър камък по камък, за да го пипна.

Тейър се почувства стоплен от тази клетва и стисна здраво ръката на Роджър от благодарност. Ако трябваше да се прости с живота си утре сутринта, поне щеше да знае, че Гита все още има защитник, че има някой, който ще се погрижи Пикни да плати за всичките си злодеяния, независимо колко време ще отнеме това. Но не спираше да се надява, че преди да дойде краят на нощта, хората му ще му донесат успокоение, за което единствено жадуваше душата му — начин за проникване в Сейтън Менър.

Гита стоеше на прозореца и наблюдаваше пламъците на огньовете в лагера на Тейър. Копнееше до болка да бъде с него, да го държи в обятията си и да го утешава.

Откъм вратата долетя някакъв шум и откъсна мислите ѝ от безрадостната посока, в която бяха поели. Наблюдаваше безучастно

Хенри, който бе донесъл малко храна на една масичка. В това време Джон пазеше на вратата. Когато и двамата я изгледаха настойчиво, тя въздъхна и седна на ниската табуретка пред масичката. Почувства се отвратена от себе си, че може да изпитва глад в такъв момент, но при вида на храната апетитът ѝ моментално се събуди. Мисълта за ядене ѝ се струваше като проява на нелоялност в момент, когато животът на Тейър висеше на косъм.

— Трябва да се храните, милейди — настоя Хенри след малко.

— Защо?

— Заради детето.

— Аха, да го поохраня малко, преди да го убият, така ли? — С крайчеца на окоето си видя как и двамата мъже се сгърчиха.

— И за да има шанс да оживее.

От устните ѝ се отрони къс презрителен смях, но отчупи парче сирене от подноса и го захапа.

— Не ми разправяйте смешни приказки. Знаете много добре, че Пикни няма да остави това дете да живее. Ако изобщо ме остави да го родя, то ще е само да размаже главата на клетото създание, преди да е поело първата си глътка въздух. Детето, което нося, е наследникът на това място. Знаете как се разправя Пикни с наследниците. — Хапна още малко сирене, после си отрязва дебел къшей хляб и го намаза обилно с мед.

— Може да се роди момиче.

— Мислиш, че това ще промени съдбата на детето, Хенри? Не бъди такъв глупак. — Тя не обърна внимание на смръщването му и продължи да яде. — Ако кралят разбере, че негов рицар е умрял, оставяйки законна дъщеря, ще поеме грижата и отговорността за нея. Негово кралско право е да постъпи така. Ще я задоми за някой негов приближен, комуто е задължен, и всичко, което остане след Тейър, ще се прехвърли на нейния съпруг. Пикни никога няма да поеме риска кралят да научи и да има повод да отхвърли претенциите му за собственост.

— Но ние нямаме нищо общо с това! — протестира Джон.

— Така ли? Кой ме докара тука? Кой ме отвлече и хвърли в лапите на този злодей?

— Не знаехме плановете на Пикни.

— Ах, да, разбирам. Обвинявам ви несправедливо. Е, сега вече не можете да кажете, че сте в неведение относно намеренията на господаря си. — Изглежда ги снизходително. — О, не! Вие виждате цялата злонамереност на този човек и въпреки това не правите нищо, за да го спрете! — Обърна се и продължи да се храни.

— Нямаме желание да умрем — сопна се Хенри. — Наблюдават ни много внимателно. Пикни не се доверява на никого.

— Значи ще си седите тука и ще се оставите да ви направят съучастници в убийство след убийство? Независимо че няма да размахвате меч, ръцете ви ще са обагрени с кръвта, която ще бъде пролята. Безпрекословното подчинение не ви освобождава от вина или отговорност, господа.

— Ако се противопоставим на Пикни по какъвто и да е начин, само ще загубим живота си напразно. Не можем да го спрем да извърши престъплението. — Хенри рязко грабна празния поднос. — Не искам да умра и, по дяволите, определено не искам да умра в безумен опит да попреча на нещо, което не може да бъде спряно.

— Не можеш да ни обвиняваш за това! — извика Джон.

Гита грабна недоизпитата чаша с вино от подноса и каза:

— Аз не ви обвинявам. Знам как, подтикван от глада, човек може да направи почти всичко за някоя и друга монета. Знам, че повечето мъже не могат да видят нередното в опита на Пикни да завземе нещо, което не му принадлежи, и то да го постигне чрез убийства. Те не смятат за нередно да се открадне и нечия жена от леглото на съпруга ѝ и да се хвърли в чуждо. Тъжно е, но такива неща се случват толкова често, че се приемат за нормални. Не мога да ви обвинявам и че искате да опазите живота си. И аз бих искала да го направя. Така че вървете. Вървете и се погрижете за сигурността си. Няма да ви осъдя за това.

Не се изненада, когато я оставиха силно разгневени и треснаха вратата, за да го подчертаят. Докато с едната си ръка им бе предлагала прошка и разбиране, с другата им бе удряла плесница след плесница. Не разбираше как са се забъркали в тази мръсна история, не разбираше и защо не искат да се откажат от участие в нея и да се оттеглят. Но понеже тя и детето ѝ бяха изложени на голяма опасност, можеше само да негодува от нежеланието им да ѝ помогнат. Не искаше саможертви, само помощ. За нещастие, да ѝ помогнат, за тях се равняваше да

подпишат собствените си смъртни присъди, затова се съмняваше дали някога ще може да промени решението им.

— И така, съвсем сама съм — промълви на себе си и отпи от виното. После бавно се приближи до прозореца.

Докато се взираше в пламъците, които осветяваха лагера на Тейър, не спираше да измъчва мозъка си в търсене на някакъв изход. За съжаление малкото, което ѝ хрумна, не издържа по-задълбочено обмисляне. Лъсваха слабост след слабост, докато от плановете ѝ не оставаше нищо и трябваше да ги изоставя. Най-лошото бе, че откъдето и да ги погледнеше, за да бъдат успешни, винаги се явяваше необходимостта от участието на поне още един човек.

Скърцащият звук на отваряща се врата я накара за миг да си зададе въпроса, дали боговете не ѝ изпращат именно този човек. Когато видя кой влиза, реши, че съдбата понякога проявява жестоко чувство за хумор. Беше Робърт, който я изгледа с някаква странна смесица от обожание и уплаха.

— За какво си дошъл? — попита го тя и почувства странна смесица между съжаление и омраза.

— За да се уверя, че не се отнасят лошо с теб.

— Лошо ли? О, не! Много си ми е добре в тая затворническа кула!

— Тук си, за да си в по-голяма безопасност — заекна той.

— Сигурно. Малко странно е, че вратата се заключва отвън. Кара ме да мисля, че целта е по-скоро да бъде задържана да не изляза, отколкото да се попречи на други да влизат при мен. — Облегна се на стената до прозореца, постави чашата си на перваза и скръсти ръце на гърдите си. — По-добре е да влезеш. Може да се изкуша да побягна.

Робърт нервно прокара ръце през русата си коса. Гита изглеждаше по-красива от всякога, въпреки че коремът ѝ вече бе доста закръглен. Но изглеждаше също тъй недостижима, както винаги. Безкрайно отдалечена от него. Искаше я толкова силно, че не можеше да спи нощем, но тя беше на Тейър — на големия, недодялания, обикновения Тейър. Не беше справедливо.

— Никой не иска да бъде притиснат между чука и наковалнята на една лична битка — рече той, като се бореше нервността да не се промъкне в гласа му.

— Битка ли? — изсмя се горчиво Гита. — Каква битка? Вуйчо ти няма необходимата смелост да се бие с Тейър. Използва те, за да го подмами към смъртта като агне на заколение.

Неудобство, после срам се изписаха върху лицето на Робърт, но това не трогна Гита. Ако питат нея, смяташе, че просто трябваше да се удави в собствената си вина. Стоеше покорно до вуйчо си, докато той се готвеше да убие свой кръвен роднина.

— Не искам да говоря за това — измънка Робърт.

— Нито да мислиш. Това няма да спаси душата ти, Робърт.

Той започна да кръстосва из стаята и извика:

— Ще ти бъда добър съпруг, Гита.

— Наистина ли си въобразяваш, че ще позволя да бъдеш нещо за мен, след като си участвал в убийството на моя съпруг?

— Ще трябва да се омъжиш за мен. Това е част от плана на вуйчо.

— О, да! Той вероятно може да ме насили да се омъжа за теб. Ако трябва да избирам между двама ви, възможно е да избира тебе. Но не могат да ме принудят да се грижа за теб или дори просто да те харесвам. Като имаш предвид, че вуйчо ти смята да убие и детето ми...

— Не! Не, това не е вярно! Той не е казвал такова нещо!

— Каза го. Да! И ти чу и разбра. Но явно си успял да се разубедиш, че си чул именно това. Е, няма да можеш да се правиш на недоразбрал, когато застанеш до гроба на това невинно създание. Но тогава ще е твърде късно.

Внезапно осъзна, че докато Робърт нервно се разхождаше из стаята, се е озовала между него и отключената врата. Имаше възможност да се измъкне. Въпросът беше какво да прави след това. Все още щеше да е пленница между стените на Сейтън Менър, но съществуваше шанс да се промъкне навън, да се укрие някъде. Беше минимален шанс, но по-добре нищожен, отколкото никакъв, реши тя и се втурна към вратата.

— Не, Гита! Чакай!

Погледна през рамо и видя, че Робърт тръгна след нея. Дръпна рязко вратата, но в следващия миг се блъсна в нечие четвъртито тяло. Току-що събудените ѝ надежди бяха прекършени. Знаеше на кого се е натъкнала още преди да погледне нагоре. Две ръце здраво я хванаха за раменете и я натикаха обратно в стаята. Тя се препъна и като вдигна

глава, се озова срещу изкривеното от ярост лице на Чарлз Пикни. След него влязоха Томас и Бертран.

— Какво правиш тук, Робърт? — поиска да узнае Пикни. — Помагаш на безценната ни плячка да избяга? — Блъсна Гита върху леглото, после прекоси помещението и зашлеви толкова силно Робърт, че той се олюля и едва не падна.

Гита седна на леглото. Наблюдаваше намръщена представлението. Робърт не направи нищо, за да отклони удара. Дори не се опита да избяга, камо ли да се защити с дума или действие. Трудно можеше да разбере как зрял мъж може да позволява да се отнасят така с него. Само намръщеното му лице издаваше някакъв признак на негодувание.

— Тя тъкмо се опита да бяга — измърмори неясно той. — Просто исках да я утеша.

— Да я предразположиш към себе си, имаш предвид. — Пикни се обърна към Гита и се изсмя. — На твое място не бих се тревожил особено. Скоро ще имаш това, за което ми плачеш от толкова време — малката Гита за жена. Дали ѝ харесва или не — няма никакво значение.

— А дали няма значение какво мисли моето семейство? — попита Гита. — Или сте го забравили?

— О, не! Те ще си траят по същата причина, поради която се въздържа и недодяланият простак, когото наричаш свой съпруг — в ръцете си ми.

— Те ще почакаат, но ще те накарат да платиш за престъпленията си. Както ще чакат и хората на съпруга ми. Обричаш се на много, много опасен начин на живот — със саби, повече отколкото можеш да преброиш, постоянно насочени към гърлото ти, дебнещи момента, когато няма да има какво да ги възпре.

— За известно време, може би, но чакането ще ги изтощи.

— Има хора, сър, чиято лоялност и чувство за справедливост не избледняват с времето.

— А ти, милейди, надценяваш стойността си. Сега — злорадо я погледна, потривайки ръце — причината, поради която съм тук. Смятам да позволя на мъжа ти да те види, преди да го убия. Открих, че има и друг начин да го уязвя, да го довърша психически, преди да го пратя на среща със Създателя си.

Страх се прокрадна в нея, като осъзна как я гледа той.

— И кой е този начин, сър?

— Да види, че малката му женичка е познала пронизване от меча на чужд мъж.

Изсмя се, когато Гита се опита да побегне. Само след миг Томас и Бертран я хванаха.

— Приятен начин да прекараме часовете преди пристигането на мъжа ти. Да, ще ми е много интересно да узная дали такава хладна, високомерна красавица като тебе не крие все пак някакъв огън и жар.

— Вуйчо, не! — извика Робърт, втурвайки се към леглото. — Ти ми я обеща!

— Да, и ще я имаш. Нали няма да бъдеш чак такъв егоист, че да я пазиш само за себе си?

— За Бога, тя очаква дете! Може да направите така, че да загуби бебето си!

— Още по-добре! Нямаме полза от копеленцето. Даже напротив, може да ни създаде някои проблеми.

Гита се бореше яростно срещу двамата мъже, които я държаха, но напразно. Приковаха я към леглото без особено усилие. Всичко, което можеше да направи, бе да се мята и рита безразборно във всички посоки, което силно ги забавляваше. Погледна към пребледнелия и треперещ Робърт, но знаеше, че не може да очаква помощ оттам. Даже ако категорично се противопоставеше и се опиташе активно да противодейства на Пикни, нямаше необходимата физическа сила, за да постигне някакъв успех.

Когато Пикни посегна да разкъса корсажа на роклята ѝ, Робърт го дръпна настрана.

— Не, остави я! Няма да го позволя!

— Ти няма да го позволиш? — изсъска Пикни.

— Не, не мога да допусна да я наранявате по този начин!

Боят, който последва, бе кратък, яростен и мъчителен за гледане. Когато Томас отиде да помогне на Пикни, Гита се опита да се освободи, но дългучестият Бертран я задържа, без дори да се напругне. Не беше изненадана, когато само след няколко минути безчувственият и разкъравен Робърт бе завлечен до вратата и изхвърлен от стаята. Начинът, по който ѝ се ухилиха след това Томас, Бертран и Пикни, ѝ причини почти физическа болка. Знаеше, че няма възможност да

предотврати изнасилването, което планираха, насилие, което лесно би могло да отнеме живота на детето ѝ, но въпреки това събра всичките си сили и започна да се бори. Макар и безнадеждно, не искаше и нямаше да им се даде без съпротива.

Робърт бавно събра остатъците от силите си и седна. Избърса кръвта, която се стичаше от разцепената му устна с ръкава на дрехата си, и се вгледа гневно във вратата, зад която държаха Гита. Приглушен вик отвътре го накара да се разтрепери и той се изправи на краката си, олюлявайки се.

— Значи най-накрая събра кураж да се биеш, момче.

Стреснат, Робърт се вгледа в двамата мъже пред него.

Единият от тях протегна ръка да го подкрепи.

— Кои сте вие?

— Ами аз съм Хенри — отговори мъжът, който му помогна, — а това е Джон. Ние сме тъпаците, които я доведоха тук.

— Трябва да ги спрем! — извика Робърт и се заклати към вратата, но Хенри го спря.

— Ще влезеш вътре само за да те пребият още по-жестоко и после пак ще те изхвърлят.

— Можете да ми помогнете. Ще бъдем трима. Трима срещу трима.

— Аз не съм войник и не зная как да въртя меча. Нито пък Джон.

— Нито пък аз! — Робърт закри с две ръце лицето си. — Те... не знаете какво искат да ѝ сторят. Не мога да го понеса.

— Да хленчиш като някое пеленаче също няма да ѝ помогне — сръза го Хенри.

— Какво да направя тогава? — Робърт изгледа ядосан мъжа. — Да стоя тука и да слушам как тия животни я изнасилват един след друг?

— И какво ще направиш, ако я измъкнеш от тях? Все още ще сте пленници между тия стени.

— Не, ще я изведа навън. Знам как. Ще я върна обратно на Тейър — прошепна Робърт, прощавайки се с последната си мечта за съвместен живот с Гита. — Тя изобщо не ме иска.

Хенри го сграбчи за рамото, разтърси го силно и извика напрегнато:

— Знаеш таен изход от имението, така ли?

— Да. Има един. Уйлям ми го показа преди много години.

— Вуйчо ти знае ли за него?

— Не. Запазих тайната за себе си.

— Тогава може да има начин да поправим нещата. — Хенри погледна към Джон. — Навит ли си?

— Да — кимна Джон и трепна, когато отвътре долетя нов писък.

— Но вие току-що казахте, че не можем да се преборим с тези тримата — протестира Робърт и се намръщи.

— Да. Затова ще доведем някой, който може — Рижия дявол. — Хенри кимна, когато израненото лице на Робърт се проясни от разбиране. — Промъкваме се през този изход и се връщаме с него пак оттам.

— Ще е твърде късно за Гита. Дотогава всички ще са я изнасилили.

— Няма, ще ги забавя. — Хенри се свъси за момент, после кимна. — Да, мога да привлека вниманието им върху нещо друго, без да предизвикам подозрението им. Мога да ви осигуря около час, не повече.

— Това е достатъчно, но може да имаме проблеми, докато минаваме през тъмницата. Има двама пазачи там.

Джон се усмихна леко:

— Ако не се промъкнем покрай тях, значи изобщо не умея да цепя глави.

— Но... — Хенри подръпваше брадичката си със замислено изражение. — Дали ще ви остави Рижия дявол да говорите, или ще ви убие на място?

— Не, Тейър няма да ни убие. Не е такъв човек. Може да изпадне в пристъп на ярост, но хората му ще го възпрат от действия, докато не се овладее. Тейър не е убиец. Той е почтен и справедлив — думите на Робърт бяха пропити с горчивина.

— Чудесно. Сега ти се заемаш да привлечеш вниманието на пазачите върху себе си, така че Джон да може да се прокрадне зад тях. Погрижете се за тях, и то добре. После на бегом до лагера на Рижия дявол, вземате го и се връщате възможно най-бързо. Ще направя добро представление, но не мога да ви обещаю много време.

Веднага след като Робърт и Джон изчезнаха, Хенри забарабани неистово по вратата. Сърдити ругатни му подсказаха, че е прекъснал

забавленията на тримата. Набързо премисли плана си и реши, че ще издържи известно време.

— Остави ни на мира! — изрева Пикни.

— Важно е, сър! Иначе не бих ви обезпокоил.

— Намери загубения ми племенник!

— Не искам да проявявам непочтителност към момчето, сър, но ми се струва, че този проблем изисква по-компетентно решение, отколкото той може да даде.

— По дяволите, мътните ги взели тия глупаци — изруга Пикни и се надигна от Гита. Докато си оправяше облеклото, той я изгледа, после рече:

— Ще ти се наложи да почакаш малко, преди да познаеш удоволствието, което истинският мъж може да достави.

Десетки унищожителни реплики изпълниха главата ѝ, но осъзна, че не е в състояние да говори. Когато Бертран и Томас я пуснаха, тя се опита да позагърне разголеното си тяло с остатъците от разкъсаната ѝ рокля, но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва се справяше. Тримата мъже насочиха вниманието си към вратата. Гита се отдръпна назад и се сгуши до стената. Пикни със замах отвори вратата и тя се изненада силно, когато видя Хенри. Досега не го смяташе за един от приближените на Пикни.

— Надявам се, че е толкова важно, колкото казваш — сопна се Пикни, като гледаше ядно Хенри.

— Така мисля, сър.

Хенри не обърна никакво внимание на Гита, с изключение на един светкавичен поглед в началото, колкото да прецени, че макар и понатъртена и силно изплашена, не беше сериозно наранена.

— Да? Какво има?

— Смятам, че открих слабо място в защитата ни. Достатъчно е голямо, за да може някой червенокос дявол да се промъкне през него, струва ми се.

— Значи някой е изкръшкал, защото аз лично покрих всички слаби точки. Уверен съм в това.

— И аз така мислех, сър. Затова реших да дойда направо при вас. Сигурен бях, че ще искате да видите и да се занимаете сам с дисциплината. А пък и винаги е най-добре главният да се грижи за тия работи.

— Да, така е. Хайде — каза Пикни и даде знак на Бертран и Томас да го последват. — Струва ми се, че може да ми потрябвате. — После спря и погледна назад към Гита. — Не се разочаровай, скъпа. Скоро ще се върнем.

Робърт се взираше невярващо в безпомощно овързаните пазачи, докато Джон за сетен път проверяваше възлите. Той току-що се противопостави на вуйчо си. Осъзнаването на този факт едновременно го ужасяваше и изпълваше с ликуване. Беше се надявал, че Гита ще му даде силата да се откъсне от властта на вуйчо си. Тя го стори, но по начин, който той дори не си бе представял.

Джон се намръщи на Робърт, който гледаше с празен поглед безчувствените пазачи.

— Хайде, да не смяташ да ми припадаш в ръцете?

— Не. — Робърт се отърси от самовглъбението, в което бе изпаднал. — Просто осъзнах, че вече съм свободен.

— Какви ги дрънкаш?

— Не ми обръщай внимание. По-добре да тръгваме. Вуйчо ми ще гледа да свърши работата възможно най-бързо, за да се върне пак при Гита.

— Чакайте, какво ще правите с нас? Тук ли ще ни оставите?

Обърна се и погледна мъжете, които Пикни беше заключил. Позна човека, който го беше заговорил. Наричаха го Малкия Том. Мъж като канара. Малкия Том беше впил пръсти в желязната решетка и притискаше в нея хубавото си лице.

— Засега — отвърна той и веднага се надигна многогласен протест.

— Ние можем да се бием срещу Пикни.

— Без мечове ли, Малки Том? Бъдете търпеливи. Ще се върнем. — Той се отправи към една малка стаичка надясно.

— Чакай — Джон грабна ключовете и отиде да отвори вратата на килията. — Един от вас. Само един! — отсече той, когато всичките мъже тръгнаха напред.

— Какво правиш? — попита Робърт. — Какъв смисъл има да пускаш само един?

Джон отвори вратата, издърпа Малкия Том, заключи отново и чак тогава отговори:

— Той ще се погрижи никой, на който му скимне да се разхожда тука, да не може да даде сигнал за тревога. — Пусна резето и подаде ключовете на Малкия Том. — Разбираш ли какво ти казвам?

— Да. Ако някой слезе тука, трябва да му запуша устата.

— А ако не успееш, освободи мъжете. Бъркотията ще ни осигури още малко време, от което се нуждаем.

— Време за какво? — запита настойчиво Малкия Том.

— За да доведем Рижия дявол — отвърна Робърт, грабна Джон за ръката и го повлече към стаята, към която се бе запътил по-рано. — Помогни ми да отместя тези сандъци — нареди Робърт и започна да дърпа първия от четирите тежки скрина, наредени край стената.

Под сандъците се криеше вратичка. Робърт я отвори, после легна и пропълзя в тунела. Джон изруга и го последва. Проходът бе облицован с камъни и много влажен. Беше нисък и трябваше да се придвижват приведени, но все пак тук можеше да се промъкне и най-едрия човек. Робърт стисна зъби, за да се пребори с неприятното усещане за присъствието на хиляди гадни дребни създания, и опипом си проправи път в тъмнината на тунела. Отдъхна си, когато той изведнъж тръгна нагоре. Множество метални решетки бяха забити в стената, за да подпомагат изкачващия се. Наложиха се Джон да се промъкне непосредствено до него, защото сам не можа да отвори вратата. Когато тя най-сетне се поддаде, струята свеж въздух причини истински водопад от опадали листа, съчки и дребни камъчета, който те трябваше безропотно да изтърпят. Робърт изпълзя навън и помогна на Джон да се измъкне. Озоваха се в хралупата на едно огромно дърво, която, макар и доста обширна, бе тесничка за двамата, затова Робърт побърза да излезе. Огледа откритото поле чак до стените на Сейтън Менър и с помоли планът на Хенри да е проработил.

— Да побързаме — промълви задъхано Джон, след като отърси боклуците от себе си. — Можем да минем през гората, докато наближим лагера на Рижия дявол. Така никоя от страните няма да ни забележи и да ни вземе за враг.

Робърт кимна и се отправи към стана на Тейър. Джон го следваше само на стъпка. Не бяха изминали и десетина метра, когато няколко мъже изскочиха неизвестно откъде ги плениха, преди дори да помислят да се съпротивляват. Когато единият от тях се приближи достатъчно, Робърт го разпозна. Усети как страхът едва не удави

новороденото му чувство за свобода. Студената усмивка, която Мерлиън му отправи, само засили страха му.

— Искам да видя Тейър — каза Робърт, проклинайки наум страха си, който накъсваше гласа му.

— О, да! Разбира се, че ще го видиш. Право на всеки човек е да се изправи пред езекутора си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато Мерлиън нахлу стремително в палатката му, Тейър рязко скочи на крака. Имаше някаква настойчивост и целенасоченост в поведението на приятеля му, които възродиха надеждите на Тейър.

— Да не си открил нещо? — попита той, горд от спокойната устойчивост на гласа си.

— Да. — Мерлиън даде знак на някого зад себе си и двама мъже бяха вкарани в палатката и хвърлени непочтително на земята. — Не знам каква игра играят сега, но... — подритна той с крак Робърт — хванахме тия двамата да се промъкват през гората.

Мъжете се изправиха бавно и Тейър разпозна братовчед си. Ярост се надигна в него и го заслепи за всичко, освен за нуждата да накара някой прескъпо да плати за безценната му загуба.

Изръмжа гърлено и се нахвърли върху Робърт, който нададе пронизителен писък и се опита да се скрие зад мъжете, събрали се на входа на палатката.

Роджър бързо застана пред Тейър, доволен, че и Мерлиън се втурна да му помогне. Няколко минути тримата се носеха в странна прегръдка, докато Тейър с убийствено изражение се стремеше да се докопа до Робърт, а двамата се мъчеха да му попречат. През това време Роджър не спираше да му говори, умолявайки го да се овладее. Сигурно имаше някаква основателна причина Робърт да се намира извън безопасните стени на Сейтън Менър и искаше Тейър да проумее това. Измърмори няколко благодарствени молитви, когато накрая Тейър се укроти и силно запъхтян, се отпусна тежко в ръцете им.

— Спокоен съм. Няма да го убия. — Изгледа свирепо Робърт, който се беше свил уплашено зад мъжа, заловен заедно с него. — Поне не веднага. Първо ще говорим. Стига си се спотайвал зад този човек като наплашено момченце! — изрева той на Робърт, после се обърна мрачно към другия:

— Ти кой си?

— Джон, сър. — Джон измъкна Робърт иззад гърба си и го принуди да застане до него. — Сменяме позициите си, сър.

— Така ли? Сядайте. — Посочи към койката си. Джон придърпа идващия на себе си Робърт към указаното място. — Защо да ви вярвам? — попита той и си наля голяма чаша вино, като се мъчеше да запази самообладание.

— Защо, мислиш, биха се изправили пред теб двама невъоръжени мъже, когато имаш всички основания да ги убиеш без колебание? — отвърна Джон на въпроса с въпрос.

Тейър отпи от виното си и няколко мига изучаваше двамата.

— Няма нужда някой да ми подсказва причини да убия Робърт. — Той съсредоточи погледа си върху Джон. — Но защо ще искам да убия теб?

— Аз съм единият от тези, които отвлякоха жена ти по поръчение на Пикни. — Отдръпна се назад, когато Тейър направи крачка към него. — На мен и на приятеля ни бе казано, че просто ще откраднем една булка. Бяхме подведени, че това е една от обичайните игрички на благородниците — да си отнемат земя и всичко останало един на друг. Вие непрекъснато се избивате и си крадете жените.

— Не всички ние. Какво промени мнението ви?

— Защото се оказа, че това не е всичко. Напротив, нещата отиват много далеч. Може да не ви се вярва, но аз и моят приятел Хенри имаме някаква представа за това, какво е допустимо и какво не.

— Мога да бъда убеден в това. Продължавай.

— Ами, Пикни просто няма граници. Не му пречи да убива дори жени и деца. На нас с Хенри това не ни харесва. Никога не сме се замесвали в такива работи и сега няма да го сторим. Постепенно разбрахме, че той няма намерение да позволи на жена ви да живее дълго, а на бебето — изобщо.

— Да не би и ти, Робърт, изведнъж да си прозрял всичко това? — поиска да узнае Тейър.

— Да. — Робърт успя да погледне Тейър в очите. — Не беше редно да му се позволява да напада така теб и Уйлям.

— Той ли уби Уйлям?

— Не мога да кажа със сигурност, но когато споменава за смъртта на Уйлям, не говори като за нещастен случай. — Робърт се намръщи, после поклати глава. — Но да не говорим за това точно сега.

Заради Гита съм тук. Какъвто съм си страхливец, винаги затварях очи, докато той кроеше пъклените си планове. Виждаш ли, аз... аз исках Гита.

— Това признание нямаше нужда да го правиш. Ясно е за всички.

— Той ми я обеща, но ме излъга.

— Продължавай, момче — срязва го Джон. — Хенри няма да може да задържи тези негодници чак до сутринта.

— Какво става с Гита? — Тейър трябваше да положи сериозни усилия, за да не се втурне към Робърт и лудешки да го разтърси.

— Господ да ми е на помощ, той иска да я има. Той и Бертран, и Томас. Искат да ти се подиграе с това — отвърна Робърт, неспособен да задържи сълзите, които се стичаха по разранените му бузи.

— И ти просто я остави там? — изрева Тейър, запрати настрана чашата си и се втурна към Робърт.

— Не! — Робърт се втрени в могъщия си братовчед. — Хенри отвлече вниманието им от нея засега.

— Не бъдете толкова груб с момчето — проговори Джон. — Виждате ли тези рани и синини?

— Винаги е имал синини! — Тейър пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои до известна степен.

— Несъмнено, но тези си ги заслужи, когато за първи път в злочастния си живот прояви мъжество и характер.

Мятайки гневен поглед към Джон, Робърт сърдито се тросна:

— Любезно ви благодаря, сър.

— Няма за какво. Ти постъпи правилно и аз трябваше да го кажа, нищо че те изритаха по задните части за това. Сега трябва да побързаме. Както казах, старият Хенри няма да може да задържи тези мръсници прекалено дълго. Трябва да се върнем обратно и да им попречим да изпълнят намеренията си.

— Прекарахме половината нощ в търсене на таен вход каза Мерлиън. — Няма такъв.

— И как, по дяволите, си мислиш, че излязохме навън?

Преди Мерлиън и Джон да успеят да започнат свада, Робърт изрече на един дъх:

— Има таен вход. Дойдохме, за да ви преведем вътре през него.

— За да ни избият вътре наведнъж? — усъмни се Роджър, все още неспособен да се довери на Робърт.

Робърт поклати отрицателно глава и отговори:

— Защо да поемам такъв риск? На сутринта Пикни ще получи всичко, което иска. Тейър просто ще му се предаде в ръцете. Моля, повярвайте ми — заради Гита! Хенри ги спря този път, но за колко дълго? Втори път няма да успее. Вуйчо ми иска да я изнасили, Тейър, после да я прехвърли на Томас и Бертран. Вярваш ли наистина, че аз, колкото и жалък страхливец да съм, мога да понеса това? Ти каза, че знаеш какво чувствам към нея.

— Да, така казах. — Тейър започна да пристяга мечата си. — Водни.

— Най-добре да оставите неколцина мъже тук — обади се Джон, като стана.

— Да — съгласи се Робърт. — Те не могат да виждат добре от стените, но ако няма никакви сенки и движение около огньовете, може да възникнат подозрения. Не искаме да бъдат нащрек, нали?

— Пикни знае ли за този таен проход?

— Не, Тейър. Никога не съм му казвал. О, да не забравя, твоите хора са в тъмницата. Проходът излиза там. Ще се нуждаят от оръжие. Оставихме Малкия Том да пази да не слезе някой и да вдигне врява.

Тейър кимна и излезе от палатката. Останалите го последваха незабавно. Остави Роджър с Робърт и Джон, докато издаваше команди и контролираше подготовката. Чувстваше, че Робърт е искрен в желанието си да помогне, но не се доверяваше на способността му да осъществи това желание. Беше се вкопчил в тънка нишка смелост за пръв път в живота си и Тейър възнамеряваше да се възползва максимално от това, преди тази нишка да се скъса и Робърт да изпадне в предишното си състояние.

Роджър забеляза, че Робърт нито за миг не сваля очите си от Тейър, и го попита заинтригуван:

— Какво си го зяпнал?

— Не кроя планове как да го предам, ако това си мислиш — отговори рязко Робърт.

— Мина ми през ума. Беше затънал в калта прекалено дълго време.

— Това, в което бях затънал, бяха кроежите на вуйчо ми и просто не можех да се откъсна от него. Сега, когато направих първата стъпка, разбирам, че е изковал веригите, с които ме държи в подчинение, преди много години. Той дори го каза, но когато го чух, бях твърде пиян, за да мога истински да преценя смисъла му. Манипулирал ме е от бебе, за да стана такъв, какъвто съм: безгръбначно, безволево подобие на мъж. Не искаше да му противореча за нищо и аз никога не го сторих. Не, втренчил съм се така в братовчед си и недоумявам защо Гита го обича толкова много. Знаеш, че го обича, нали?

— Да, знам.

— Толкова е красива! Тя е жена, която трубадурите възпяват. И все пак е толкова вярна на Тейър! А той е воин, свиреп и непреклонен. Мъж, който се чувства най-добре на бойното поле. И въпреки това Гита... — Поклати тъжно глава. — Не би трябвало да си подхождат толкова, но чувствам, че е така.

— Да, така е, затова за теб е най-добре да се откажеш от мечтите си за нея.

— О, направих го вече!

— Смяташ, че братовчед ти е свиреп в битките, а я ела да го видиш, когато е обзет от пристъп на ревност?

— Предпочитам да не ми се налага, благодаря.

— Много разумно от твоя страна, момче — измърмори Джон. — Подготви се, че Рижия дявол изглежда готов да потегля.

— Слушай, Джон — започна гневно Робърт, ядосан от обидите, с които другият мъж не спираше да го обсипва.

Тейър се спря пред него:

— Можете да се дърлите и по-късно. Сега да тръгваме. Покажи ни пътя и внимавай, ако това е някакъв капан, ще умреш заедно с нас. — Изчака, докато Робърт кимна, и се отправи към гората. — Възможно ли е да се е променил? — попита той Роджър.

— Да. Мисля, че е възможно. Той обожава жена ти, Тейър. Дотолкова, че предпочита да ти я върне, вместо да я види ранена.

— Дотолкова, че да събере кураж да се изправи срещу човека, от когото е треперел години наред?

— Да. И това също. Въпросът е как ще се отнесеш с него и с двойката Хенри и Джон, когато всичко това приключи?

— На мое място повечето хора биха ги обесили.

— Да, повечето биха постъпили точно така.

— Боя се, че аз няма да мога, особено ако наистина ми помогнат да си върна Гита невредима. Как мога да накажа Робърт, че е бил безволев глупак, в каквото вуйчо му го е превърнал? И този Джон и неговия приятел? Изправи се пред мен, държа се честно и откровено. Той искрено вярва, че убийствата и отвличанията на жени са обичаи на благородническата класа. И все пак има някаква представа за грешно и добро. Не наранява жени и деца. Ще му дължа живота на Гита. Как мога да го накажа, въпреки че той я е довел тука?

— Да, изправен си пред сложна дилема. Аз казвам — пусни ги. Тези нехранимайковци вече здравата ще се замислят, преди да решат да извършват нещо, което дори само да понамирисва на престъпление, независимо колко пари биха получили.

— Прав си. — Пристъпи до Робърт, който се спря пред едно голямо дърво. — Тук ли?

Предпазливо последва Робърт, използвайки покрития фенер, който му подаде Мерлиън. Изруга смаян, като видя вратата на прохода. Макар че се поколеба за миг, осъзнавайки каква свършена клопка би могла да ги очаква, последва братовчед си в тъмния тунел.

Изплашеният вик на Робърт не успя да предупреди навреме Тейър, че е спрял. Като погледна над главата му, Тейър едва не се разсмя на глас. Слабата светлина на фенера, който все още носеше, разкри обемистата фигура на Малкия Том, който препречваше отвора в другия край на тунела Горкият Робърт едва не се бе набол на меча, който Том държеше.

— Значи върнахте се. — Малкия Том с лекота изтегли Робърт от тунела и го изправи на крака. — Почнах да си мисля, че просто сте офейкали. Милорд! — поздрави той Тейър с облекчение.

Тейър се поизтръска, докато другите излизаха от прохода, и каза:

— Донесли сме оръжие за мъжете.

— Добре — кимна Малкия Том и свали ключовете от колана си. — И без това ме натискат да ги пусна.

— Да сте чули нещо за Гита?

— Ами, този човек, Хенри, дойде тука. Без малко да му откъсна главата, докато разбере, че е от нашите.

— Да, тоя грубиян едва не ме удуши — изръмжа Хенри, като влезе в стаята.

— Хенри! — Робърт се вкопчи в ръката му. — Как е тя?

— Ами, задържах Пикни толкова дълго, колкото можах. На един юнак това му струваше здраво налагане на голо с камшик. Тъкмо се върнаха при нея. Мисля, че е най-добре да побързате да я освободите.

— Колин, Том — заповяда Тейър, — пуснете мъжете и ги въоръжете. За Гита ще взема личната си свита. Къде са я настанили? Видях я в западната кула. Там ли е?

— Да, но бъдете внимателен, когато стигнете там.

— Зная — рязко отвърна Тейър и се устреми към вратата. — Тя е в ръцете им.

Хенри се втурна след него и извика:

— Не още. Намерила е начин да ги спре.

Нещо в тона му накара Тейър да го изгледа изпитателно:

— Какво е направила?

Застанала е на прозореца, милорд, и се кълне, че ще се хвърли оттам, ако я докоснат. Това беше преди няколко минути. Опитвах се да я разубедят.

— Господи! — Тейър го стисна здраво за ръката и го бутна пред себе си. — Заведи ме веднага до мястото. Тя като нищо може да го направи.

Впила пръсти в каменната рамка на прозореца, Гита се опитваше да запази равновесие. Беше уплашена, че стои толкова нестабилно, но тримата мъже в стаята я ужасяваха далеч по-силно. Макар мисълта за самоубийство да ѝ се струваше неизразимо отблъскваща, не по-малко отвратителни бяха и намеренията на Пикни и съучастниците му. И в двата случая, мислеше печално тя, детето ѝ ще умре.

— Махни се от този прозорец, жено! — заповяда Пикни. Толкова здраво беше стиснал юмруци, че кокалчетата му бяха побелели.

— Не. Ще остана тук, докато не си тръгнете!

Ще обречеш душата си на вечни мъки, ако се убиеш.

— О, ти си се загрижил за душата ми? Предпочитам мъките пред това, което искате да ми направите. Адът ми изглежда като рай в сравнение с вас!

— Ако скочиш, ще убиеш и детето си.

— Това, което ти и тази сган искате да сторите, също ще го убие! Не ми оставяте никакъв избор.

— Добре, добре. — Пикни протегна напред ръце с длани, отворени в помирителен жест. — Слизай! Заклевам се, че никой от нас няма да те докосне. Давам ти думата си. Ще те оставим на мира.

— Думата си ли? Ха! Не струва нищо. Никога нищо не е означавала. Само един глупак може да се излъже и да повярва на думата ти.

Силен вятър развя разкъсаните ѝ дрехи и я накара да настръхне от студ. Нов повей я блъсна силно и я разтърси толкова силно, че тя едва не изгуби равновесие. Улови се по-здраво и се опита да успокои разбеснелия си пулс. Искаше да живее, и то много силно. Но щеше ли да има за какво да живее, ако Пикни убие детето ѝ, мъжа ѝ? Не смяташе, че да прекарва дните и нощите си под юмрука на Пикни може да се нарече живот.

— Помисли за малко, глупачко! — изкрещя ѝ Пикни. Нямам полза от теб мъртва. Не желая смъртта ти! Не си ми нужна мъртва.

— Все още не! — срязва го тя, после осъзна, че никой не я слуша.

Намръщи се, като разбра, че всъщност никой не ѝ обръща внимание. После дочу това, което беше достигнало до тях преди нея. Някой, по-скоро няколко души вдигаха шумна врява в коридора. Изумлението ѝ беше пълно, когато вратата се отвори. Не можеше да сбърка фигурата, която я запълни.

— Тейър! — Не можеше да повярва на очите си.

— Махни се от прозореца, преди да си паднала долу, глупава жено! — изрева той, докато се приготвяше да се дуелира с Пикни.

— Да, съпруже. Както желаете.

С изключителна предпазливост слезе, но преди да се наслади на усещането от твърда почва под себе си, краката ѝ се подкосиха и бавно се свлече на пода. Чувстваше се слаба и замаяна. Пропълзя бавно и се сви на едно по-закътано местенце до стената, встрани от мъжете, които скоро щяха да започнат двубоя. Обгърна с ръце тялото си и се опита да спре треперенето, което заплашваше да я завладее цялата.

След като се убеди, че Гита е в безопасност, Тейър съсредоточи цялото си внимание върху Пикни. Синините и разкъсаните ѝ дрехи потвърдиха това, което Робърт беше казал. От жажда за отмъщение чак го болеше. Искаше му се да убива Пикни малко по малко, да удължи до

безкрайност мъките и очевидния му страх. Не се изненада, че след като изтегли меча си. Пикни избута своя помощник Томас като жив щит пред себе си. Съвсем в стила му беше да избягва срещата очи в очи с врага си.

— Стига си се крил зад гърба на слугите си и излез да се биеш като мъж! — предизвика го той. — Предлагам ти много повече, отколкото ти на мен.

— Убийте го! — изкрещя Пикни и започна да отстъпва все подалеч, като избутваше Томас и Бертран. — Убийте го, глупаци такива!

За момент Гита се изплаши, че Тейър може да се озове срещу два, даже три меча. Беше опитен боец, но никой не би могъл да се пази от всички страни наведнъж. Тогава Роджър излезе крачка напред, Мерлиън също пристъпи, готов да се намеси при нужда. Тя затвори за момент очи от облекчение, после ги отвори бързо, като усети някой да я по-бутва леко с лакът. Едва не зяпна от удивление, като видя Робърт, Хенри и Джон, които се скупчиха около нея и я оградиха.

— Какво правите? — попита тя и заудря с юмручета Робърт по гърба.

— Искаме да сме сигурни, че вуйчо ми няма да те използва като заложник.

— Добре, но поне ми оставете малко място — изсъска тя и разбута Хенри и Джон, докато раздели малко раменете им. — Искам да гледам.

— Не съм уверен, че една дама трябва да наблюдава толкова кърваво зрелище.

— О, я млъквай, Робърт! — Тя не обърна внимание на Хенри и Джон, които се изкикотиха развеселени.

Робърт им хвърли яростен поглед.

Въпреки че насилието винаги я ужасяваше, тя изпита някаква странна възбуда. Искаше да наблюдава умението, с което съпругът ѝ въртеше меча. Откъсна поглед за миг, когато Тейър уби Томас. Въпреки силното отвращение, което ѝ вдъхнаха слугите на Пикни, кървавият завършек на живота му не беше сцена, която би желала да наблюдава твърде отблизо. Сега Тейър щеше да се изправи срещу Пикни. Отново отвори очи и изгледа намръщено последните мигове от двубоя между Бертран и Роджър.

— Не, Роджър — каза спокойно Тейър, когато приятелят му пристъпи напред и застана до него. — Той е мой.

— Робърт е виновен за всичко! — извика Пикни, когато Тейър започна да настъпва към него. — Идеята беше негова! Кажи му, Робърт. Кажи му, че ти ме командваше, че ме насили да играя в тези игри.

Отговорът на Робърт бе толкова цветисто вулгарен, че Гита го зяпна с отворена уста. После звънът от кръстосващи се мечове привлече вниманието ѝ към Тейър. Въпреки всичкото си малодушие Пикни се оказа нелош боец. Гита усети, че започва наново да трепери. Беше напълно уверена в уменията на Тейър и знаеше, че може винаги да победи Пикни в честен двубой. Но това, в което не вярваше, бе, че Пикни ще се бие честно.

След няколко минути разбра, че Тейър си играе с него, като му причинява незначителни, но болезнени рани. Целенасочено отлагаше последния удар. Знаеше, че Пикни заслужава всяко наказание, което може да се измисли, но все пак се извърна настрани в очакване на последния удар на Тейър.

Внезапно Пикни извика и тя разбра, че всичко е свършило. Очакваше зловещата игра да продължи по-дълго, затова почти се изненада от бързия развой на дуела. За себе си твърдо реши, че е видяла вече достатъчно смърт.

Тримата ѝ пазители се отстраниха. Тейър се наведе над нея в момента, когато се обърна да види защо е оставена сама. Притисна я до гърдите си, а тя се отпусна като безжизнена в уютната му прегръдка. Не можеше да повярва, че ужасът е приключил и вече са в безопасност.

— Направиха ли ти нещо, Гита? — попита я той меко, изплашен, че може наистина да е дошъл твърде късно.

— Не. Натъртена, насинена, дрехите ми са разкъсани, но нищо друго.

— Слава Богу. Съжалявам, че трябваше да видиш толкова жестокост.

Тя поклати отрицателно глава.

— Ти не беше жесток. Като знам наказанията, които би могъл да му наложиш за неговите престъпления, беше направо милостив.

— Милостив ли? Да, може би. Спомних си, че си тук и наблюдаваш. Затова бързо и чисто сложих край. Това, което исках да направя в началото, бе да го насека парче по парче.

— Никой не може да те обвини за това. Самата аз имах няколко кръвожадни идеи как със собствените си ръце да сложа край на мизерния му животец.

— Сигурна ли си, че си наред? Ти трепериш.

— Мисля, че е от изтощение. Много е трудно да се държиш хладнокръвно, когато всъщност си ужасен. О, мили Боже! — тя вкопчи ръцете си в Тейър и го погледна умолително. — Бек! Как е Бек? Когато го видях за последен път...

Тейър я целуна леко.

— Добре е. Главата му е наранена, но не е нещо сериозно. Смятам, че ония двамата умишлено са го ударили слабо. Ако бяха ударили Бек, както биха направили с възрастен човек, щеше да е мъртъв.

Гита затвори очи от облекчение, после се усмихна слабо.

— Хенри и Джон ми казаха, че знаят как да цепят глави. Тейър, относно Хенри и Джон, а и Робърт също...

— Тихо. Първо някоя от жените ще те прегледа, за да сме сигурни, че не си пострадала. След това ще те окъпем и облечем в нови дрехи. После вече можем да говорим. — Още докато я вдигаше на ръце, Тейър започна да издава нареждания във всички посоки.

Гита искаше да каже нещо в защита на Хенри, Джон и Робърт. Искеше да чуе как Тейър е успял да стигне навреме, за да я спаси. А единственото, което правеше, беше да отговаря на въпроси как се чувства.

Стаята бързо бе изчистена от всички белези на смъртта, която я бе спходила няколко пъти. До времето, когато двете жени дойдоха да ѝ помогнат, всички звуци от борбата бяха спрели вече. Прегледаха я внимателно, погрижиха се за дребните ѝ наранявания, изкъпаха я, облякоха я и отново я настаниха на леглото сред изобилие от възглавници. После поставиха пред нея огромен поднос с всякакви вкусоти, каквито можеха да се намерят в Сейтън Менър. Тя успя да научи някои детайли от историята как Тейър е организиран спасителната акция, но си отдъхна едва когато той се върна след инспекцията на имението и отпрати жените.

— Чувствам се като великомъченик — оплака се тя, когато Тейър приседна на малкото легло.

Той се засмя меко и взе парче сирене от подноса.

— Скоро, ще те заведе в спалните ни. Пикни се е разполагал там. Предположих, че ще искаш добре да се почистят и обновят, преди да влезеш.

— Да. Благодаря ти.

Наблюдаваше я, докато си хапва от кейковете. Изглеждаше по-добре, но беше малко бледа. Виждаха се и синини. Копнееше да я притисне силно до себе си, да я люби пламенно, за да се увери, че наистина е невредима и отново негова. Усмихна се, като се опита да си представи реакцията ѝ, ако разбере как бе прекарал последния един час — на колене пред олтара на малката църква. Благодарил горещо на Бога, че е запазил нея и детето им.

Част от него копнееше да разкрие сърцето си, да изкаже всичко, което чувства, но остана безмълвен. Макар че не го направи съвсем сам, бяха му помогнали, той току-що спаси живота ѝ. Предотврати и изнасилване от Пикни и хората му. Ако сега признаеше любовта си, нейният отговор би могъл да се повлияе от пламенна благодарност за навременното ѝ избавление. А това беше последното нещо, което искаше. Ще чака по-подходящо време за тези думи.

— Изпратих вест на семейството ти, че опасността е минала. Както и на жадните за новини в Ривърфол — добави той.

Тя спря да се храни и го изгледа сериозно.

— Съжалявам за тази бъркотия. Ако не се бях подлъгала да се срещна с лейди Елизабет...

— Няма за какво да се извиняваш. Не предупредих никого, че сме се разделили с нея като врагове и че трябва да внимават. Когато тръгнах от двора, реших, че проблемът трябва да се обсъди, но после мисълта за тази жена напълно се изпари от главата ми.

— Какво стана с нея? Успя ли да избяга?

— Не. Седи в тъмницата на Ривърфол. Когато се върнем, ще повикам семейството ѝ да си я прибере. Преди да си заминат, ще им кажа някои неща за благородната лейди Елизабет. Смятам да им кажа и за сина ѝ, който тя остави да лежи, облян в собствената си кръв.

— О, горкият Бек! Нищо, което би могла да направи или каже в своя защита, не може да му разкрие по-убедително, че въобще не я е

грижа за него.

— Ако това му причинява болка, прикрива я добре. Впрочем мисля, че знае отдавна за отношението на майка му към него. Това, което наистина го разтревожи този път, беше че тя отново се опита да ти стори зло. Това е нещо, което той не може да разбере. Аз също не мога да му помогна да го проумее. Казах му само, че майка му не е знаела за твоето убийство като част от заговора.

— Сигурен ли си в това?

— Да. Мислела е, че това е план за измъкване на откуп, един от начините да пусне някоя монета във винаги празната си кесия.

Гита се облегна върху възглавниците и се вгледа в Тейър, който дояждаше останалата храна. Протегна ръка и я прокара игриво през гъстата му коса, което предизвика нежна полуусмивка на устните му. С изключение на тази първа пламенна проява на нежност след смъртта на Пикни, те се бяха върнали на предишните си позиции — близки, но не чак толкова. Това я натъжаваше. Но още повече я измъчваше нейният принос за това положение. Не казваше нищо за своите чувства. Боязън сковаваше езика й всеки път, когато се наканеше да ги сподели.

— Тейър, наистина ли смяташ, че трябва да се каже на семейството на лейди Елизабет за Бек?

— Защо не? — той стана и отмести празния поднос.

— Ами ако и те като нея не желаят да имат нищо общо с момчето? — Той седна на леглото, прегърна я през раменете и тя се отпусна върху него. — Ще узнае, че има и други близки освен теб, само за да разбере, че и те се отвръщат от него.

— И това е възможно, права си. — Намръщи се, докато обмисляше проблема. — Трябва да му кажа. Или пък не. Може би най-доброто решение е да не му казвам нищо, преди да съм разбрал какво е отношението на семейството на Елизабет към него. Не искам да му причинявам нова болка и разочарование.

— В никакъв случай. Може би, когато порасне, ще бъде възможно да му кажеш цялата истина. В случай, че роднините му не го приемат, разбира се.

— Да, може би. Ще уредим това, когато му дойде времето. Сега друг въпрос. Искаше да говориш с мен за Хенри, Джон и Робърт.

— Какво смяташ да правиш с тях? — помисли си, че сигурно е полудяла, за да моли милост за тримата.

— Не съм мислил много по този въпрос. Какво предлагаш? Ти си тази, която най-много пострада от техните деяния.

— Не, от деянията на Пикни. Знам, че Хенри и Джон ме предадоха в ръцете му, но те не са истински злодеи. Само дребни негодници. Вярно, че ме цапардосаха по главата, но после се отнасяха добре с мен. Отвратиха се, щом разбраха истинските намерения на Пикни. За нещастие — усмихна се тя слабо, — не са от най-храбрите между мъжете.

— Не съм съвсем съгласен с теб. Джон се изправи пред мен и гледайки ме в очите, ми призна, че е един от тези, които са те отвлекли. Беше напълно беззащитен, когато ми го призна.

— И това ако не е чудо... — измърмори Гита. — Имай предвид, че здравата ги бях наплашила с теб.

— С мен? — изгледа я Тейър с израз на учудена невинност.

— Има нещо добро в тях.

— Което се проявява, ако стомасите и кесиите им са добре подплатени — изрече провлечено Тейър.

Гита се изсмя и леко го удари по ръката.

— Вече си решил да проявиш милост към тях.

— Да, но исках да се уверя, че и ти искаш същото. А Робърт?

— Горкият Робърт. Такъв е, какъвто Пикни го е направил. Кой знае какво щеше да излезе от него, ако вуйчо му не бе го смазал и превърнал в слабохарактерно нищожество. В един момент обаче се възпротиви на вуйчо си. Разбира се, липсваха му и силата и умението, за да го направи докрай. Пикни се беше погрижил за това.

Тейър докосна с устни челото ѝ и промълви:

— Знам. Но в края на краищата в критичния момент Робърт постъпи както трябва, като мъж. Нямам желание да проливам роднинска кръв. Освен това той не знаеше със сигурност дали Уйлям е бил убит.

Тя се намръщи:

— Но е знаел, че се планира твоето убийство.

— Пренебрегнал е това по причина, която много хора биха преценили като основателна — искаше те. Мисля, че се е отказал окончателно от тази своя мечта. Знаеш ли, струва ми се, че Джон и

Хенри са го приели под крилото си. Може би е най-добре да се намери нещо, с което тримата да се занимават заедно. Нещо, което ще им носи известни доходи и ще ги държи встрани от престъпни изкушения.

Тя бързо закри устата си с ръка и широко се прозя.

— А хората на Пикни?

— Мъртви са.

— Всичките ли?

— Да. Честта на мъжете, които освободихме от тъмницата, бе дълбоко поругана и бяха малко нетърпеливи да си я възвърнат. — Той стана, положи я да легне и грижливо я зави. — Трябва да почиваш. Премина през мъчително изпитание и трябва много да внимаваш за себе си известно време.

След като я целуна дълго и силно, той се отдръпна, но Гита се вкопчи в ръката му и го задържа до себе си. Не искаше да я оставя сама. Знаеше, че вече е в безопасност, но страхът не си беше отишъл напълно. Ще е необходимо време, за да се разсее ужасът, който Пикни бе насадил в душата ѝ.

— Знам, че звучи детински, но ще постоиш ли с мен? Поне докато заспя?

— Ще поостана. И не се притеснявай — не звучи детински. — Без да пуска ръката ѝ, той седна на края на леглото. — Преживя такива ужасни неща. Кошмарът не може да се разсее в момента, когато опасността е отминала. Трябва споменът за това да поизбледнее.

Тя му се усмихна с благодарност за разбирането, което проявяваше. Изтощена докрай, Гита затвори очи и почувства как я обвива безпаметната пелена на съня. Близостта на Тейър не само я успокояваше, но отново и отново я уверяваше, че наистина е жив, че смъртоносните планове на Пикни безвъзвратно са се провалили.

— Гита? — повика я тихо Тейър след няколко минути.

— Ммммм?

— Щеше ли наистина да скочиш от прозореца?

Сънят я унасяше, беше ѝ трудно да разговаря смислено, но все пак се опита:

— Не зная. Част от мен не виждаше причина да не го направя, но имаше и друга част, която се вцепеняваше от ужас само при мисълта за това. Може би, ако Пикни бе направил още една крачка. Бях по-ужасена от него и от това, което ми готвеше, отколкото от смъртта или

от Божието наказание. — Предаде се на властта на съня, но не преди да усети как ръката му я стисна силно и пламенно, чак до болка.

Дълго след като тя заспа, Тейър стоя до нея, без да изпуска ръката ѝ. Едва не я загуби — нея и детето им. Чудеше се дали не е обречен до края на дните си да се страхува за нейния живот.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Тейър изръмжа недоволно и замахна към ръката, която разтърсваше рамото му. Последното нещо, което искаше в момента, бе да се събуди. Все още се чувстваше малко пиян. Сватбеното празненство на Роджър и Маргарет се бе оказало доста изтощително. Ако някой от гостите се нуждаеше от него, можеше да почака. В опит да избегне натрапчивото присъствие се сви още по-близо до Гита. Нежно я обгърна с ръце, така че да не натоварва нейния и без това огромен корем. Начинът, по който се размърда неспокойно, му подсказа, че е вече будна. Ядоса се още повече, когато натрапникът отново го разтърси здраво.

— Ако бях някой враг, досега да съм ти прерязал гърлото.

Имаше нещо много познато в този дълбок, звучен глас, но на Тейър не му се искаше да се задълбочава в догадки сега, когато повече от всичко копнееше да се потопи отново в спокоен сън.

— Господи! — изкрещя Фулк.

„Добре“ — помисли си Тейър със задоволство. Нахалникът бе успял да събуди братята на Гита, които спяха на пода в тяхната спалня. Тримата Рауйе скоро щяха да изхвърлят досадника.

— Казаха ни, че си мъртъв! — промълви Джон — Как така си тук?!

— Може би, защото не съм мъртъв — гласеше леко развеселеният отговор.

Ставай, червенокоси пияницо!

„Че пък и нахален“ — възнегодува Тейър наум: Отмести се от удобното си положение до Гита достатъчно, за да замахне с юмрук към натрапника. Това предизвика едно леко „Ох!“, после се разнесе звънък смях. Смуцаващо познат смях. Една невероятна мисъл осени главата на Тейър. Изруга цветисто, после я отхвърли. Явно пиенето още замъгляваше съзнанието му. Почуди се сънливо защо Гита изведнъж така се напрегна.

Гита се раздвояваше между желанието да изпищи или да припадне. Копнееше съпругът ѝ да се събуди, за да ѝ каже, че сънува. Та нали Уйлям Сейтън бе считан за мъртъв? Нямаше как да стои до леглото в спалнята им в Ривърфол, напълно жив и съвсем здрав, и да се смее самодоволно.

От броя на натръшканите пияници тук съдя, че снощи е имало диво празненство.

— Роджър се ожени за братовчедка ми Маргарет — отвърна тя, зашеметена от мисълта, че разговаря с призрак.

— Аха, значи това се опитваше да ми каже този глупак Робърт.

— Говорил си с Робърт?

— Е, успя да избъбри няколко объркани, несмислени фрази, преди да изгуби съзнание. Интригантстващият ми вуйчо мъртъв ли е?

— Да, Тейър го уби. В Сейтън Менър.

— Какъв срам! Искях аз да го убия. Очевидно много неща са се случили през месеците, докато ме нямаше. — Уйлям отново разтърси безмилостно Тейър. — Ставай, глупако такъв. Трябва да говорим. Къде е приветствието ти за добре дошъл към един възкръснал?

Понеже видението упорито не се разсейваше, Гита реши, че в крайна сметка Уйлям трябва да е жив и нежно побутна Тейър. Явно и братята ѝ бяха решили същото, защото станаха и започнаха да се обличат. Обсъждаха тихо как да съобщят това на родителите си. Учуди се дали Тейър е в състояние да преодолее шока.

— Тейър, мисля, че трябва да се събудиш и да видиш този човек — каза тя и го побутна отново.

— Скъпа, съмнявам се, че мога да видя каквото и да било — измърмори той, но накрая отвори очи, за да я погледне.

Погледът на зачервените му очи беше толкова замъглен, че тя почти му повярва.

— Добре, но това, което ще видиш, може да се окаже достатъчно, за да проясни главата ти. — Наблюдаваше как предпазливо се надига до седнало положение. — Надясно, Тейър, погледни вдясно.

Подчинявайки се с неохота, Тейър се обърна и ахна. Разтри очи, но онова, което видя, си остана там. Хвърли поглед към Гита и братята ѝ и разбра, че очакват някаква реакция от негова страна. Погледна отново към мъжа, който стоеше до леглото им, и се почувства толкова

объркан, че не можеше да направи нищо друго, освен да се взира изумено в него. Едва когато Уйлям се засмя, прегърна го и приятелски го потупа по гърба, Тейър излезе от вцепенението си. После, щом Уйлям се отдръпна назад, започна да се замисля над последиците от завръщането на братовчед си.

— Това наистина си ти, Уйлям — избъбри той и се поизправи, но веднага се облегна на възглавниците, които Гита бързо струпа зад гърба му.

— Защо ни казаха, че си умрял? И защо ни остави да вярваме толкова дълго в това?

Уйлям приседна на ръба на леглото и благодари на Фулк за виното, което той побърза да му поднесе.

— Бях полумъртъв. Падането от коня ми причини сериозни наранявания. Кортланд, моят оръженосец, реши, че е по-добре всички да ме мислят за мъртъв. Знаеше, че падането ми не е резултат от нещастен случай и че не съм в състояние да избягна евентуални нови опити да ме убият. А не бяхме напълно сигурни откъде идва ударът. Имах и врагове.

— Къде беше?

— Не много далече, наистина. Крих се в един хан. Отначало не разбирах точно какво е направил Кортланд. Когато се пооправих достатъчно, за да мисля ясно, трябваше да се съглася с него. Тогава се опитахме да открием кой искаше да ме убие. Когато установихме, че това е работа на Пикни, обмислих възможността да те предупредя, но Кортланд ме увери, че знаеш.

— Да, знаех. Пикни искаше и аз да умра. Не ми отне много време да сглобя картинката. И на мен ми се бяха случили няколко странни инцидента, макар че се отървах по-леко от теб. Изглеждаш добре сега.

— Да, но имам много нови белези и десният ми крак от време на време се схваща доста болезнено. Истинско чудо е, че не осакатях — Уйлям се усмихна слабо на Тейър. — Съжалявам само за едно.

— Кое?

— Моето завръщане означава, че ще загубиш всичко, което си придобил. Затова сякаш ми се иска да съм умрял. За малко поне де — изхили се той.

Тейър успя някак си да отвърне на усмивката му. „Да загубиш всичко, което си спечелил.“ Думите запулсираха оглушително в главата

му и му причиниха непоносима болка, особено като осъзна истинското им значение. Нищо, което притежаваше, не беше вече негово, а това включваше и жена му. Брачният договор изискваше Гита да се омъжи за наследника на Сейтън Менър. Тъй като Уйлям не е мъртъв, това означава, че Тейър никога не е бил наследник, нито пък е имал законно право да се ожени за Гита. Уйлям трябва да е съпруг на Гита, не той.

— Добре — погледна той Уйлям. — Започнах от нищото. Няма да ми е трудно да се върна пак там. — „Никога не съм изричал по-чудовищна лъжа“ — помисли той, сигурен, че ще загуби Гита.

— Нищо ли? — намръщи се Гита на Тейър. — Знам, че Ривърфол не е толкова богато и хубаво имение като Сейтън Менър, но не можеш да го наречеш „нищо“.

— Да, но Ривърфол е земята от зестрата ти.

— Знам това. Моята зестра стана твоя собственост, когато се оженихме. — Взе решение да възпира Тейър от твърде често и твърде много пиене, след като става толкова бавномислещ и несъобразителен.

— Гита, ние се оженихме, защото мислехме, че Уйлям е мъртъв.

— Е, и? Какво от това? — Гита почувства, че посоката на разговора започва да не ѝ харесва.

— Ами това, че според брачния договор трябваше да се омъжиш за наследника на Сейтън Менър. Аз вече не съм наследник, а Уйлям. — Чудеше се защо ѝ трябва толкова време, за да проумее този факт.

— И какво следва? — думите едва се процеждаха през стиснатите ѝ зъби.

— Обикновено не схващаш толкова трудно. Договорът изисква да се омъжиш за наследника, значи за Уйлям. След като той е жив, трябва да бъдеш дадена на него. — Уйлям се задави с виното и Тейър отклони вниманието си от нея, за да го потуша по гърба.

В първия момент Гита бе напълно зашеметена, както и братята ѝ. Какви ги дрънкаше Тейър? Бяха живели като мъж и жена месеци наред. Бракът бе консумиран стотици пъти и скоро щеше да даде плод. Не беше възможно да си въобразява, че може просто така да загърби всичко и да я подхвърли на Уйлям само защото се оказа жив. Невероятно, но Тейър май мислеше точно така.

Тогава се разгневи. Беше направила всичко, за да накара Тейър да повярва, че е щастлива с него и че иска единствено него. Очевидно

се беше провалила напълно. Той мислеше, че с охота ще се хвърли от неговото легло в постелята на Уйлям.

Силната обида доразпали яростта ѝ. Той гледаше на нея като на притурка към наследството, нищо по-различно от каменните тухли в Сейтън Менър. Уйлям се беше върнал да предяви правата си върху имението и според Тейър това значеше и върху нея самата. Измъкна се от леглото, без да си дава сметка колко безформена я правеше напредналата ѝ бременност. Бясна, тя се обърна към Тейър и видя, че Уйлям се взира в нея толкова изумено, че чак забрави да затвори устата си. Погледът му се спря върху огромния ѝ корем, ясно очертан от нощницата, която вече ѝ бе станала прекалено тясна. Изглежда не беше забелязал състоянието ѝ досега. Вероятно масивната фигура на Тейър я бе заслонила. Гита не можеше да не се запита разярено, дали Тейър не е забравил за детето им, или възнамерява и него да отстъпи на Уйлям.

— Смяташ да ме захвърлиш като боклук на кучетата, така ли? — ужили го тя. — Ще ме сложиш на поднос пред завърналия се наследник? Е, добре, Уйлям, след като така и така си взимаш имението и титлата обратно, защо да не вземеш и жената?

— Не ме разбра правилно — въздъхна Тейър. Искаше му се да е облечен. Чувстваше се безкрайно неловко да води сериозен разговор с очевидно разярената Гита, докато седи гол в леглото. — Брачният договор...

— Чумата да го тръшне договора! Да те вземат дяволите, за какво ме имаш? Парче плът, която върви заедно със земята? Ами това, какво ще кажеш за това? — тя потупа корема си. — Детето при тебе ли остава или влиза в купа с имението и изпъдената си майка?

— Аз не те пъдя! — изрева той. — Защо изопачаваш думите ми?

— Изопачавам ли? Какво изопачавам? Те бяха изопачени още когато се изнизаха през проклетата ти уста! Какво смяташ да правиш? Да анулираш брака ни? Това — посочи тя към корема си — може да поусложни нещата. Всички, които носят глави на раменете си, виждат, че този брак е консумиран. Мислиш ли, че можеш просто да махнеш с ръка и отново да ме направиш девица?

— Сега ти приказваш глупости! — Реши, че не може да продължи спора в леглото, безцеремонно отмести Уйлям, който беше

застанал на пътя му, и obu панталоните си. — Уйлям разбира добре за какво говоря.

— Никой още не е питал Уйлям за неговото мнение — измърмори Уйлям, но отново не му обърнаха внимание.

Раздираща болка я връхлетя и отмина. Гита се намръщи. Този път наистина я заболя жестоко. Изведнъж осъзна какво става и разбра защо беше спала толкова неспокойно тази нощ. Хвърли гневен поглед към Тейър и реши да пренебрегне първите признаци на раждането. Да се накара на мъжа си беше далеч по-важно в този момент.

— Добре е, че Уйлям е толкова разбран, но се страхувам, че аз не съм. Как можеш да ме подмяташ така безсърдечно, без да помислиш за моите чувства? Или за желанията ми? Направо започна да командваш всички наоколо.

— Успокой се и слушай. Само споменах договора. Той е напълно законен, задължаващ и одобрен от краля. Твоите родители те омъжиха за мен, защото мислеха, че съм наследникът. Фактически са били измамени, макар никой да не го е искал. Това трябва да се обсъди. Ти си жена от благороден произход, която трябваше да се омъжи за мъж с титла и имение. Аз нямам нито едното, нито другото.

— Колко странно. А аз си мислех, че съм сключила брак с мъж.

— Преднамерено затрудняваш положението. — Макар че беше силно развълнуван от яростния ѝ протест, той го объркваше болезнено, тъй като тя не позволяваше нещата да се уредят тихо и мирно по начина, по който чувстваше, че честта му повелява.

— Аз затруднявам нещата, така ли? — Тя изгледа свирепо братята си. — Няма ли какво да кажете по въпроса?

Фулк притеснено прочисти гърлото си, преди да отговори:

— Да си призная, откакто видях Уйлям, възкръснал от гроба, нито една ясна мисъл не ми е минала през главата. — Той прокара разсеяно ръка през косата си. — Макар че звучи налудничаво, може да има някакъв смисъл в приказките на Тейър.

Сочната ругатня, която се канеше да изрече относно умственото състояние на брат си се превърна в болезнено стенание. Сграбчи таблата на леглото с едната ръка, с Другата обхвана подутия си корем и леко се преви — мъчителна контракция премина през тялото ѝ. Когато отново можеше да мисли, огледа втренчено мъжете. Бяха впили погледи в нея и по лицата им се прокрадна просветление.

— Е? — сряза ги тя. — Така ли смятате да стоите и да се зверите, докато бедното създание тупне на пода?

Тейър направи колеблива стъпка към нея.

— Гита? Бебето ли идва?

— Ти как мислиш? — В пристъп на абсолютна липса на здрав разум тя реши, че няма настроение да ражда сега. — Доведете Джанет и майка ми. — Братята ѝ се подчиниха с впечатляваща готовност. Друга контракция я прегъна на две, но когато Тейър посегна да я хване, тя се дръпна назад. — Какво правиш?

— Ще те сложа в леглото — изрече той, като я вдигна на ръце и я положи отново в постелята ѝ. — Трябваше да си стоиш тук.

— Щях, ако не се беше държал като такъв дървен философ.

Тейър пропусна това покрай ушите си, обърна се към Уйлям и му каза:

— Помогни ми да се облека, преди да са дошли жените.

Докато му помагаше, Уйлям попита:

— Но къде е Бек? Не е ли вече твой паж?

— О, не. Все още ми е паж, но отиде за известно време при семейството на майка си.

Тейър съзря изумлението на Уйлям и побърза да му разкаже това, което се бе случило по време на неговото отсъствие. Зарадва се, когато Уйлям се съгласи с него, че за Бек ще бъде само от полза да почувства топлия прием на могъщото семейство на майка му, да бъде признат за негов член, дори след като Елизабет бе почти напълно обезнаследена. Беше му трудно обаче да се съсредоточи в обясненията, докато цялото му внимание бе приковано в Гита. Веднага щом се облече, той застана до нея и се намръщи, защото Уйлям се разположи от другата страна на леглото. Взе ръката на Гита в своята и когато тя само го погледна сърдито, но не я изтегли, въздъхна с облекчение. Тя обаче бързо му даде да разбере, че лошото ѝ настроение не я е напуснало.

— Искаш да кажеш, че не възнамеряваш да връчиш на Уйлям тази малка подробност, която напират да се роди?

Преди да успее да отговори, Уйлям хвана другата ѝ ръка, пренебрегвайки недоволството на Тейър.

— Гита, не се сърди на горкия ми братовчед. Брачният договор е въпрос на чест. И ако има човек, който да цени така високо честта, както трябва да се цени, това е Тейър — той сви рамене. — Може да е

нелепо, но сега говорим за това, кое е законно и кое не. — Трепна, когато нова контракция накара Гита да се вкопчи в ръката му.

— По-силна си, отколкото изглеждаш — каза ѝ той с възхищение.

Тейър си отдъхна, когато натискът върху ръката му отслабна и запита задъханата Гита:

— Много ли те боли?

— Задаваш прекалено много тъпи въпроси тази сутрин — изхриптя тя в опит да си поеме дъх, преди да я връхлети следващата контракция.

Тейър отвори уста и понечи да ѝ отвърне, но Роджър го изпревари и продължи:

— Сега, относно тази брачна дилема...

— Това е дилема — ухапа го Гита — само за хора, които желаят да се отърват от съпругите си. — Тя изгледа вбесено Тейър.

— Не съм казал, че искам да се отърва от теб — сопна ѝ се в отговор Тейър.

— Стига! — изрева Уйлям, привличайки вниманието и на двамата. — Позволете ми да се доизкажа. Преди да се разделя последния път с теб, Гита, бях повече от доволен от условията на брачния договор. Нещата обаче се промениха, и то не просто заради факта, че лежиш сега тук и раждаш детето на Тейър. Въобще не е заради това. Сега чувствам, че е най-добре да останеш с Тейър. Отказвам се от всякакви претенции.

Гита го гледаше внимателно, докато се бореше с нова контракция. Уйлям току-що беше разрешил проблема, какъвто и да беше той. Все още се гневеше на Тейър за очевидната му готовност да я преотстъпи на Уйлям, но поне вече не трябваше да се страхува, че някой странен обрат в логиката на закона би могъл да я раздели с него. От друга страна, лекотата, с която и Уйлям се отказа от нея, не беше особено ласкателна.

— Странно — измърмори тя. — Макар че не искам да сменям съпрузите си, аз все пак се чувствам обидена.

Тейър замълча, но знаеше много добре какво има предвид тя. Сега, когато шокът бе започнал да отминава, беше сигурен, че ще се бори по всички възможни начини срещу вероятността да му я отнемат. Уйлям елегантно отстрани всяка възможност за конфликти. Въпреки

това с учудване и леко недоволство откри, че недоумява защо Уйлям отхвърля предложената му саможертва. Предложението да му отстъпи Гита едва не разби сърцето му, а Уйлям сякаш изобщо не оцени това.

Уйлям се засмя топло и леко целуна Гита по бузата.

— Отначало бях горчиво разочарован, че изгубих такава красива булка в полза на братовчед си. Но не страдах дълго от самотата — друга жена скоро открадна сърцето ми. Ожених се за нея само след три месеца.

Гита не можеше да го поразпита за това, понеже Джанет и майка ѝ влязоха в стаята. Тейър и Уйлям моментално бяха изхвърлени навън. Беше леко разочарована, че не можа веднага да задоволи любопитството си, но в следващия момент идващото дете прикова цялото ѝ внимание.

— Престанете с това проклето маршируване! — изрева Тейър и запрати чашата си по Хенри и Джон. Това ги спря за миг или два, но после започнаха отново да измерват от край до край стаята. — Защо продължава толкова дълго? — попита той измъчено Уйлям, който седеше до него на дългата маса.

— Раждането е бавна работа. — Уйлям махна с ръка на един паж да донесе на Тейър нова чаша с вино. — Не се тревожи толкова.

— Да не се тревожа ли? — Тейър грабна чашата и погълна наведнъж половината от съдържанието ѝ. — Гита е толкова дребна, толкова крехка, а видя колко огромна беше станала.

— Да, добре се е позакръглила. — Уйлям погледна към Робърт, който седеше от другата страна на Тейър. — Братовчедо, още вино?

— Не, благодаря. Опитвам се да намаля зависимостта си от алкохола. Не бих искал да пропиляя печалбата си от хана в пиене. Заклех се пред Хенри и Джон, че ще престана да бъда такъв пияница. Обещах им да се опитам да ги устроя някъде — измърмори той, стана и се приближи до двамата си нови приятели.

Уйлям се усмихна и отново насочи вниманието си към Тейър.

— Доволен съм, че не се наложи да го убиваш. И аз обмислях възможността да го взема обратно в Сейтън Менър, но се съмнявам, че ще приеме предложението ми.

Опитвайки се отчаяно да отклони мислите и ума си от това, което ставаше в момента с Гита, Тейър направи усилие да се съсредоточи върху въпроса за Робърт.

— Да, сигурно ще предпочете да остане тук, дори само затова, че много неща в Сейтън Менър биха му напомняли колко години е бил момче за всичко на Чарлз Пикни. Може да не е обичайно за мъж с неговото потекло да работи в кръчма, но му харесва. Занимава се предимно със сметките, а двамата нехранимайковци — кимна към Хенри и Джон — вършат другата работа. Даже ми се струва, че Робърт си е намерил някоя млада жена, достатъчно обаятелна, за да го излекува от сляпото му увлечение по моята съпруга. Това е Добре, защото може да се наложи да я оставя сама за известно време и сигурно ще поискам от него да я наглежда.

— Защо? Отново ли трябва да даваш четиридесетдневната служба? Призова ли те кралят?

— Не, но сега съм без земя и титла. Всъщност нямам нищо.

— Е, не бих казал, че си безимотен. Ривърфол е хубаво имение.

— О, да, но то бе дадено на Гита като зестра. Сега излиза че не съм допринесъл с нищо за този брак. Трябва да се потрудя, за да й осигуря това, което по право й се полага. Тя трябваше да се омъжи за благородник с голямо състояние и го знае. Налага се да й го осигуря, да й върна всичко, което изгуби заради мен и от което има нужда.

— Братовчеде, винаги съм те смятал за човек с остър и проницателен ум, но явно всяка мисъл за красивата ти съпруга за секунди те лишава от здравия разум.

Преди Тейър да успее да му отвърне, в стаята влезе лейди Берта. Втренчи поглед в нея, абсолютно неспособен да произнесе една-едничка дума. Жената изглеждаше уморена, но щастлива. Тейър не смееше да се отпусне и да повярва, че Гита е преодоляла успешно изпитанието на раждането.

— Тейър, имаш прекрасен син! — обяви тя гордо и се отпусна безсилно в едно кресло до съпруга си.

Тейър разсеяно приемаше и отвръщаше на шумните и радостни поздравления, които валяха от всички страни. Искаше му се да свършат по-бързо, защото трябваше да пита нещо лейди Берта. Тя не беше споменала нищо за това, което в момента бе по-важно за него.

— Гита? Как е Гита? — след няколко безконечни минути успя да я попита той.

— Добре е. Изтощена, но здрава. Ще може да ти роди още много деца. Върви при нея, очаква те.

Не се нуждаеше от допълнително окуражаване. Въпреки нетърпението си да я види, което го караше да бърза през коридора до спалнята им, преди да отвори вратата, се поколеба за момент. Не можеше да не си припомни първия път, когато бе отишъл до ложето на жена, която му бе родила син. После се наруга строго. Гита бе коренно различна от студената и порочна Елизабет. Кимна на Джанет, която побърза да излезе, и се приближи до леглото на жена си. Изглеждаше съсипана от преумора, но сияеше и люлееше в прегръдките си техния син.

— Добре ли си? — попита той, изпитвайки остра нужда да чуе уверения затова от нейните уста.

— Да. — Тя разтвори ръце. — Погледни сина си.

— Бек ще е доволен — измърмори той и се усмихна леко, когато тя топло се засмя.

Гита го наблюдаваше със задоволство, докато се навеждаше, за да разгледа детето им. Големите му мазолести ръце с неочаквана нежност и внимание докосваха новороденото. Докато той тихомълком се уверяваше, че момчето си има всичко необходимо, тя реши, че гледката ѝ действа странно възбуждащо. Нямаше нужда да го пита дали е доволен. Отговорът грееше на лицето му.

За съжаление в радостта ѝ се примесваше и искрица гняв. Беше казала на майка си за караницата, предшествала раждането. Майка ѝ бе шокирана донякъде, но се опита да я накара да разбере, че има разумно основание за постъпката и за думите на Тейър. Гита обаче почувства, че основателните причини не са достатъчни, за да преглътне всичко, което ѝ се беше насъбрало, и да се успокои. Искеше да се увери, че Тейър би я отстъпил на Уйлям поне с известна неохота, защото в онзи невероятен момент той изглеждаше съвсем спокоен и безразличен.

— Имаме здраво и хубаво дете, Гита. — Тейър я целуна прочувствено. Отчаяно желаше да намери най-верния начин и думи да изрази дълбочината на чувствата, които го разтърсваха. — Името остава ли Еверард? Ще го кръстим ли на баща ми?

— Да. Не съм променила решението си по този въпрос. Името е хубаво. Но се чудех дали не си решил и това задължение да прехвърлиш на Уйлям.

Тейър простена вътрешно и седна на табуретката, която някой предвидливо бе поставил до леглото. Прокара разсеяно ръка през косата си, докато я разглеждаше предпазливо. Беше забравил пререканието, но очевидно тя не беше. Щеше му се да не повдигат отново въпроса, защото не беше уверен, че обясненията ще защитят позицията му.

— Гита, трябва да разбереш, че тези договори... — започна той, но веднага разбра, че не е уцелил верния тон.

— О, това вече беше изяснено. Вярно, че на мен ми изглеждаше като чиста безсмислица, но после размислих и реших, че правилата и законите често не се интересуват от хората, които засягат.

— Тогава защо се сърдиш още? Когато Уйлям се върна, честта ми повеляваше най-малкото да предложи да му върна това, което му принадлежи и което бях получил само защото смятахме, че е мъртъв — титлата, Сейтън Менър и теб.

Гита едва не изруга гласно. Отново я постави в списъка, сякаш беше част от мебелировката. При това беше посочена на последно място. Вбеси се. Подозираше, че именно гневът я крепи и не позволява на изтощението да я завладее напълно.

— Разбирам. Какво щеше да стане, ако при завръщането на Уйлям се бях обърнала към теб и кажех: „Е, Тейър, беше ми приятно, но предопределеният ми съпруг си дойде, така че — довиждане“? Щеше ли да е приемливо това за теб?

Тейър премигна бързо няколко пъти. Разтърси го усещане за просветление. Гита казваше, че разбира обстоятелствата около брачния договор и че възкръсването на Уйлям повдига въпроса за кого точно трябва да е омъжена. Е, да, но чувствата ѝ изтласкваха здравия разум на заден план. Тя виждаше, че е готов да я отстъпи на Уйлям, но не можеше да види какво му струваше тая показна готовност.

Без да иска, ѝ бе причинил болка, дори я бе оскърбил. Въздъхна със съжаление, наведе се и взе ръката ѝ в своята.

— Гита, скъпа, ако съм те подвел да смяташ, че искам да те дам на Уйлям, моля те да ми простиш.

Тя се намръщи. В желанието си да се изясни, той можеше да ѝ наговори неща, които несъзнателно да я оскърбят. Знаеше, че няма да се държи жестоко с нея, това не е в природата му. За нещастие го обичаше толкова много, че липсата на отечно чувство или просто премълчаването му бе достатъчно, за да ѝ причини болка.

— Човек може да остане с впечатлението, че наистина го искаш — рече намръщено тя.

— Разбирам това сега, любима. — Леко я целуна по опакото на дланта. — Права си. Понякога се проявявам като последния дръвник. Опитвам се да се оправдая с въздействието на шока от откритието, че Уйлям е жив. И това не е далеч от истината.

— Разбирам те, защото и аз бях потресена за момент, когато го видях.

— Когато ми напомни, че трябва да му върна всичко, естествено причислих и теб към това „всичко“. Разкъсах се между повелята на честта и желанията ми. Сейтън Менър и титлата имаха нищожно значение. Ако чрез включването ти към тях съм те накарал да мислиш, че не означаваш много за мен, мога само да кажа колко много съжалявам. Не съм искал това. Още докато изричах думите, знаех, че никога няма да те отстъпя на Уйлям или на когото и да било. Нито бебето. Не успях ли да ти покажа колко се радвам за детето, докато беше бременна? Как можа да си помислиш, че ей така, с лека ръка ще го отстъпя на чужд мъж?

— Не. Зная, че беше много щастлив заради нашето дете.

— Едва ли някой мъж някога се е чувствал по-облекчен от мен, след като Уйлям каза, че се е оженил. Това означаваше, че няма да се налага да се изправям срещу него, за да се боря за теб.

— Щеше ли да го направиш?

— О, да. След като мислите ми се проясниха, осъзнах, че не мога да те дам дори на този, на когото по закон би трябвало да принадлежиш. Брачният договор нямаше вече значение. Ти си моя съпруга. Това е нашият син. Всичко друго щях охотно да върна на Уйлям, само не и теб. А имаше и още нещо.

— Какво? — настоя тя, преизпълнена от любопитство, тъй като той замълча, втренчил поглед в преплетените им ръце.

— Исках да ти дам възможност да избираш. Можеше да пожелаеш да тръгнеш с Уйлям. Не исках насила да те задържам там,

където би могло да не желаяш да бъдеш. — Недоумяваща гримаса разкриви чертите му, като видя пълния с отвращение поглед, който Гита му хвърли.

Стана точно така, както бе подозирала. Той отново я унижи, но тя се опита да не издава новата си болка. Почувства се дълбоко обезкуражена. Нищо, което някога бе казала или направила, не бе достигнало до сърцето му. Как би могла да признае на такъв човек чувствата си, да му каже, че го обича. Той никога не би повярвал. Не, и след като допускаше, че би го напуснала заради друг мъж, имущество или титли. Макар да вярваше, че не би му изневерила, явно, не беше сигурен в здравината на техния брак. Част от него все още се страхуваше, че би могла да не желае точно него за съпруг до края на живота си. Не знаеше как да се справи с това.

— Тейър, не съм ли била винаги честна с теб? — Заглуши тихото гласче в съзнанието си, което ѝ нашепваше, че не е точно така, че все още има тайна от него.

— Да. При това много болезнено понякога.

— Не мислиш ли, че ако съм искала да тръгна с Уйлям, нямаше да ти го кажа просто и ясно? Самата аз можех да поставя въпроса за брачния договор. — Със стихването на гнева ѝ изтощението започна да взема връх и тя се прозя широко, неспособна да го прикрие от Тейър.

— Как би могла да го споменеш, след като го смяташе за някакво безумие? Та ти направо не разбираше за какво говорим. Хайде, дай ми Еверард да го сложа в люлката. — Пое внимателно спящото дете.

Гита усещаше как се разтапя, като гледа колко нежно, колко любвеобилно се отнася с детето им този огромен и силен мъж. Щеше да бъде добър баща. Беше го разбрала по отношението му към Бек. Беше намерила най-добрия мъж, на когото да повери децата си. Върна се мислено към настоящето с надеждата, че тази ѝ увереност ще ѝ даде сили да му отвори очите за истината, че е единственият мъж, който някога е искала и ще иска.

— Ако ми беше дошло наум, че такава безсмислица може да ми влезе в работа, със сигурност щях да я приложа по-рано.

Както седеше на края на леглото, той взе отново ръцете ѝ и се усмихна на сърдития ѝ отговор. Беше права. Когато се отнасяше за нещо, което желаяше или от което се нуждаеше, Гита проявяваше много повече задълбоченост от всяка друга жена, която познаваше.

Явно изобщо не ѝ беше хрумвало да тръгне след Уйлям. Държеше твърдо на клетвите си, дадени пред брачния олтар на него, Тейър. Поднесе ръката ѝ до устните си и целуна дланта, стоплен от нежния израз в очите ѝ.

— Опростен ли съм вече, мадам?

— За това, че беше толкова глупав и недосетлив? — Реши, че едно от нещата, които никога няма да му каже, е как я размеква този тъмен настойчив поглед на красивите му кафяви очи.

— Не бива да наричаш съпруга си глупав. — Той потисна усмивката си, разбирайки по интонацията ѝ, че му е простила.

— Разбира се.

— Много е непочтително.

— Знаем.

— Е, даваш ли ми прошката си?

— Да, имаш прошката ми за това, че се държа като слабоумен.

Той се засмя и я целуна по устата.

— Почивай сега. Ще накарам Джанет да занесе сина ни в другата спалня, така че тези, които искат да го видят, няма да те притесняват. Трябва да поспиш. Не се опитвай да ме убедиш в обратното. Познавам по лицето ти колко си изтощена.

— Казах ти, че съм добре. Не се тревожи прекалено за мен.

— Не ме карай да вярвам, че е било лесно.

— О, не, не беше лесно. Но не и толкова трудно, колкото си мислех. — Прозя се отново, после му се усмихна. — Може би защото ти бях толкова ядосана, че забравих да се страхувам от раждането. Главата ми беше препълнена с нещата, които исках да ти кажа. Трябва да те карам да ме вбесяваш всеки път, когато раждам.

— Всеки път ли? — Той се засмя. — Как можеш да мислиш за друго дете точно сега?

— Не точно сега, разбира се. Но не съм изплашена дотолкова, че да не желая да раждам повече. Разбира се, не искам да имам толкова много деца, че да се състаря преждевременно. Но се надявам, че с Божията помощ и... — тя му намигна — с помощта на съпруга си ще имам още няколко. — Стисна за миг ръката му. — Това трябва да ти подсказва, че възнамерявам да остана с тебе. Престани да си въобразяваш, че ще те напусна всеки път, когато имаме малки недоразумения.

— Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие — промълви той, прекъсвайки мисълта си, колкото да даде знак на Джанет да влезе, когато тя надникна през вратата, — освен може би да ти върна обратно всичко, което загуби, което заслужаваш и по право трябва да имаш.

Нещо в тези думи прозвуча за Гита като клетва, но нямаше възможност да го разпита. Той я целуна, нежно ѝ нареди да заспива, после занесе бебето в другата спалня. Тя си обеща, че ще му поиска обяснение при първия удобен случай. Инстинктът ѝ подсказваше, че Тейър е решил нещо, което определено няма да ѝ хареса.

Тейър се приведе над люлката и се загледа в спящото дете. Гита му бе поднесла най-красивия от всички дарове, а той нямаше нищо, което да ѝ предложи. Само часове преди да роди сина му, се бе оказал в предишното си състояние на никой — човек без земя, без сан. Това не можеше да продължава. Не само Гита заслужаваше повече, а и двамата му синове. Както и всички деца, с които жена му евентуално ще го дари. Напоследък кралят беше намеквал, че за дългата и вярна служба му се полагат и награди от по-материален характер, не само чест и признание. Тейър реши, че е дошло времето не само да благодари за тези намеци, а да настоява те да бъдат осъществени.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Заминаваш, нали? Не се опитвай отново да отричаш.

Гита впи гневен поглед в съпруга си над главата на сучещото дете. Беше усетила приготовленията, въпреки очевидните му усилия да ги запази в тайна, за да може тя, спокойна и доволна, да гледа детето им. Намести се по-удобно върху възглавниците, които бе разположил около нея, без нито за миг да го изпуска от поглед. Усещаше как се опитва да я излъже. Беше избягвал много изкусно темата досега. Понякога бягаше дори и от нея, но тя не можеше повече да се примирява с това положение.

Тейър въздъхна и седна на леглото. Знаеше, че е малодушно, но се беше надявал да държи Гита в неведение до последния момент преди отпътуването си. Не искаше да я лъже, но инстинктът му нашепваше да не ѝ разкрива истинската причина за заминаването му. Когато се завърне, обкичен със слава и награди, ще има достатъчно време за обяснения.

— Опитвах се да ти спестя безпокойството възможно най-дълго.

— А не си ли помисли, че всичката тази прикритост и потайност ще ме обезпокоят и разтревожат още повече?

— Надявах се, че няма да забележиш.

— Започнах да подозирам скоро след като роднините ми и Уйлям си заминаха. Трудно е да не забележиш нищо, когато толкова много мъже се подготвят за военен поход. Така е, нали? Скоро заминавате да се биете някъде.

— Да, в Шотландия. Или поне — в северните провинции. Шотландците отново са се развилнели и тероризират областта.

— Но ти изслужи вече четиридесетдневната си задължителна служба при краля. Не е минала година оттогава. — Видя, че Еверард се е нахранил, изправи го, опрян на рамото ѝ, и го поглади нежно по гръбчето.

— Трудно може да отхвърли човек молбата на краля. „Особено — промърмори под носа си Тейър — когато сам е изпросил тази

молба.“

— Е, не вярвам да е лесно наистина, но някои са го правили. Рицар, който се е бил толкова често и толкова добре за него като тебе, вероятно има основание да помоли да бъде освободен веднъж.

Знаеше, още докато изричаше думите, че той не е от тези, които биха го направили. Ако кралят кажеше, че има нужда от услугите на Тейър, той безпрекословно щеше да ги предостави. Освен това подозираше, че кралят съзнава този факт толкова добре, колкото и тя.

— Не, не мога. Добрите войни са повече от необходими. Шотландците, изглежда, гледат на нас като на килер за провизии. Не бива да им се позволява да опустошават необезпокоявано и безпрепятствено земите ни. Ако позволим да изглеждаме слаби в очите им, може да се изкушат да действат още по-нагло и безсрамно.

— Не съм забелязала досега вашите наказателни акции да имат някакъв възпиращ ефект върху тях.

И той не беше забелязал, но не възнамеряваше да го споделя с нея. Да се позове на дълга си към краля и държавата бе единственият начин, който знаеше, за да я накара да се примири със заминаването, макар и неохотно. Никога нямаше да поиска от него да избяга от отговорността си към своя господар и своята страна. Чувстваше се гузен, че използва този неособено почтен начин, за да запази мира и спокойствието в дома си, но в момента смяташе тази хитрост за неизбежна.

— С набезите си те причиняват бърза смърт не само от меч или стрела. Като ограбват и без това оскъдната храна на тамошните жители, те ги обричат на мъчителна гладна смърт. Северняците не могат да си позволят да бъдат лишавани от хранителните си запаси.

— Зная, зная — въздъхна тя и свали детето от рамото си. — Виж, този твой лаком син заспа прав. Ще го поставиш ли в люлката вместо мен? Една няма да се върне, докато не излезеш.

Изпълни желанието ѝ без колебание и грижовно пое детето от ръцете ѝ. Тя се разположи удобно върху възглавниците и се вгледа в Тейър, който настани бебето в люлката, после се върна и седна на леглото до нея. Нямаше повече аргументи, с които да се противопостави на намеренията му и да го убеди да остане. Ако упорстваше, само щеше да го накара да направи компромис с честта и с чувството си за дълг. Не можеше да причини такова нещо на Тейър.

Той взе ръката ѝ и срещна втренчения ѝ поглед. Тя се опита да разчете по лицето му колебание, но беше разочарована. Това не я изненада. Беше се омъжила за войник — човек, който бе прекарал повече от половината си живот, размахвайки меч. Ако се откриеше възможност да вземе участие в някоя битка, не можеше да устои на изкушението. Бойният му дух го призоваваше. Тайно се бе надявала да успее да притъпи съблазънта, която войнишкият начин на живот представлява за него, но очевидно се бе провалила. Тейър бе известен като славен войн. Безсмислено беше да се надява да укроти тази част от него, да изведе на преден план нежната, съзидателната страна на характера му, която проявяваше към нея и децата. Тейър бе човек, чиято кръв кипва от време на време от желание да познае тръпката на опасността в битката. И ако това желание бе достатъчно силно, тя само би го отблъснала от себе си с опитите си да го задържи. Налагаше се да преглътне страховете и тревогите си и да го изпрати без сълзи и обвинения.

— Искаш да отидеш и да покажеш на шотландците прословутата ярост на Рижия дявол, нали? — Успя да изобрази слаба усмивка върху лицето си.

— Ами, както казва Роджър, омръзнало ни е да се сражаваме с техните свирепи червенокоси войни. Няма да е зле да им покажем, че и ние си имаме един-двама от този род.

— Кога тръгваш?

— След два дни — отвърна той и се укори за страхливостта си, която му попречи да я уведоми по-рано.

— След два дни? — прошепна тя. Шокът лиши гласа ѝ от всичката му сила и изразителност. — Но... защо толкова скоро? Не можеш ли да го отложиш с още няколко дни? Със седмица поне?

Не искаше да повярва, че ще замине толкова скоро. Най-лошото беше, че не можеше да си обясни защо това я разстройва толкова. Само след седмица щеше да е достатъчно здрава след раждането, за да се любят, за което отдавна копнееше. Въпреки че бе омъжена повече от година, все още ѝ беше трудно да говори за тези неща направо.

Тейър изруга мислено. Разбираше много добре какво остана недоизказано зад задъханите ѝ въпроси. И той не мислеше почти за нищо друго. След три безкрайни месеца на въздържание беше истинско мъчение за него даже мисълта да я остави, без да я люби

поне веднъж. А съзнанието, че може да бъде убит, правеше всичко още по-трудно. В крайна сметка щеше да замине, защото битката, за която се стягаше, нямаше да го чака.

Усещаше, че в нежните прегръдки на Гита би могъл да изгуби решителността си да свърши това, което смяташе за необходимо. Тя нямаше да използва удоволствието, което споделяха, за да го подчини на волята си, но можеше да го направи напълно несъзнателно. Ада правят любов сега, само би го накарало да осъзнае още по-болезнено какво рискува да изгуби. Не смееше да поеме този риск.

— Шотландците няма да ме чакат, мила — каза тихо той, без да се опитва да скрие искреното съжаление в гласа си.

— По дяволите шотландците!

— Там и ще ги пратя. — Беше не особено сполучлив опит да се пошегува и много се зарадва, като видя лека усмивка върху лицето ѝ. — Няма да се бавя дълго. — Целуна я с упоение.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото това, което вършат, не е истинско военно настъпление, а грабителски набези. Идват да крадат, не да воюват. О, не! Те няма да се откажат и от битка, но не това търсят. Главната им грижа е да отнесат вкъщи повече от плячката, която заграбят. Такива неща никога не продължават колкото истинската война.

Макар че не беше съвсем съгласна, тя се отказа да спори. Действаше ѝ донякъде успокояващо начинът, по който той разглеждаше този конфликт. Ако шотландците се интересуваха преди всичко от плячката, щяха да предпочетат да офейкат с нея, вместо да се сражават. Обеща си всеки ден от отсъствието на Тейър да се моли шотландците, които се изпречат на пътя му, да бъдат най-алчните и най-страхливите от всички.

— Въздухът е мразовит. Бебето трябва да е вътре. Вие също.

Гита едва погледна мърморещата Една с крайчеца на околото си и отново насочи цялото си внимание върху Тейър. Беше се възпротивил, когато тя излезе на двора, но никой не можа да я отклони от намерението ѝ. Искеше да изпрати Тейър на похода заедно с новородения им син. За един кратък миг си позволи да помисли, че

може би го вижда жив за последен път, но бързо се отърси от черногледството си. Той ще се върне при нея. Трябва да вярва в това!

Когато Бек дойде да целуне братчето си на прощаване, а после и нея, събра сили, за да му се усмихне и да го целуне спокойно. Не ѝ се искаше да го пуска. Та той беше още малко момче! Запази това желание за себе си. За да стане момчето рицар, трябва да получи подходяща подготовка и всяка битка бе част от това трудно и болезнено обучение. Ако се опита да го задържи в Ривърфол само заради безопасността му, ще го унижи дълбоко в собствените му очи. Докато го изпращаше с натъжен поглед, реши, че в момента трупа полезен опит. Някой ден ще има същата нужда от сдържаност и самообладание заради Еверард и другите синове, които щеше да роди, ако Господ ги благослови.

Видя Тейър да се приближава и бързо се помоли да прояви същото спокойствие и сдържаност, както при сбогуването си с Бек.

— Не бива да оставаш навън прекалено дълго, скъпа — измърмори Тейър, като пристъпи до нея и плъзна ръката си по раменете ѝ.

— Хм — поклати неодобрително глава Една, — няма кой да ѝ налее ум в главата.

Гита не обърна внимание на забележката ѝ и се усмихна несигурно на Тейър:

— Детето е много добре повито и студът не е страшен за него. Твоят син и аз искаме да ти пожелаем Бог да е с тебе и лек път. И най-вече — прибави тя с известна настойчивост, — скорошно и славно завръщане.

— И аз това искам най-много, сладка моя Гита. — Целуна я нежно. — Ще разгоним тези шотландци като подплашени зайци и ще се върнем, преди да сте успели да почувствате липсата ни.

— Съмнявам се. Няма да сте стигнали даже Бъруик, и вече ще ми липсваш — промълви тя и се намръщи, когато той се засмя. — Ще се наложи да използвам горещи тухли в постелята, за да се топля.

— Стига те да са единственото, което ще вкараш в леглото си! — подразни я той, после целуна детето по челцето.

— Ще трябва да са доста обемисти камъни, за да получа усещането за мъж-планина — продължи тя.

— Планина? — опита се да изглежда засегнат, после се удари леко с юмрук по гладкия стегнат корем.

— Да, планина! — Опря глава на гърдите му, прегърна го през кръста и се притисна силно до него. — Ще се пазиш много, нали? — Закле се мълчаливо това да е единствената проява на недоволство и женска слабост.

Като внимаваше да не притисне твърде силно детето помежду им, той я привлече още по-близо до себе си. Изпълни го задоволство, като разбра, че не е толкова спокойна, колкото се опитваше да покаже. За момент си беше помислил, че приема раздялата им малко по-хладнокръвно, отколкото му се нравеше. Макар и да не желаете сълзи и плач, веселото ѝ и закачливо поведение досега също не му допаднаше особено.

Тя вдигна очи към него и погледите им се срещнаха. Както винаги, когато я гледаше, усети странно стягане в гърдите си. Беше по-красива от всякога. Няколко кичура коса, осветени от слънцето, немирно се бяха изплъзнали от прическата ѝ, а прекрасните ѝ лъчисти очи бяха замъглени от безпокойство за него. Само един глупак можеше да я остави, каза си наум и реши, че след изпълнението на тази задача ще я оставя сама много по-рядко. Целуна я нежно по устните, после отстъпи назад.

— Ще се пазя, доколкото е възможно, Гита. Ти също се пази. — Намигна ѝ закачливо. — Очаквам да те намеря в добро здраве и напълно възстановена, когато се върна.

Тя успя да се усмихне. Стоеше тихо и гледаше как се отдалечава. Задържа погледа си чак докато тежките порти на Ривърфол се затвориха зад него. Обърна се, за да се прибере, и в този момент Маргарет прелетя край нея. Гита я извика, но тя не ѝ обърна внимание. Въздъхна, осъзнавайки, че Маргарет сигурно е толкова разстроена, колкото и самата нея. Като се прибра в покоите си, пожела Маргарет да се отърси от мъката си в най-скоро време. Щяха да имат нужда една от друга, да се поддържат и подкрепят, за да не униват духом, докато очакваха мъжете си да се завърнат.

— Къде е Маргарет? — обърна се Гита към Една, когато момичето дойде, за да поеме грижата за Еверард.

— Пак се е качила на стените.

— Това продължава вече прекалено дълго. Къде ми е наметката?

Една се втурна да помогне на господарката си да се загърне срещу ледения нощен въздух и измърмори под нос:

— Тя е младоженка.

— И аз не чак толкова отдавна бях младоженка. Една, нямам намерение да я укорявам. Е, поне не много. Но тя се омъжи за рицар. Трябва да се научи да понася тези отсъствия. Рисува да навреди не само на себе си, като се разболеет от мъка, а и на Роджър.

— Права сте, мадам. Само не стойте на този студен и влажен въздух дълго време.

Гита кимна разсеяно. Мислите ѝ бяха заети с Маргарет. Мина седмица, откакто Тейър и Роджър заминаха. Започваше да се чуди дали отсъствието на Роджър е единственото, което тревожи братовчедка ѝ. През последните няколко дни ѝ се стори, че Маргарет ѝ се сърди за нещо и нарочно я избягва. Не можеше да се отърси от това чувство, макар непрекъснато да си повтаряше, че става глупава и че няма основателна причина да ѝ се сърди.

Намери Маргарет на стената, втренчила поглед в посоката, където бяха отпътували съпрузите им. И тя го беше правила веднъж или два пъти и би го направила още някой път, преди Тейър да си дойде вкъщи, но Маргарет сякаш се бе закотвила там. Гита хвана ръката на приятелката си в знак на съчувствие и разбиране, но тя се отстрани, без дори да я погледне.

— Маргарет, мога да си представя колко ти липсва Роджър. Както на мен Тейър.

— Нима?

Раздразнена не само от въпроса, но и от гневния тон, с който беше зададен, Гита си наложи да отговори спокойно:

— Разбира се, че ми липсва. Как можеш да ме питаш такова нещо?

— Струва ми се странно да твърдиш, че ти липсва, след като ти го подтикна към тази нова битка.

— Аз ли? — Гита се учуди дали не е изиграла прекалено убедително ролята на храбрата съпруга.

— Да, ти. Никога не съм го очаквала от теб, Гита. Никога не съм допускала, че си човек, който държи на неща като титли и земи. В края

на краищата имаш Ривърфол и изглеждаше доволна в него. Не ми приличаше и на жена, която се вълнува от това, дали съпругът ѝ е обикновен рицар или лорд. Но вероятно, когато човек е имал веднъж тези неща, му е трудно, а може би и невъзможно да се раздели с тях. Не помисли за мене, когато поиска това от Тейър, нали? Не можеше да не знаеш, че Роджър ще тръгне заедно с него, както винаги досега. Да изпратиш съпруга си да ти спечели титла и имение, е едно. Но да изпратиш и мъжа, когото аз обичам? — Маргарет поклати енергично глава. — Никога не съм си представяла, че можеш да бъдеш толкова жестока, Гита. Толкова безсърдечна.

Маргарет се обърна да погледне братовчедка си в очите и се намръщи. Дори на слабата светлина от залязващата луна можеше да се забележи изненадата върху лицето на Гита. Маргарет си помисли, че може да не е доразбрала нещо или че е осъдила братовчедка си прекалено строго. Втората възможност я разтревожи силно.

Изминаха няколко минути, преди Гита да възвърне способността си да говори. Прошепна с дрезгав глас:

— Какво искаш да кажеш?

— Може би греша. Не бих се тревожила много за това.

Гита сграбчи братовчедка си за ръцете и я разтърси силно:

— Маргарет, повтори това, което каза. Бавно и ясно. Тейър ми обясни, че отива да се бие с шотландците, защото кралят го е призовал.

— Само че след като сам го помоли да изиска услугите му.

— Тейър е помолил да бъде изпратен на война? — Гита произнесе думите плавно и безизразно. Опитваше се да проумее какво ѝ се казва.

— Да. Кралят отдавна споменавал, че освен слава и признание Тейър заслужава и по-съществена награда. И Тейър помолил да докаже още веднъж, че заслужава тази награда. Искал да спечели титла и земя заради тебе, да ти даде отново онова, което е трябвало да върне по право на Уйлям.

— И е казал, че аз съм го накарала? Казал е на Роджър, че аз съм поискала от него тези неща?

— Е, не. Всъщност не е точно така. — Маргарет въздъхна тежко и се отпусна на перилата. — Роджър така ми го представи. Не можех да повярвам, че Тейър ще тръгне да се сражава по своя воля, че ще изложи себе си и всички останали на опасност за награда, от която не

се нуждае. Вярно, че преди се стремеше към земя, но нали сега има вече? И единственото, което можех да си помисля, бе, че ти или наистина си поискала от него тези неща, или си го подвела да вярва, че ги искаш. Гита, ако греша...

— Разбира се, че грешаш. Маргарет!... — Гита внезапно осъзна, че почти крещи и привлича вниманието на нощната стража. Положи усилие да овладее гласа си. — Маргарет, знаеш какви са чувствата ми към Тейър. Независимо колко щедра ще е наградата, допускаш ли, че бих рискувала живота му, за да я имам?

— Не, но това изглеждаше единственият възможен отговор. Той отстъпи земята и титлата на Уйлям без следа дори на недоволство или завист. Защо тогава ще се сражава безцелно, ако не си го притиснала за тези неща?

— Нямам представа, но бъди сигурна, че ще го попитам. Ах, този глупак, ако не го убия първо!

Виждайки колко е разярена, Маргарет се опита да я успокои:

— Прави го заради тебе.

— Не го искам и не съм го молила за това!

— Може би го е подтикнала гордостта. Чувства нужда да ти осигури тези неща, за да не изглежда, че се е оженил за теб по сметка.

— Повечето бракове се сключват по тази причина. — Махна с ръка, като видя, че Маргарет се готви да ѝ възрази. — Да, гордостта може да има пръст в тая работа! Но има и друга причина, знам го! Това е нещо, с което се борих през цялото време, но, изглежда, без да постигна резултат. Започвам да мисля, че няма надежда да го променя.

— Какво имаш предвид?

— Изглежда не мога да го накарам да повярва, че той е мъжът, когото искам.

— Но той трябва да го е разбрал, когато не пожела да тръгнеш с Уйлям?

— Така разсъждаваш ти — сви рамене Гита, — но Тейър може да мисли, че просто се придържам към брачните си клетви.

— Как може да се съмнява, когато знае, че го обичаш? — намръщи се Маргарет. — Признала си му чувствата си, нали?

— Не. Не съм. Не ме упреквай. Наистина смятам, че нямаше да ми повярва. Пробвах всичко, за да го накарам да разбере, че искам точно него, че съм щастлива с него. И ето, тази глупост доказва, че

според него все още ми липсва нещо. Като че ли съм направила някаква саможертва с омъжването си за него. Той не е уверен нито в мен, нито в брака ни и вече не знам какво мога да направя.

— Просто го обичай, Гита! Ще го почувства. Не може да остане сляп към чувствата ти завинаги.

Гита имаше усещането, че и това е напълно възможно.

— Господи, как искам да си е вкъщи! Моля се за това всяка нощ!

— И аз!

— Добре. Може би нашите молитви ще дадат резултат и той и Роджър скоро ще се върнат живи и здрави. Тогава ще посрещна този колкото едър, толкова и глупав мъж, който имам за съпруг, и ще го удуша.

Закрил с ръка носа на жребеца си, за да не ги издаде с някой звук, Тейър напрегнато се взираше в тъмнината. Шотландците бяха някъде тук. Почти можеше да ги подуши. Няколко биха могли да се промъкнат край него и хората му, но не и всичките. Ако беше друг случай, щеше просто да ги пусне да избягат, защото по-голямата част от това, което бяха заграбили, беше вече възстановено. Но сега кралят искаше кръв, искаше шотландците да си платят скъпо и прескъпо за дързостта. Тейър мислеше, че мъртвите са повече от достатъчно, но имаше заповед да убива всеки, когото открие на английска земя, да я прочисти, докато не остане нито един натрапник върху нея.

Затова, мислеше той сърдито, сега се спотайва във влажната нощ и се ослушва за врага, когото не може да забележи. Шотландците са бързи и пъргави, промъкват се от едно място на друго безшумно и неуловимо като сенки. Възхищаваше се на уменията им и ги мразеше. Лице в лице, меч срещу меч в равното поле под слънцето — така разбираше той битката.

С въздишка си помисли какво ли не би дал да си бъде сега у дома. Гита му липсваше толкова много, че чак го заболяваше от копнеж по нея. Липсваше му и малкият Еверард, възможността да го наблюдава как се променя и расте от ден на ден. С учудване установи, че му липсва дори и Ривърфол. Това, което в ежедневното управление на едно имение другите мъже намираха за скучно и досадно, на него

му се струваше увлекателно и успокояващо. Разбираше, че дните му на войн, който живее от битка на битка, са към края си.

Реши, че достатъчно дълго са дебнали в тъмнината, и се обърна да яхне коня си. В този миг някой изскочи от сенките и го нападна. Тейър едва успя да вдигне навреме меча си, за да парира смъртоносния удар. Залитна от непредвидената сила на вражеския замах. След като възстанови равновесието си, нападна на свой ред.

Биеха се ожесточено и Тейър проклинаше шума, който вдигаха. Всеки звън на оръжията, всяко изсумтяване, всяко проклетие отекваха в тихата нощ като църковна камбана. Това издаваше положението му на всеки, който се интересуваше. На място, гъмжащо от врагове, това беше най-лошото, което можеше да му се случи.

Не почувства истинско, удовлетворение от победата, когато уби врага си, а задоволството му се изпари съвсем при новия шум откъм гърба му. Обърна се светкавично да посрещне следващата заплаха, но непоносима болка в левия крак го събори на земята. С всичката възможна бързина той се приготви да посрещне врага си, макар че не успя да се изправи. Ръката, в която държеше меча, не му се подчини така безотказно, както обикновено, затова се наложи да отбие камата, с която го атакуваше човекът, с лявата си ръка. Нова пронизваща болка го разтърси, когато острието на камата разряза пръстите му. Все пак навреме насочи меча си, за да спре смъртоносния устрем на врага и да го посече.

Много трудно избута мъжа настрани от себе си. Знаеше, че е на предела на силите си. Един-единствен опит да се изправи му подсказа, че раненият му крак е извън строя. Опита се да пропълзи до коня, но успя да измине едва половината от разстоянието до подплашеното животно. Гита беше последното нещо, за което си помисли, преди съзнанието му да го напусне.

Роджър се спъваше на всяка крачка в папратите и ругаеше непрекъснато, а Мерлиън и Тор мълчаливо го следваха.

— Казвам ви, че дочух шум от двубой някъде тук.

— Как можеш да кажеш в тъмното от коя посока са долетели? — изсумтя Тор.

— Тихо! — изсъска Мерлиън. — Чувате ли нещо?

— Някакъв кон — прошепна Роджър. — Давайте напред! — Той продължи вече по-внимателно, докато не разпозна жребеца на Тейър.

— Това определено е неговият кон. — Още две-три стъпки и се натъкнаха на простряното тяло на Тейър. — Господи! — Коленичи до приятеля си и потърси бързо някакви признаци на живот, докато Тор и Мерлиън се приближаваха до тях.

— Жив ли е? — попита Мерлиън след един дълъг, изпълнен с напрегнато мълчание миг.

— Да, но няма да е задълго, ако не направим нещо за тези рани. — Подпомаган умело от приятелите си, Роджър започна да действа още докато говореше. — По дяволите, малко са му понамалели пръстите! — изруга той, докато с парче от набързо съдраната риза на Тор се опита да превърже ранената ръка.

— Най-добре е да го заведем на лекар в града — предложи Мерлиън, докато двамата с Тор се мъчеха да направят солидна превръзка на ужасната рана на крака му.

— Изгубил е прекалено много кръв. Няма нужда ония кръвопийци да му пускат още — срязва го Роджър. — Възрастната жена, която се грижеше за ранените вчера, ще е много по-полезна.

Успяха да качат Тейър на коня му и придържайки го към седлото, тръгнаха към градчето. Беше бавно и продължително пътуване и Роджър се страхуваше Тейър да не за губи още сили и кръв. Когато приближиха къщичката, която използваша за квартира, той вече се съмняваше дали приятелят му ще доживее да види Ривърфол отново.

Болка. Болката беше единственото, което усещаше от незнайно колко време. После долови тихо хъркане. С все още затворени очи протегна ръце и започна да изследва какво го заобикаля. Беше на легло. Някой го беше намерил. Завладяха го объркани спомени. Гласът на Роджър, студените дрехи по тялото му, молитвите на свещеника и накрая, намръщи се той, кралят. Любопитството да разбере каква част от всичко това бе плод на сънища и каква част — реалност, му даде сили да отвори очи. Трябваша му няколко минути, за да се нагоди към смущаващия ефект на внезапната светлина. Не се изненада, когато първото нещо, което вече ясният му поглед улови, бе Роджър, проснат на една рогозка до леглото му.

— Роджър... — Слаб, дрезгав шепот с болезнено усилие се изтръгна от гърлото му, но си наложи да извика по-силно: — Роджър.

— Усмихна се, като видя как замаяният Роджър с олюляване се заизправя на краката си. Не спираше да се оглежда невиждащо, докато не съсредоточи погледа си върху него. — Като за войник не се събуждаш много бързо.

Усетил сухата дрезгавина в гласа на Тейър, Роджър бързо донесе чаша медовина, улови го за раменете и му помогна да вдигне главата си дотолкова, че да не се задави, докато пие. Почувства слабостта, обхванала Тейър, и силно се разтревожи. Нараняванията и последвалата треска значително бяха подкопали силите на приятеля му.

— Това беше вълшебно — продума Тейър, когато Роджър си донесе отнякъде стол и седна до него. — По дяволите, чувствам се толкова немощен. От колко време съм тук?

— Близо седмица. Кръвта ти почти беше изтекла, когато те намерихме. Накарах онази стара жена да се грижи за теб.

— Да, да, спомням си я. По-добре тя, отколкото някой кръвопускач. Старицата е поне три пъти по-добра от тия шарлатани. — Погледна към превързаната си ръка и попита намръщено: — Колко лошо е положението тук?

— Ами, два от пръстите ти са малко по-къси. Върховете са пострадали.

— А кракът ми?

Роджър въздъхна и сви рамене.

— Все още го имаш. Раната беше много дълбока. Онзи се е опитал да те осакати.

— И успя.

— Може би. Няма начин да се разбере, преди да се опиташ да ходиш. Определено ще е скован, но никой не може да каже дали тази скованост ще остане, или ще изчезне, когато проходиш. Но все още го имаш. Бъди благодарен за това.

Тейър не беше уверен, че може да изпита подобно чувство, но на първо време отхвърли този проблем.

— Някакви други наранявания?

— Няколко нови белега, но нищо по-различно от това, което обикновено се получава на бойното поле.

Тейър не желаше повече да мисли за нараняванията си. Пожела да свърже в едно цяло разпокъсаните и неясни спомени, които го

озадачаваха и тревожеха сънищата му.

— А ти, приятелю, се нагърби с неблагодарната роля на болногледачка, нали? Ти си централната фигура в малкото ми спомени от онази нощ насам.

— Защо да е неблагодарна работа? Правил си същото за мене. Не забравяй случая във Франция.

— Едва ли ще мога някога да го забравя напълно. А кралят? Идвал ли е кралят да ме види или смесвам сънища с действителност?

— О, да! Кралят беше тук. За момент ми се стори, че си се оправил от треската и делириума. Говори смислено пред нашия господар, но добре, че той не се задържа много. Тъкмо си беше заминал, когато разбрах, че главата ти съвсем не е толкова бистра, колкото отсъдих по приказките ти. Мислите ти се бяха върнали в миналото, преди три години, когато той дойде в нашата палатка. Разговаряше с призрак, роден от трескавото ти въображение. Няма значение. Нашият господар не разбра това. Даде ти наградата, която преследваше, а ти му благодари, както подобава.

— Имам ли това, за което тръгнах?

— Да, сега си барон Ривърфол, милорд. — Роджър се усмихна и направи половинчат поклон. — Собственик си и на малко имение на три дни път южно от Ривърфол. Мога да ти разкажа още неща, когато позакрепнеш. Днес за първи път от дълго време насам треската те поотпусна. Не се преуморявай и пази малкото сила, която ти е останала. Ще ти трябва всяка частичка от нея в близките дни. Мисията приключи, имаш всичко, което пожела. Сега трябва да се възстановиш, преди да се върнеш в Ривърфол при Гита.

— Ах, да, Гита — въздъхна Тейър и се загледа в превързаната си ръка. — И преди не бях хубавец, но поне бях цял. Сега ще отида при нея обезобразен и сакат. Може би ще е най-добре, ако...

Роджър изруга тихо, но възмутено и скочи толкова рязко, че столът изхвърча изпод него.

— Ако сега кажеш, че е най-добре да останеш някъде далеч от нея, ще получиш една рана и от мене! Господи Боже, в половината от блънуванията ти се изливаше копнежът ти по Гита. Тя се е превърнала в такава съществена част от теб, че не можеш да я откъснеш от себе си дори в миговете на най-непоносима болка. Да не би наистина да

вярваш, че можеш да се отвърнеш от нея, да я изключиш от живота си, особено сега, когато имаш всичко, което тя желае?

— Може и да имам сега всичко, което се изисква от високопоставеното ѝ потекло, но за Бога, Роджър, погледни ме! Ръката ми е осакатена, а кракът — куц. Единственото нещо, което можех да ѝ предложа, бе силно и здраво тяло. Вече и него нямам. Сега и на тялото ми му липсва красота, както и на лицето ми.

Роджър се надвеси над Тейър и го сряза:

— Понякога, приятелю, се държиш като последен глупак. Страдаш от липсата на хубава външност и забравяш да се попиташ как те виждат околните. Изглежда си убеден, че и Гита е недоволна от тази липса, но кажи ми, вглеждал ли си се някога достатъчно отблизо в нея, за да разбереш имаш ли истинско основание за това, или не? Мисля, че не си, защото в противен случай щеше да си разбрал колко грешиш.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че красавица като Гита може да обича такъв огромен, непохватен, риж и обезобразен мъж като мен?

Роджър се изправи и сви рамене:

— Наистина не знам колко дълбоки са чувствата ѝ. Не съм сигурен, че не те вижда по начина, по който ти упорито настояваш, че го прави. Открил ли си някога израз на неприязън или разочарование по лицето ѝ, когато те гледа? Обзалагам се, че не си. Не дори и първия път, когато те представиха като неин бъдещ съпруг. Някога да се е почувствала засрамена, когато се е налагало да те представи като свой мъж пред нейни познати? Не! Тази жена стоеше твърдо до теб от самото начало, без дори един-единствен израз на нежелание или неудобство.

— Да, така е — измърмори Тейър, осъзнавайки, че всичко, което Роджър му казва, е истина. Настроението му веднага се промени. — Прав си. Никога не съм се вглеждал внимателно, за да разбера как изглеждам в нейните очи. Но добре познавам изражението, което имаш предвид, защото доста често съм го виждал в очите на други жени.

— Но никога в очите на жена ти.

— Не, никога в нейните. — Усмивка пропълзя по устните му, но един поглед към деформираната ръка я смрази. — Разбира се, това беше преди да получа тези наранявания. Може да се окаже, че тя не е в състояние да ги понесе.

— Имаше някои интересни белези и преди. Ще бъда много изненадан, ако ги намери за отблъскващи.

Тейър обмисли това за миг, после усмивката отново заигра на лицето му. Роджър беше прав. Обзе го възхитително откровение. Не беше се държал честно с Гита, дори в известен смисъл я бе оскърбявал. Колкото и да ровеше из спомените си, не се сети за нито един случай, когато да е показала неудовлетворение и разочарование от външния му вид. Начинът, по който изглеждаше, просто нямаше значение за нея. После си спомни как го ласкаеше за очите и тялото му и всяко съмнение, че Роджър не знае какво говори, се разсея без остатък.

— Не, няма да ги намери за отблъскващи. — Припомни си обаче причината, поради която беше тук, и лицето му се разкриви. — Въпреки това, когато разбере защо дойдох тука, ще побеснее.

— Вярвам и се радвам, приятелю, че поне веднъж преценяваш жена си правилно.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Дойдоха си! Мъжете са се върнали!

Гита едва погледна Една, когато младата прислужница нахълта в стаята, възбудено съобщавайки новината. Само дето за нея не беше новина. Беше забелязала приближаването на Тейър и на отряда му. Не беше изненадана, че не е изпратил вестносец, за да съобщи за пристигането му. Вероятно си мислеше, че краткото съобщение, което ѝ бе пратил преди повече от месец, е напълно достатъчно, макар че информацията относно датата на завръщането му бе доста замъглена.

Подозираше, че известна роля за точността на пристигането му в Ривърфол е изиграло и чувството за вина. Би могъл да предполага, че тя вече е прозряла истинските му подбуди да замине. В противен случай му се налагаше или сам да ѝ каже, или да я остави да се досети. Всяка от тези възможности би могла да подобри малко позициите му, ако, като във всяка сериозна битка, успееше да я изненада. Тя обаче имаше намерение да използва тази тактика срещу него.

Една се доближи до мястото, където Гита седеше и спокойно решише косата си.

— Милейди, казах, че съпругът ви се завърна.

— Чух.

— Няма ли да идете да го поздравите?

— О, да, след малко. Пригответи вани за мъжете. Можеш да сложиш ваната на Тейър при тая на Роджър — в неговата спалня. Не, чакай. Маргарет ще е там. Сложи я тук. Аз ще се преместя в женското отделение, за да се приготвя за тържественото посрещане.

— Но те скоро ще влязат във вътрешния двор...

Пренебрегвайки мърморенето на Една, Гита събра нещата, от които щеше да има нужда за празненството. Никакви думи нямаше да му покажат по-ясно, че му е сърдита и обидена. Лесно щеше да се досети за причината, даже Маргарет да не му кажеше. Изненадата се криеше в това, че тя щеше да избере момента и начина да се

конфронтира с него. Надяваше се да го накара да се гърчи като червей дотогава.

Тейър въздъхна горчиво, докато гледаше как Маргарет и Роджър се прегръщат. Неговите ръце стояха празни и непотребни, тъй като Гита я нямаше. Обзе го внезапна тревога. Нямаше я, защото му бе ядосана или защото изобщо не беше в Ривърфол. В мига, в който Роджър поразхлаби прегръдката си с Маргарет, Тейър я запита:

— Къде е Гита? — Изразът в очите ѝ не го успокои.

— Вътре — прошепна тя, след като огледа лицето му и следите от прясно заздравелите рани.

— Все още е тук? — Маргарет кимна. — И не е болна? — Отрицателно поклащане. — Нито пък синът ми? — Отново отрицание. — Значи остава едно. Бясна е. Нищо не може да го покаже по-ясно. Трябва да е разбрала истината — изрече той под носа си и видя как Маргарет се изчерви, потвърждавайки предположението му. — Не се чувствай толкова виновна. Смятах да ѝ кажа всичко.

— Добре. Това би трябвало да я поуспокои.

Неувереността на Маргарет едва не го разсмя. Прегърна Бек и го поведе към спалните им. Не се учуди, като видя, че Гита се е изнесла оттам, въпреки че беше подготвила гореща вана, за да се изкъпе. Явно следваше тактиката си. Тревожеше се до каква ли степен му е сърдита.

Докато мълчаливият Бек му помагаше да се съблече, за да се изкъпе, Тейър набързо претегли възможността да прояви съпружеските си права и да заповяда на Гита да дойде при него. После я отхвърли. Гита не се сърдеше толкова често и въпреки че още не беше сигурен как да се отнася с нея в такива случаи, едва ли заповедите бяха най-уместният подход.

— Пак ли си разсърдил Гита? — попита Бек, когато баща му влезе във ваната.

— Страхувам се, че да.

— Но ти замина, за да спечелиш награди заради нея!

— Вярно, но пропуснах да я попитам дали ги желае тези награди. Ще ми изтриеш ли гърба, сине?

Бек се замисли, после се наведе да помогне на баща си.

— Не трябва ли жената да е доволна от всичко, което прави мъжът ѝ?

Не беше лесно, но Тейър успя да преглътне напушилия го смях.

— Ще ти кажа две неща относно жените. Слушай внимателно, защото е най-добре да ги запомниш. Първо, никога не прави като мен. Страхувам се, че съм твърде невеж в това отношение. Ако и меча въртях както жените, да съм паднал убит още в първата битка. — Усмихна се слабо, когато Бек се разкиска. — Второ, единици са мъжете, които са истински господари на жените си. Всъщност гледам с подозрение на всяка жена, която се опитва да ме накара да повярвам в това твърдение. Тя или лъже, или е толкова празноглава или слабохарактерна, че със сигурност отегчава и себе си, и съпруга си.

— Значи не си особено засегнат от това, че Гита ти е сърдита.

— Не съм казал това. — Той се намръщи. — Зависи колко ми е ядосана и има ли начин да я успокоя.

Все още си задаваше този въпрос, когато пристъпи в големия салон. Отново никаква следа от Гита. Започваше да се чувства много объркан. Нямахше нужда да поглежда събралите се около масата, за да проумее, че всички те тайничко го наблюдават и се мъчат да разберат защо съпругата му я няма. Седна на масата и за миг помисли да намери Гита и да я довлече на мястото ѝ. Можеше да се сърди колкото си иска, но нямаше правото да го прави на глупак пред всичките тези хора. Тъкмо се беше надигнал и тя се появи. Тейър внезапно пожела да си беше останал седнал.

Гита се приближаваше към отреденото ѝ място, вперила поглед в мъжа си, и колкото по го приближаваше, толкова по се забавяше крачката ѝ. Нещо със стойката му не беше наред. След миг разбра къде се крие разликата. Застана до стола и се втренчи в краката му. Тейър държеше левия си крак някак странно изпънат. Стана ѝ ясно, че този път не му се е разминало без по-сериозно нараняване.

Огледа го внимателно, като бавно вдигаше погледа си нагоре. Очите ѝ се разшириха, когато съзря лявата му ръка. Върховете на два от пръстите липсваха. Стисна ръцете си в юмруци и насили погледа си да продължи нагоре. Заля я вълна от облекчение, когато не откри други видими следи от сериозни наранявания. Облекчението обаче не спомогна за обуздаването на гнева ѝ, напротив.

Даже не ѝ беше съобщил. Знаеше, че е бил ранен опасно, но никой не се беше потрудил да ѝ каже колко опасно. Явно беше се разминал на косъм със смъртта. Когато погледите им се срещнаха, не беше учудена от предпазливостта, която се таеше в очите му.

Подозираше, че изглежда точно толкова бясна, колкото и се чувстваше. А и нямаше никакво намерение да прикрива чувствата си този път.

— Спечели ли това, заради което отиде да се биеш? — изсъска тя.

— Да. Сега съм барон Ривърфол. — Изпитваше известна гордост от титлата си, но виждаше, че ще мине доста време, докато Гита сподели това чувство.

— Какво? И никаква земя?

— Едно малко имение на няколко дни езда на юг от тука.

— Колко удобно. Няма да ти се налага да пътуваш дълго и надалече, за да играеш ролята на могъщ господар.

— Гита, чакай. Чувствах се задължен да го направя за теб.

Разбра, че прави грешка, още в момента, в който думите се отрониха от устните му, но реши да се придържа към този си аргумент. Освен това, макар и отчасти, това беше истината. Докато се лекуваше, мисли дълго и стигна до заключението, че е тръгнал за тези награди повече заради себе си, отколкото заради нея. Гордостта го беше накарала, но не беше склонен да го признае пред цялата тази публика, наострила уши.

— За мен? Не съм искала нищо! Не съм искала да заминаваш и да те изпонакълцат целия!

— Вярно е, нищо не поиска от мен. Сам реших да го направя. Все пак жена с такова благородно потекло като тебе трябва да се омъжи за нещо повече от обикновен рицар. И отидох да заслужа титлата си.

— Ах, така ли? И какво ще стане, ако решиш, че това, което имаш сега, не ти стига? Да станеш барон ти костваше два пръста. Какво ще дадеш за... за едно графство например? Ръка? А ако ти дойде наум да натрупаш дълъг списък от титли, както правят някои? Сигурно това, което остане от теб, ще може да се насмете в една лопатка, но ще мога гордо да кажа, че си лорд този, барон онзи и граф еди кой си. За мен ще е истинско удоволствие!

„Добре се справя“ — мислеше си не без удивление Тейър. Не се учуди, като видя как хората му от почуда я бяха зяпнали с отворена уста. Самият той едва не го направи. Беше далеч по-ядосана, отколкото си бе представял. Искаше да я успокои, да я утеши, но не знаеше как, а не разбираше защо е толкова разстроена и разгневена.

Гита чувстваше как сякаш някой я разкъсва отвътре. Искаше да поплаче над раните му, да крещи от съжаление за осакатяването на красивото му тяло заради тези безполезни според нея придобивки. Едновременно с това ѝ се искаше да вика и да го ругае за глупостта му, да избяга, да се скрие някъде, където да се успокои и да въведе в ред обърканите си чувства.

— Защо ми причиняваш всичко това? — запита го тя с по-мек глас. Някаква безпомощност се промъкваше в нея. — Какво съм направила, за да мислиш, че титли и богатство имат значение за мен? Какво съм сторила, за да смяташ, че тези неща стоят по-високо от твоя живот? Всичко, което съм казала и направила, трябваше да ти подсказже точно обратното. Но ти си сляп и глух за всичко. Не ме интересува дали си барон или ковач. Все ми е едно дали притежаваш най-хубавото имение в цяла Англия, или живееш в бедняшка колиба. Аз искам теб, не богатства!

Тейър бе силно развълнуван. Зад думите ѝ прозираха силни чувства. Искаше да разбере точно колко дълбоки са те, но за това подхождаше по-интимна обстановка. Твърде много любопитни уши следяха жадно разговора им и той малко късно осъзна колко личен е станал този разговор. Започна да се чувства неловко.

— Гита, това е много хубаво.

— Много хубаво ли? — Не можеше да повярва, че приема думите, които се бяха откъснали от самата ѝ душа, толкова прозаично. — Хубаво! — Погледна за миг нагоре, сякаш да потърси помощ от небето и разпери ръце в жест, разкриващ объркването ѝ. — Със същия успех бих могла да говоря и на луната. Ще ме разбере толкова, колкото и ти! Вероятно мозъкът ми се е изпарил окончателно, защото това е единственото обяснение защо те обичам повече от живота си, след като едва ли има по-глупав мъж от тебе в цяла Англия!

Смайването, което се изписа върху лицето му, сложи край на тирадата ѝ. Тя изруга, после вдигна леко полите си и побягна от залата. Чувствата ѝ представляваха такава объркана плетеница, че едва не избухна в сълзи от напрежение. Последното нещо, което искаше, бе да се разплаче пред Тейър и останалите. Докато тичаше към спалнята си, за момент си помисли дали той ще я последва. Най-силното ѝ желание обаче бе да остане сама. Не искаше никой да става свидетел на чувствата, които кипяха в нея.

За един дълъг миг Тейър просто стоеше и гледаше изумен след съпругата си. После долови нисък шепот и осъзна, че всички присъстващи в препълнения салон го наблюдават и коментират видяното. Красивата му жена току-що му бе признала пред всички любовта си. Успя донякъде да прикрие широката си усмивка. Тези думи би трябвало да се изричат насаме, но не беше много недоволен да получи почти изкрещаното ѝ признание пред многобройната публика. Ако някога се усъмнеше в чутото, имаше твърде много свидетели, към които да се обърне за успокояващо потвърждение. Ласкаеше го мисълта, че той, обикновеният, недодяланият Тейър Сейтън, е спечелил сърцето на такава красива жена като Гита.

— Е? — настоя Роджър, изтегнат удобно на стола до него. Тейър се втренчи в приятеля си, мимоходом забеляза широко отворените и впити в него очи на Маргарет и измърмори неловко:

— Какво „е“?

— Няма ли да идеш при нея?

Тейър хвърли поглед към изобилните ястия на масата и рече недоволно:

— Не мога ли да се нахраня първо? — Ухили се на възклицанието, което се откъсна неволно от Маргарет, а Роджър се разсмя. — Предполагам, че трябва да ида и да ѝ се накарам хубаво веднъж завинаги заради удивително непочтителната ѝ приумица да нарича законния си съпруг глупак.

— О, да, това е много важно! Ако не тръгнеш веднага, някои тука може да започнат да се съгласяват с нахалната ѝ забележка.

Забеляза, че Маргарет явно се двоуми кого от двамата да удари първо, побърза да стане от мястото си и излезе. Изкачването на стълбите му доказа още веднъж, че левият му крак е болезнено схванат, но сега вече нямаше значение. Неговата Гита му бе дала толкова много, че сърцето му беше изпълнено с радост.

Като отвори вратата към спалнята, той чу, че плаче. Плачеше, сякаш сърцето ѝ се късаше. Това едва не разплака и него. Затвори тихо вратата и се доближи до леглото, където лежеше, просната по очи и заровила лице във възглавниците. Нежно разтвори пръстите на заключените ѝ в юмрук ръце и положи в тях една кърпичка. Искеше да я вземе в обятията си и да я утеши, но след толкова месеци на раздяла

и въздържание се съмняваше дали ще може да издържи само да я утешава.

— Гита... — докосна я нежно по косата. — Моля те, не плачи. Не мога да го понеса. По-добре ми крещи или се отнасяй с мен като с някой гостенин, както преди. Колкото и да ме дразни това, не ме измъчва както плачът ти.

Тя долови в мекотата на гласа му искреността на тези простички думи. Обърна се по гръб, избърса лицето си и се опита да спре сълзите. Макар че я изтощаваше, плачът облекчаваше натрупалата се болка и смут в душата ѝ. Не желаше да остане с това всепоглъщащо чувство на загуба и провал.

Тейър въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Гита, казах, че отидох да се бия, за да заслужи тези награди за теб. Но всъщност аз ги исках. Причината да не ти кажа истината бе, че можеше да не се съгласиш да замина на война заради титла и земя и да се опиташ да ме спреш.

— Да, щях да се опитам. Не го направих, защото мислех, че е въпрос на чест и дълг.

— Не, беше въпрос на гордост. Нищо друго. Исках да имам онова, което се наложи да върна на Уйлям. В сърцето си знаех, че за теб те нямат значение, но за мен имаха. Не исках, като останеш омъжена за мен, да загубиш каквото и да е. За мен това беше много важно, отколкото исках да призная. Разбрах го, докато се възстановявах от нараняванията.

— За които не ми каза нищо. Трябваше да ме извикаш при себе си.

Той протегна ръка и отстрани няколко небрежно разпилени кичури от лицето ѝ.

— Не. Пътят дотам беше дълъг и пълен с опасности. Градът и околностите му също не бяха безопасни. Имаше една стара лечителка, която се грижеше за мен. Имах и Роджър. Ние с него от дълги години се грижим един за друг. И двамата имаме вече известни познания в лечителството. — Изведнъж осъзна, че милва лицето ѝ.

Гита почувства жаркото желание в докосването му, прочете го в тъмните му очи и откликна.

— Колко зле беше ранен? Можеше да те заплашва смъртта, а аз нямаше да узная нищо, докато не стане твърде късно.

— О, не, не беше чак толкова зле. — Откри, че не е в състояние да отклони погледа си от гърдите и стройните ѝ крака, разголени до коленете от разбърканите ѝ дрехи.

— Не можеш да лъжеш.

Плъзна ръката си бавно по крака ѝ чак до бедрото. Тя трепна и разбра, че трябва да задоволят глада, който ги изгаряше, преди да продължат трезвите и разумни разговори.

— Ц-ц. Първо ме наричаш глупак, после лъжец — измърмори той и нежно целуна трапчинката под гърлото ѝ. — Гита...

Усети как цялото ѝ същество се устремява към него в отговор на болезнената нужда, която гласът му издаваше, и въздъхна.

— Зная. — Заглуши тихия гласец на разума, който я обвиняваше, че се предава прекалено лесно, с довода, че Тейър вече ѝ обясни причините да замине и да се сражава.

Цялото му тяло бе сковано от напрежение, макар че едва я докосваше. Седна и ѝ се усмихна леко:

— Колко бързо можеш да свалиш тази рокля?

— Ще бъда готова преди теб.

Не я изненада особено, когато изгуби състезанието. Едва ли имаше по-бърз мъж от Тейър в разсъбличането, мислеше тя, докато ѝ помагаше да се освободи от ризата и чорапите си. После той се хвърли жадно върху нея. За миг от съзнанието ѝ изчезна всичко, с изключение на удоволствието да дава и да получава наслада. Любиха се неистово и страстно, почти яростно, което ги остави бездиханни и обезсилени от удовлетворение.

Измина известно време, преди Гита да осъзнае, че Тейър бе запазил достатъчно трезв разум, за да я подтикне да говори по време на необузданото им сливане. Опита се да си припомни какво беше говорил той и по-важното — какво бе казала тя. Когато спомените ѝ се проясниха, едва не го удари.

Беше я подмамил отново да признае любовта си към него. Очевидно признанието ѝ в големия салон не бе минало незабелязано, както се бе надявала. Възползвайки се от слабостта ѝ, я бе подвел да го направи отново, без самият той да разкрие чувствата си. Това едновременно я нараняваше и ядосваше. Ако си въобразяваше, че периодично ще изкопчва любовни клетви от нея, за себе си, щеше да остане горчиво разочарован. Помисли за възможността да го отблъсне

от себе си, но реши, че в момента е твърде изморена. Нещо в нея ѝ нашепна, че е лъжкиня. Държи го в прегръдките си, защото изгаря за усещането от единението на тели. Нуждае се от него след дългата раздяла като от въздух и вода.

Когато накрая Тейър събра сили, за да се отдели от нея, злобно изруга сковаността на левия си крак, която значително ограничаваше подвижността му. Придърпа веднага завивката, но не беше достатъчно бърз. Гита го хвана за китката и го спря. Погледът ѝ се втрени в сбръчканата кожа по ръба на новия белег. Той въздъхна, като видя как тя изведнъж пребледня.

— Зная, че е много грозен... — започна той.

— Не е това, за което ме боли, макар че никак не е приятен. — Вгледа се в него, като през цялото време се опитваше да се пребори с ужаса, който заплашваше да я овладее. — Господи, Тейър, едва не са ти отрязали крака до коляното!

— Не е чак толкова зле — измърмори той, придърпа я в ръцете си и зави и двамата с юргана. — Наистина разрезът беше много дълбок, но не чак дотам, че да ми коства крака. Освен ако не се беше развила инфекция. Което — целуна нацупените ѝ устни — не се случи. Имах треска известно време, но се преборих с нея. Забавих се много, преди да се върна, но твърдо бях решил първо да се оправя. Искях да си дойда напълно възстановен, да мога да вървя без чужда помощ и без големи усилия.

— Много добре си се справил. — Знаеше, че той омаловажава сериозността на боледуването си, но не искаше да задълбава по-нататък въпроса.

— Така ли? — сбръчка чело той. — Все още е твърде скован.

— Да, но въобще не си несръчен. Трябваше да бъда там и да ти помагам.

— Не. Само щеше да се тревожиш до смърт. — Усмихна ѝ се леко. — Като виждам колко държиш на мен.

Сведе поглед към нея и забеляза, че го наблюдава предпазливо и с известно раздражение. Беше малко нечестно от негова страна да продължава да я предизвиква да споделя чувствата си, но просто не можеше да се спре. Съмняваше се, че някога ще му омръзне да чува тези сладки думи и нуждата му от тях бе неизмерима. В тях откриваше

не само щастие, но и покой и сигурност. Гита беше негова, изцяло негова.

— Ти ми вярваш. — Изненада се колко бързо бе приел признанието ѝ.

— Да. Защо да не ти вярвам?

— Мислех, че няма да можеш. Защо ми вярваш? — Той се намръщи, без да скрива недоумението си, и тя въздъхна. — Трябва да знам. Трябва да съм направила най-сетне нещо значително, за да повярваш така безрезервно на признанието ми, след като толкова твърдоглаво отказваше да обърнеш внимание на всичко, което казвах досега.

— Ами ти ми го изкрещя в лицето.

— Не съм крещяла — измърмори тя, но знаеше много добре, че беше точно така.

Той пренебрегна възраженията ѝ и продължи:

— Беше побесняла. Думите просто се лееха от устата ти. Такова признание, спонтанно и непреднамерено, няма как да не е истина. А и ти не си човек, който използва словото за измама или за собствена изгода. Опасявала си се, че няма да ти повярвам? Затова ли се въздържаше да ми кажеш?

— А щеше ли? Можеше ли да ми повярваш преди?

— Да. — Намръщи се, после въздъхна. — Не, може би не.

— И аз мисля, че нямаше. По толкова начини се опитах да ти го кажа и покажа, но ти не разбра.

— Гита — целуна я по челото и я притегли по-близо до себе си, — толкова си красива, толкова съвършена!

— Съвършена? — Тя се взря недоверчиво в него. — Съвършена! Ха! Отказва ли съвършената жена да посрещне съпруга си, когато след дълги месеци раздяла се завръща от война? Оставя ли го сам да си приготви ядене? Направих го от чиста злоба, да знаеш. Това едва ли са маниери на достойна съпруга. Искях да се поизмъчиш от притеснение и да жегна леко гордостта ти.

— Зная. Успя да го направиш — изрече той с равен глас.

— Много си милостив.

— А, не. Сериозно обмислих възможността да те намеря и да те завлека в салона, където ти е мястото, но чувствах, че само ще те настроя още по-силно срещу себе си.

— Да — усмихна му се тя и се сгуши в него, — точно така.

— Много добре, че се появи в салона, защото тъкмо ставах да изпълня намерението си. — Усмихна се отново, когато тя се изсмя меко, после прокара пръсти през гъстата ѝ коса и усещането го изпълни с тръпка на удоволствие. — И така, не си свършена, освен в моите очи. Не, истина е — прибави той, когато тя издаде тих присмехулен звук. — И недостатъците ти те правят свършена в моите очи. Ти си Гита — никакви сенки, никакви лъжи, никакви капризи и измамни обрати. Пълна си с примамки и съблазън, но те са част от теб.

— Е, значи моя е вината, че не си разбрал нищо от това, което се опитвах да ти подсказва досега с думи или постъпки?

— Не, скъпа моя. Не се доверявах на способността си да преценявам правилно. Предпазливостта ме подвеждаше. Чувах това, което исках, и виждах неща, които не съществуваха. Приемах само очевидното — фактите, които не можеха да бъдат поставени под въпрос, които не трябваше да се обмислят или отгатват. Като страстта, която споделяме. Нея лесно можех да видя, да приема, да почувствам. Макар че ме изненадваше, приемах я като истина. — Изглежда я и се намръщи. — Ясен ли съм, или ти звучи като безсмислица?

— Напълно ясно. — Целуна го бързо по бузата. — Разбирам. Беше недоверчив. Опитът ти те е принудил да бъдеш предпазлив.

— Да, но не беше честно да се отнасям към теб чак толкова предпазливо.

— Може би. Но е неразумно да се пренебрегва добре научения урок.

Той сви рамене, после прокара лениво ръце нагоре-надолу по тялото ѝ.

— Толкова си красива... — Засмя се, като чу как раздражено цъка с език. — Не можеш да кажеш, че не си красива.

— Ще бъде нескромно и суетно да се съглася, че съм.

— Не е проява на суетност да потвърдиш една истина. Тя се отдръпна леко и започна да го изучава изпитателно.

— Истината, но както я виждат другите. Откакто станах достатъчно голяма, за да разбирам, непрекъснато са ми повтаряли, че съм красива. Изглежда всички, с които съм се срещала, го мислят, така че сигурно е вярно. Аз обаче виждам просто себе си, Гита. Виждам плът, кости, коса, които Господ е съчетал така, че да радват очите —

досега. Възрастта ще промени това. Болести могат да го развалят. Толкова неща могат да го унищожат! Ще е жалко да заложи вярата и надеждите си единствено на красотата. Има много други по-значими и трайни неща, които трябва да се стремя да постигна и да задържа, макар че съм благодарна за хубостта си. Радвам се, че тя ти доставя удоволствие.

— Удоволствие ли? Да, макар че отначало ме хвърляше в ужас. Когато те видях за пръв път, се почувствах така, сякаш невидима ръка се протегна и сграбчи сърцето ми. Усещам това присвиване всеки път, щом те погледна. — Проследи нежно с пръсти деликатните очертания на лицето ѝ. — Ах, Гита, как можеш да обвиняваш бедния си мъж, че се е съмнявал дали ще може да задържи този свой безценен дар от съдбата? Всяка сутрин, когато се събудя и те намеря в обятията си, се питам дали не сънувам. Същото чувство изпитвам и когато се разтапяш от моето докосване. Струва ми се, че е станала някаква огромна грешка, всеки момент ще дойде някой да я поправи и да те отведе от мен.

Бе трогната от всичко, което ѝ каза, но насочи вниманието си към онези негови думи, които я хвърлиха в истинско недоумение.

— Страхувал си се от мен? — Това ѝ се струваше толкова невероятно, че чак се изправи рязко, за да го вижда по-добре.

— Да. — Той се излегна удобно на гръб, без да сваля ръката си от кръста ѝ.

— Но аз съм само жена! Дребна при това.

— Гита, ти можеше да ме нараниш много по-жестоко, отколкото всеки мъж с меч, стрела или боздуган.

Беше доста учуден, че го гледа с израз на пълно изумление. Не беше казал нищо особено шокиращо или многозначително. Слабостта му към нея бе болезнено ясна, беше уверен в това. Пикни например определено го беше разбрал.

— Ти ме обичаш — още докато думите се процеждаха накъсано от устните ѝ, тя потрепери от страх, че може и да греши.

— Разбира се, че те обичам. — Подхвана я, когато тя се хвърли в ръцете му, после се намръщи, като усети подозрителна топла влага там, където лицето ѝ бе притиснато до гърдите му. — Мили Боже, Гита, не плачи!

— Не плача — излъга тя и се опита да го прегърне с цялото си тяло. — Значи най-накрая успях да докосна сърцето ти. Чувствах се толкова отчаяна, защото ми се струваше, че никога няма да успея, а и не знаех вече как да постъпя.

— Вероятно си знаела. — Внезапно разбра, че тя е изпитвала същата неувереност в неговите чувства, както и той в нейните. Обгърна я още по-здраво в ръцете си.

— А ти щеше ли да знаеш какво чувствам, ако не бях ти казала?

— Не. Имах нужда от думите. Знаеш кои имам предвид — промълви той — онези, които захвърли в лицето ми в големия салон.

— О? Че си най-глупавият мъж в Англия ли? — Усмихна се и плъзна ръце по врата му. — Обичам те, Тейър Бек Сейтън! Обичам те, господарю мой, съпруге мой, живот мой... — Реши, че сигурно ще повтаря тези думи доста честичко, щом караха красивите му очи да потъмняват и да добиват израз, който разпалваше самата нея по-силно от всякакъв огън.

— И аз те обичам — прошепна той, като обхвана нежно лицето ѝ с две ръце и покри устата ѝ със своята.

Измина доста време, преди Гита да е в състояние да продума. Чувствата я задушаваша. Тази нежна целувка напълно ѝ доказва истинността на неговото признание. Реши, че този прекрасен момент напълно си заслужава всеки миг на съмнение, страх и отчаяние, които бе изстрадала досега. Сгушена в ръцете му, с глава върху силните му гърди, тя се вслушваше в равномерния ритъм на сърцето му и знаеше, че никога не се е чувствала по-доволна.

— Кога разбра? — Любопитството се прокрадна през усещането ѝ за тихо задоволство и тя не се стърпя да го попита.

— Мисля, че разбрах съдбата си в момента, в който те видях.

— Но кога разбра, че ме обичаш? — настоя тя и се отдръпна леко, за да го наблюдава по-добре.

— Когато Пикни те отвлече. Полудях. Не можех да правя дори това, в което съм бил най-добър цял живот — да се бия с враговете си. Никога не съм бил по-изплашен. Е, и преди това знаех, че си жизнено важна за мен, но упорито отказвах да разбера защо. — Целуна я бързо по челото. — След това непрекъснато обмислях дали и кога да ти го кажа. Когато ми роди нашия син... — Той се смръщи, понадигна глава и огледа стаята. — Но къде е Еверард?

— При жените в другото крило. Ще го видиш скоро. Сега е време само за нас. Отделям му предостатъчно внимание всеки божи ден.

— Да. — Отпусна се назад. — Докато бях далеч, съм забравил от колко много грижи има нужда едно дете. Имало е моменти, когато те ревнувах от него. Кажи, скъпа моя, кога разбра, че ме обичаш?

— От самото начало знаех, че си подходящият мъж за мен.

— Подходящ ли?

— Да, именно. Когато те представиха като този Сейтън, за когото трябва да се омъжа, изпитах чувството, че всичко е така, както трябва да бъде.

— И нямаше такова усещане за Уилям и Робърт?

— Не. Що се отнася до Уилям, аз го приех. Беше хубав и приятен. Робърт... Боя се, че бях разочарована, защото единственото силно чувство, което изпитвах към него, бе желанието да му се надсмивам, както правеха всички останали. — Той се засмя тихичко и тя се усмихна леко в отговор. — Но по отношение на тебе — никакви съмнения, никакви угризения, никакви колебания. Кога разбрах, че те обичам ли? Ами когато те раниха при първото ни пътуване насам. Дотогава много пъти се бях питала какви са чувствата ми, но едва тогава се уверих. И започнах да се чудя как да те накарам да ми вярваш и да изпитваш поне нещичко към мен. — Настани се още по-удобно в прегръдките му, като се смееше съблазнително. — Искам да кажа и други чувства, освен страстта. С нея няхах никакъв проблем.

— Може би и двамата сме се опитвали прекалено настойчиво да не преувеличаваме значението на тази страст.

— Започвам да мисля — прошепна той, захапвайки меката възглавничка под ухото ѝ, — че е трябвало да се отнесем към този лудешки, необуздан глад, който изпитвахме един към друг, с по-голямо внимание.

— Ммммм. — Затвори очи, наслаждавайки се на топлината, която желанието разливаше по вените ѝ, докато той покриваше шията ѝ с нежни, топли целувки. Плъзна ръката си по крака му, поглади внимателно с върха на пръстите си краищата на новия му белег и се смръщи леко. — Тейър? Това нараняване ще увеличи ли опасността за живота ти, когато пак отидеш да се биеш?

— Това нараняване най-вероятно ще ми позволи да избягна нови битки за в бъдеще. — Претърколи се така, че тя остана под него, и я целуна по носа.

Макар че беше изключително доволна от това, което чу, тя се учуди дали не е глупаво да се чувства така. Тейър беше войн. Скоро щеше да се почувства угнетен, че не може повече да взема участие в битки. Можеше да изпита неудовлетворение от бъдещето си като земевладелец.

— Но би могъл да се биеш добре, ако ти се прииска пак, нали? Ако изкушението те овладее отново?

— Достатъчно добре, но войната вече не представлява изкушение за мен.

— Не е необходимо да го казваш, за да ми доставиш удоволствие или да успокоиш страховете ми.

— Не го казвам за твое удоволствие, но съм доволен, че ти го доставям. Когато се изправих срещу шотландците, не усещах вече никаква тръпка, никакво задоволство от победите, никакво желание да продължавам с това. Всичко, което исках, бе да изпълня задачата си и да се прибера в Ривърфол. Беше справедлива кауза, а имах и възможността да спечеля материални награди. Все пак, когато приключих, не изпитах онова удовлетворение, както преди.

Гита го прегърна силно и му се усмихна с облекчение, което не можеше да скрие.

— Означава ли това, че човекът със семейните отговорности е изместил и укротил Рижия дявол?

— Не, един мъничък ангел с огромни сини очи стори това. Рижия дявол го няма вече.

— Е, не бих искала да е изчезнал безвъзвратно в някои отношения и да се е укротил прекалено много.

— О, и къде би искала Рижия дявол да остане непроменен?

— Тук, в леглото ни. И в още едно-две неща, които трябва да обмисля повечко. Нека да ме люби сега!

— Мисля, че ще мога да го накарам да се прояви в любовта. Даже на дявол като него не би могло да му омръзне да обича и да бъде обичан от такъв ангел.

— Дори ако трябва да го прави винаги? Защото това е, което желае този ангел!

— Завинаги, сърце мое, може да се окаже недостатъчно дълго.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.